

2006

**REAL
ROOTS** CAFÉ

www.realrootscafe.com
rrc@realroostcafe.com

Artist: Jim Lauderdale

Album: Country Super Hits Vol 1

Label: Yep Roc Records

woensdag 20 december 2006

Even niet opgelet en de titel 'Country Super Hits Vol.1' zet je op het verkeerde been. Het is namelijk geen verzameling oude countryhits van Jim Lauderdale, maar een gloednieuw afgeleverd werkstuk dat, in samenwerking met de mij onbekende Odie Blackmon, werd gemaakt. Beiden schreven - op één na - de liedjes en deden de productie. In Amerika zal dit album waarschijnlijk hoge ogen gooien bij publiek en pers, hier te lande zal alleen de verstokte liefhebber van ouderwetse country & western, in een enigszins vernieuwde outfit, even opkijken. Dus vermoed ik dat deze bespreking tegen vele dovenmansoren zal zijn gericht. Dat valt wat mij betreft goed te snappen, omdat luisteren naar driekwartier Honky Tonk immers een tamelijk zelfkastijdend tijdverdrijf is. Daar kan het uitnodigende openingsnummer van deze cd Honky Tonk Mood Again, het grote koor aan muzikanten en de heldere productie niet veel aan verhelpen. Ook al zijn er een paar nummers met een lichte folk- en bluesinvloed, het blijft té country & western. Waarmee ik het traditionele countrygenre in het algemeen en deze cd in het bijzondere niet wil diskwalificeren. Hooguit valt er wat aan te merken op de smaak van ondergetekende. Maar ja, daarover valt in wezen altijd te twisten.

Huub Thomassen

Artist: Josh Ottum

Album: Like The Season

Label: Tapete Records

woensdag 20 december 2006

Na vier jaar lang muziek te hebben gemaakt in zijn slaapkamer kwam de uit Seattle afkomstige singer-songwriter Josh Ottum tot het idee maar eens een debuut album te maken. Zijn persoonlijk "greatest hits", zoals hij de liedjes zelf betiteld, zijn nu terug te vinden op de CD Like The Season. Ottum knutselde twaalf zeer gevarieerde liedjes in elkaar waarbij ik mij afvraag hoe kom je op z'on idee. Ottum laat zich bijgestaan door Sufjan Stevens en nagenoeg zijn hele band bestaande uit multi-instrumentalisten James McAlister en Casey Foubert. Gevolg is in het begin een wat chaotisch overkomend album. Er hangt een zekere jaren zeventig tachtig sfeer over de plaat die varieert van Steely Dan tot al uitgemolken The Blue Nile en Prefab Sprout pop-rock concepten. Ik kan geen enkele hoogte of diepte punten benoemen en dat is voor mij een vreemde gewaarwording. Ik word waarschijnlijk oud maar de twaalf liedjes zitten mij te vol met van alles en dat maakt mij erg onrustig. Ottum verzinselen lijken geen limieten te kennen. Tel daarbij nog eens bij op dat deze CD ongelofelijk veel muzikale tegenstellingen kent, zoals een bigband blazersectie in combinatie met ronkende gitaren en klarinet, in het liedje Heaven The Great Cocoon, en constateer dat u niet zo maar een voorspelbaar album in huis haalt. Zelf zegt Ottum daarover "Think: war meets peace, love meets hate, thrift store meets boutique". Josh Ottum over Like The Season kan ik hierdoor niet betichten van de nodige zelfkennis.

Jan Janssen

Artist: ShadowDogs

Album: Halfway To Someday

Label: Independent

woensdag 20 december 2006

Ergens in maart 2005 kwam de CD Halfway To Someday van de uit San Diego afkomstige Alt Country formatie The Shadowdogs uit in Amerika. Het is de opvolger van het totaal ondergesneeuwde Somewhere South Of The Clef uit 2002. Het zou mij niets verwonderen dat Halfway To Someday nu zomaar in eens opgepikt zou worden in Nederland. Het POCO, The Jayhawks en Eagles geluid die de heren Bruce FitzSimmons, Franklin Jenkins, Jon Scarantino, en Kevin Glassel produceren op deze plaat klinkt werkelijk fenomenaal. De afwisselende vocals en harmony vocals (Amanda) van FitzSimmons Scarantino en Jenkins passen voortreffelijk bij elkaar. Het solodualistische gitaarspel in Rolling Away, doen niets onder bij de Allman Brothers veteranen. Heerlijk koele zomeravondmuziek die maar weer eens aantoonst dat historische populaire klanken als een Phoenix herreizen uit hun as. De ruim drieënvijftig minuten zit heb ik meerdere malen comfortabel uitgezeten, dat zegt volgens mij al genoeg.

Jan Janssen

Artist: Tanya Donelly

Album: This Hungry Life

Label: Eleventhirty Records

woensdag 20 december 2006

Binnen het zogenaamde alternatieve repertoire - de muziekstroming waarin Tanya Donelly zich sinds jaar en dag begeeft - staan creatieve vondsten garant voor muziek die oppervlakkigheid probeert te omzeilen. We hebben het dan over muziek die evengoed gebruik maakt van conventionele instrumenten, maar tevens het experiment niet schuwt. Met haar stiefzusje Kristin Hersh was Tanya de medeoprichtster van The Throwing Muses, een zeer succesvolle band in de nadagen van de punk. Daarnaast heeft Tanya een aanzienlijke rol gespeeld in het oeuvre van de uit Ohio afkomstige bands The Breeders en Belly. All and all een zeer initiatiefvolle en creatieve vrouw die alweer een aantal jaren een uitstekende reputatie geniet als soloartieste. Markant genoeg is zij, evenals de stroming waarin ze zich bevindt, in Nederland redelijk onderbelicht gebleven. Zonde uiteraard. Op deze live schijf brengt ze zowel nieuwe nummers als oude klassiekers, en daarnaast een ontroerende versie van George Harrison's "long, long, long". Opgenomen tijdens de hittegolf van 2004 voor een bescheiden publiek in The Old Windham Hotel te Bellows Falls werden een aantal bijzonder sets gespeeld waarvan nu dus de weergave op CD. Rauw maar ook subtiel zette de band een aantal prachtige optredens neer. Het album wijkt behoorlijk af van zijn akoestische voorganger "Whiskey Tamgo Ghost" (eveneens uit 2004), maar is er allermindst minder om. Schitterend introspectief werk over verlangens, verlies en uiteraard de liefde. Ken je Mrs Donelly nog niet, dan ligt hier een sfeervolle herkansing.

Rein van den Berg

Artist: The Meat Purveyors
Album: Someday Soon Things Will Be Much Worse
Label: Bloodshot Records

woensdag 20 december 2006

Bluegrass met een knipoog moet af en toe kunnen. Denk zo de muziek van "The Meat Purveyors" te mogen omschrijven. Voor de verandering benadrukt deze band niet bezielende "hardworking" zijde van de Bluegrass, maar brengt de muziek terug naar zijn oorsprong; ter vermaak. "De band die het hardst werkt om Bluegrass levendig te maken, en te behouden van een stoffig imago!" las ik vrij vertaald op hun site. Denk dat je deze band dan ook live zou moet bezoeken, en dan bij voorkeur in de omgeving waar het thuis hoort. Net als Griekse wijn, die smaakt op de Cycladen ook op zijn best. Ben je in de juiste spirit dan is dit een verdomd leuke CD. (hun 5de ondertussen!) Eigen werk en covers gaan op een heel prettige wijze samen. De ranzige pophit van het Britse "the Human League": "Don't you want me Baby?" wordt in een fantastisch Bluegrass jasje getrokken. Voortreffelijk! De songs gaan voornamelijk over relaties (en bij voorkeur over kortstondige) zoals in het weinig aan de verbeelding overlatende "Hotblooded". Stel je voor je zit in een honky-tonk bar en zo'n zuidelijke "dame" neemt volop het initiatief. Je gaat pertinent voor de bijl, net als ik bij deze drankgeoliede Texaanse band. Toch is het allesbehalve oppervlakkigheid wat de klok slaat, en de muzikale expertise rijst boven iedere twijfel. Deze band verdrinkt zich niet in zelfmedelijden: "When I'm not drinking, I'm thinking about drinking / when I'm not thinking, I'm drinking about you." - afkomstig van hun album "All relationships are doomed to fail".

Rein van den Berg

Artist: Paul Kamm & Eleanore MacDonald
Album: Like Water
Label: Freewheel Records

zaterdag 16 december 2006

De muziekstijl van Paul Kamm & Eleanore is een mix van moderne en traditionele folkgeoriënteerde muziek. Baanbrekend werk hoef je van hen beslist niet (meer) te verwachten, wat hen overigens niet uitsluit van fantastisch songwerk. Daarnaast zijn de uitvoeringen van een tijdloze schoonheid. Het doet hen geen recht dat hun vakkundigheid secundair is aan bruisend aanstormend talent, wat resulteert dat dit duo sporadisch in het "spotlight" verschijnt. "Like Water" is hun 8ste release en bestaat uit 10 uitmuntende akoestisch uitgevoerde songs (de inlay vermeldt slechts 9 tracks!) Stuk voor stuk heerlijk in het gehoorliggende werk met harmonieuze zang. Soms heb ik behoefte aan nieuwe impulsen, maar op andere momenten geniet ik met teugen van dergelijke zoetgevooste klanken. Hun teksten verhalen overigens van een oprechte maatschappelijke betrokkenheid, en zijn kritisch, ideologisch en religieus getint. De wereld zou een betere plaats moeten zijn, en zij leveren hun bijdrage. Mijn zegen hebben ze.

The musical style of Paul and Eleanore is a mix of music oriented on modern and traditional folk. Though you cannot expect pioneering work from them (anymore), still the wonderful songs and singing are present. Besides this the performances are of a timeless beauty. It does them no justice that their skills seem to be of minor importance than some sparkling, advancing new talent, resulting in the fact that this duo unfortunately hardly ever appears in the spotlights. "Like Water" is their 8th release and exists of 10 excellent acoustically performed songs (on the inlay only 9 are mentioned!). One by one wonderful songs with harmonic voices, a pleasure to listen to. Sometimes I feel the need for new impulses, but at other moments, I heartily enjoy these sugary tones. Their lyrics are telling of real social involvement with a critical, ideological and religious slant. The world should be a better place and they deliver their contribution to that; and they have my blessing!

Rein van den Berg for Real Roots Cafe (translation: Yvonne Böhm)

Rein van den Berg

Artist: Bill Jackson
Album: Diggin' The Roots
Label: Sound Vault Records

zaterdag 16 december 2006

Bill Jackson is een Australiër die zich op Diggin' The Roots heeft laten inspireren door zijn muzikantenervaringen in Europa en Amerika. Jackson maakt muziek die te vergelijken is met de melodieuze rock uit de jaren zeventig. Stevige rockers en gedragen ballades, gelardeerd met blues- en soulinvloeden, bepalen het klankbeeld. Zowel schroeiende gitaarsolo's als zachte hammondorgelgeluiden worden, in een prima balans met elkaar, ingezet. Jackson's stem is mooi en gevoelig maar niet erg dynamisch, waardoor het totaal wat aan de tamme kant uitvalt. Toch valt er voldoende te genieten, vooral van het vlotte openingsnummer Lucy's Life en de dromerige slijper Settlement Road. Geheel in lijn met wat de bedoeling is van Diggin' The Roots, graaft Bill Jackson integer en bekwaam in zijn eigen (reis)verleden. De vraag is alleen wie van 'zijn muziek voor onderweg' deelgenoot wil zijn.

Huub Thomassen

Artist: Joan Osborne
Album: Pretty Little Stranger
Label: Sugar Hill Records

zaterdag 16 december 2006

Oeps, daar valt de nieuwe CD Pretty Little Stranger van Joan Osborne op de deurmat. De megaster van de evenzo legendarische mega hit One Of Us, dat op haar studio debuutalbum Relish (1995) staat, leverde na dit enorme succes voornamelijk middelmatige CD's af. Haar laatste, als we haar kerstalbum Christmas Means Love niet mee rekenen, How Sweet It Is flopte zelf wereldwijd. Osborne is wat dat betreft het schoolvoorbeeld van een gevallen megaster die zich voornamelijk bewoog in poprock muziek. Met de release van Pretty Little Stranger zal ze naar verwachting menig fan op het verkeerde been zetten. Dit album bevat namelijk een tal van Americana getinte songs waarvan ze er zes zelf schreef. Verder treffen we mooie covers aan van o.a. Kris Kristofferson's Please Don't Tell Me How the Story Ends) en Patty Griffin's, What You Are. Zingen kan Osborne natuurlijk nog altijd. Dat klinkt, hoe gek het ook mag klinken, met name erg goed door in haar eigen gepende nummers. Zo wordt er perfect en veelbelovend afgetrapt met de titeltrack van dit album. Daarna krijgen de liedjes een wat meer laid-back benadering mee en worden de soms zoetsappige melodieën fraai opgesierd met Americana coryfeeën als Sonny Landreth en Rodney Crowell, Bluegrass koningin Alison Krauss en Country ster Vince Gill. Een alleraardigste CD die een stijgende koers inzet van Osborne's talenten maar nog lang niet het niveau haalt waarvoor ze al een visitekaartje afgaf. Toch blijft Pretty Little Stranger zeer de moeite waard om hem te beluisteren, als is het maar om een nieuwe stroming pure Americana liefhebbers te activeren.

Jan Janssen

Artist: Jodymoon
Album: Look At Me Look At Me Don't Look At Me
Label: Rich Lady Records

zaterdag 16 december 2006

Jodymoon is een Nederlands stel uit Maastricht dat afgelopen zomer met Look At Me Look At Me Don't Look At Me hun eersteling afwierp. Het duo is Digna Janssen zang, wurlitzer, percussie en Johan Smeets drums, gitaren, bas, piano, dat eerder deel uitmaakte van de in de grensstreek redelijk scorende, doch mij onbekende rockband Rosenfeld. Geen rock, maar twaalf knap geconstrueerde popliedjes zijn er te horen op deze cd, welke primair worden geschraagd door de melancholieke en krachtige stem van Digna. De arrangementen en productie zijn rijkelijk en hier en daar zelfs overvloedig. Daar waar de wurlitzer in de liedjes de boventoon voert, neig ik af te haken, eenvoudigweg omdat ik niet houd van dat geluid. Als gezegd, inventief in elkaar geknutselde nummers waarbij de bezongen liefdeszaken, door de enigszins cerebrale aanpak, emotioneel niet goed genoeg uit de verf komen. Lovende recensies van de Nederlandse en Duitse muziekers viel het duo ten deel. Ik kom niet verder dan - hooguit - veelbelovend, op voorwaarde dat ze meer hun hart dan hun verstand laten spreken.

Huub Thomassen

Artist: Olav Larsen & The Alabama Rodeo Stars

Album: Love's Come To Town

Label: Rootsy.nu

zaterdag 16 december 2006

Hoewel hij er allesbehalve uitziet als een Viking is Olav Larsen wel degelijk een Stavanger Noor die, onder invloed van zijn vader, helemaal gek is (gemaakt) van Amerikaanse muziek als country, folk, bluegrass, gospel, soul en rhythm & blues. Onder meer Hank Williams en Blind Willie McTell legden hierbij het fundament, om via oude vernieuwers zoals John Prine, Bob Dylan, Neil Young en menige hedendaagse alt. country muzikant zijn smaak en muzikale stijl te vormen. Na de in 2005 verschenen EP 'Gospel And Drinking Songs' is 'Love's Come To Town' zijn eerste volwaardige CD en die doet mij kroelen van genot. Twaalf sieraden van composities die stuk voor stuk klinken als een klok: eenvoudig, melodierijk, toegankelijk en voorzien van gevarieerde inkleuringen door zijn prachtig spelende begeleiders 'The Alabama Rodeo Stars'. Diverse typische Americana- instrumenten (fiddle, banjo, accordeon) worden ter hand genomen, maar tonen zich evenmin vies tuba en klarinet toe te voegen. En wanneer Larsen vocaal gezelschap krijgt, zoals in May The Sun Always Shine en Unhappy Dreamer, van Mariann Espedal Ericson doet dat onwillekeurig terugdenken aan het gouden duo Gram Parsons/ Emmylou Harris. Maar ook op eigen kracht bezingt Olav Larsen zijn persoonlijke ervaringen en observaties op een gevoelige manier, terwijl het nergens te zwaar op de hand wordt. Hij zingt een beetje als Jerry Garcia deed en Mark Olson doet. Hartverwarmende alt. country waaraan verwante artiesten uit het beloofde land zelf, nog een flinke punt kunnen zuigen.

Huub Thomassen

Artist: Ten Mile Tide

Album: Ten Mile Tide

Label: Independent

zaterdag 16 december 2006

Staan op hun veertig jaar oude toerbus heeft het vijfman tellende Ten Mile Tide uit San Francisco, zich met hun instrumenten op de hoescorver laten afbeelden. Een mooi symbolisch plaatje dat hun muzikale onafhankelijkheid en de vrije manier van leven verbeeldt. Veel heel veel toeren door de VS om hun subtiële, onderweg geschreven, levensliedjes aan de man te brengen. Met zo'n eerlijke en avontuurlijke attitude en natuurlijk het surplus aan mooie muziek hoop je dat zo'n bandje dat nog lang zal volhouden, te midden van het overschot dat er nou eenmaal is aan alternatieve countrybandjes. Het derde titelloze album bevat tien groepscomposities met pakkende, goed in het gehoorliggende melodieën met soms springerige wendingen en gevoelige (samen) zang van met name de broertjes Jason en Justin Munning. De semi - akoestische inzet van fiddle, gitaren, (rechttopstaande) bas, soms in combinatie met orgel, pedal steel, mandoline en banjo, staan volledig in dienst van de liedjes. Allemaal mooie afgeronde verhalende liedjes, met het weemoedig stemmende Stuck Here In Paradise en Grandpa's Farm als speciale vermelding.

Huub Thomassen

Artist: The Gourds

Album: Heavy Ornamentals

Label: Yep Roc Records

zaterdag 16 december 2006

Decline-o-meter; misschien wel het mooiste woord ooit gebruikt in de geschiedenis van het liedjes schrijven. In ieder geval zoals The Gourds het zingen met een geweldig metrum in het refrein van het eerste nummer. Ik zou de liedjes toch niet als versierselen of decoratie af willen doen, zoals de titel doet vermoeden. Op het nieuwe album van de Gourds staan in ieder geval dertien 'Heavy Ornamentals'. Het is een hele vrolijke CD en het wordt allemaal lekker nonchalant gezongen en gespeeld, of zo klinkt het in ieder geval. Het hele album ademt Gumbo, porch, swampland en veel eten en drinken. Op de helft van het album wordt je getrakteerd op het erg aanstekelijke 'Hooky Junk' compleet met accordeon en mandoline. Dit is al weer het zevende album van The Gourds en hopelijk nog lang niet het laatste.

Serge Epskamp

Artist: The Resentments
Album: On My Way To See You
Label: Blue Rose Records

zaterdag 16 december 2006

Het succes van de gelegenheidsformatie The Resentments mag zo langzamerhand een natuurverschijnsel genoemd worden. Jon Dee Graham, Jud Newcomb, Bruce Hughes, Stephen Bruton en John Chipman, die in 2003 John Treaner verving, lanceren nu hun derde studioalbum genaamd On My Way To See You. Wat als een aardigheidje begon ontpopt zich, op dit album, als een hoogtepunt uit hun bestaan. Je zou het niet zeggen maar de schijf is opgenomen in één week tijd. Naar verluid is er ook bijna niet aan geknutseld. De mannen doen dat waar ze goed in zijn ze voelen en vullen elkaar exact aan en dat levert een perfect getimed album op. De een zingt weliswaar wat beter dan de ander maar wat vooral opvalt, is dat On My Way To See You veel melodieuzer in elkaar steekt als de voorganger Switcheroo. De moeilijk toegankbare melodieën op die plaat speelde en speelt mij nu nog steeds parten. On My Way To See You ligt mij gewoon beter zullen we maar zeggen. Het kan ook haast niet anders want blues soulmate Stephen Bruton schreef de meeste liedjes op dit album. Ook de songs van de hand van Jon Dee Graham bekruipten mij lijf daar waar ik het niet verwacht had. Jud Newcomb's inbreng is dit keer aanzienlijk minder en dat pakt, naar mijn bescheiden smaak, dus eigenlijk beter uit. Op dit prachtig one take album is het weer volop nostalgisch genieten van een meesterlijke sound, als je ten minste houdt van herkenbare muzikale eikpunten uit het genre.

Jan Janssen

Artist: The Whipsaws
Album: Ten Day Bender
Label: Independent

zaterdag 16 december 2006

Het leukste van onbekend werk is uiteraard het verrassingselement. Zeker wanneer de artiest, of in dit geval de band volledig uit het niets lijken te komen. Ik wordt soms door een leuke verpakking bevooroordeeld, waarna ik mijn conclusie moet bijstellen. Het tegenovergestelde gebeurt minstens zo vaak. Ik heb mezelf wijs gemaakt dat ik me een soort Fingerspitzengefühl eigen heb gemaakt. Uiteindelijk staat of valt de kritiek bij de beluistering, en daarvoor hebben mijn oren vaak weinig seconden nodig. "Ten Day Bender" van The Whipsaws zag er aan de buitenzijde uitstekend uit. Onbevangen en hoopvol gestemd ontfermde ik mij over het zilveren schijfje van deze "houthakkers". Ik heb werkelijk mijn best gedaan, maar hier kon ik dus echt geen "chocolade van maken". De CD bevat een zeer wisselende toonzetting, de ene keer rockachtig, dan weer country, gitaar centraal naar voren geschroefd, vervelend drumwerk (veel recht toe, recht aan – weinig verrassing), veel lapsteel, zeker niet authentiek. Zelfs binnen de structuur van een nummer ontbreekt naar mijn gevoel een zekere eenheid. Dit is duidelijk niet mijn soort muziek, maar een vervelend soort macho-country. (of de humor ontgaat me – zou niet de eerste keer zijn) "Hole in my heart" is ronduit zeikerig, terwijl de volgende song "Contraband" nog oubollige is, hangt tegen een hoempa-pa nummer aan. Sorry, maar dit soort koude muziek kan mij dus echt gestolen worden, een enkele mondharmonica riddle daargelaten. Heb weinig echte bezieling kunnen constateren. Dan maar aan de bar!

Rein van den Berg

Artist: Todd Thibaud

Album: Live

Label: Blue Rose Records

zaterdag 16 december 2006

Het in Duitsland gevestigde Blue Rose Records heeft het uitbrengen van live albums tot één van hun kerntaken gemaakt. Na eerder dit jaar kwalitatief goede live albums van Steve Wynn, Cindy Bullens en The Bottle Rockets uitgebracht te hebben ligt nu Todd Thibaud voor het inkoppen in de winkels. De uit Boston, Massachusetts afkomstige singer-songwriter bewijst op dit album dat hij ook stevig kan rocken. Iets wat voor het merendeel van het Nederlandse publiek aan hun neus voorbij gaat dus. Eerlijkheid gebied namelijk te zeggen dat Todd Thibaud in Nederland la jaren geen potten kan breken. Alt Country rock minnend Nederland heeft tot dusver zijn vijf solo studio en vier live albums gewoonweg links laten liggen. Thibaud doet het echter alleen maar uitstekend in de rest van Europa. Deze laatste vaststelling zet mij de laatste tijd wel vaker stevig aan het denken. Hoe is het mogelijk? Ex frontman van Courage Brothers en Harpanner in hart en nieren Thibaud was vorig jaar in Europa en deed eind van dat jaar Bürgerhaus Böcklingen in Heilbronn aan. Wij zagen Thibaud en band in jeugdcentrum KARO in Wesel, Duitsland aan het werk. Die bijzondere avond komt direct weer bovendien als ik de eenentwintig aanstekelijk solide uitgevoerde Thibaud liedjes beluister. De covers Helpless van Neil Young en You Ain't Going Nowhere van Bob Dylan zijn naar mijn smaak bonussen die Thibaud best achterwegen had kunnen laten op deze dubbel CD. De man schrijft namelijk zelf doodgevoorn bovencategorie liedjes.

Jan Janssen

Artist: American Gun

Album: Dark Southern Hearts

Label: Independent

vrijdag 1 december 2006

De korte openingstrack deed me meteen denken aan de Britse new wave van "many years ago" en in het bijzonder muziek a la Joe Jackson. En aangezien dat een van de doelstellingen is van deze Southern Band uit South Carolina zou je kunnen stellen: "missie geslaagd!" Het volgende nummer dendert lekker door op de ingeslagen weg. Leuk om te horen dat Amerikanen deze retro muziek behoorlijk goed beheersen. Toch heb ik er nog niet helemaal een overtuigd gevoel bij, helemaal "matchen" vind ik het niet, wellicht dat zoiets vanzelf komt na meerdere beurten. Overigens naarmate de CD vordert, vordert ook de variatie en blijkt de band toch meerdere stijlen op een aangename wijze binnen hun repertoire te kunnen verenigen. Ze grijpen dan meer in de richting van een lekker rockende pop band. De nummers zijn catchy, met prima hooks, maar voor de connaisseur zal het geheel vast en zeker iets te conventioneel zijn. Of te wel, lekkere muziek, maar niet uitzonderlijk of vernieuwend. Hetgeen wat mij betreft geen afbreuk doet aan de kwaliteit. "Someone to Blame" is een heerlijk bezielend en gitaar gedreven rocknummer, uitgebalanceerd van A tot Z. American Gun heeft een zeer professioneel geluid, waarbij de beide singer-songwriters Donald Merckle en Todd Mathis uitstekend hun energie in kwijt kunnen. Prima project

Rein van den Berg

Artist: Dennis Caraher

Album: Radio Boy

Label: Independent

vrijdag 1 december 2006

Het leukste wanneer je een onbekende artiest en nieuw album beluisterd is het verrassingselement. Sommige artiesten hebben wellicht al een verwachtingspatroon gecreëerd via Internet of een tijdschrift. Dennis Carager echter niet, deze kwam volledig van "out of the blue", of wellicht moet ik zeggen "out of the grey". Zijn hoes is grijs, de muziek na beluistering voegde, op enkele nummers na daar weinig aan toe. Het verrassingselement sloeg bij mij dus helaas om in een gematigde irritatie. Ik miste op dit album gebrek aan spanning en creativiteit (zowel tekstueel als qua melodie), weinig diepte in de songs. Ondanks de heerlijke mandoline bijdrages van Jim Henry, het mondharmonicaspel van Jeff Porter en de viool van Tracy Grammer blijf ik het geheel redelijk monotoon klinken. "In the rain" en "right there" zijn 2 uitstekende songs, maar het merendeel van de liedjes wordt gebracht in een soort staccato waarbij ik me afvraag, is dit ironisch of humoristisch bedoeld? Te country, weinig expressie, geen vuur, kan dan ook geen koopadvies opleveren. Helaas.

Rein van den Berg

Artist: Gerry Wall

Album: Winter Grass

Label: Independent

vrijdag 1 december 2006

De uit Canada afkomstige singer-songwriter Gerry Wall is het niet eens met de stelling dat alleen fulltime artiesten iets in hun liedjes te vertellen hebben. Hij geloof dat het Internet de sleutel kan zijn voor de terugkeer van creatieve muziek die zelfstandig zijn weg vindt naar de kritische luisteraar. Onafhankelijker kon ik dit niet vertalen en er zit nog wat in ook. Ik zelf heb altijd al afgeroepen dat pionieren in muziek altijd al een passie van mij is. Gewoon een platenzaak inlopen, jezelf een weg banen in de CD bakken en er iets uit prutsen wat op dat moment je aandacht trekt. Het lijkt allemaal verledentijd maar het Internet is nu mijn mega CD platenzaak. Met mijn muis struin ik de diverse independent websites af en snuffel ik in hun CD bakken. Zo overrompelde mij diezelfde Gerry Wall mij onlangs met zijn derde CD Winter Grass. De man schreef samen met vriend, zwager, kano en camping gezelschap en adviseur Graham Knight de heerlijk poprock liedjes die op dit prima verzorgde digipack staan. De mooi gekozen melodieën worden vooral in de titeltrack en opener van dit album, bijzonder fijntes ondersteund met Trombonespel van ene Mike Smith. Ook deinst Gerry Wall er niet voor terug om moderne loops en de nodige programming in zijn liedjes te smeden. Willow Bluff gecombineerd met een traditionele Slide en Dobro groove, is daar één van de voorbeelden van. In de tracks Come Along en Half The Battle hanteert ene Jens Lindemann een dirty trompet. Hoe zo'n ding eruit ziet weet ik niet maar het klinkt wel erg lekker. Ook prima verzorgde backingvocals door ene Ana Miura en Wall's maatje Graham Knight. Prachtige, qua muzikale sfeerpallet, aan Prefab Sprout en Deacan Blue denkende CD die, ik weet haast wel zeker, ontdenkt gaat worden door de independent luisteraar.

Jan Janssen

Artist: Silver Saddle
Album: Northern Skyline
Label: Bubba Music

vrijdag 1 december 2006

Deze is toch van Lucinda Williams en deze is toch van Wilco? De eerste gedachte die ik had toen ik de CD 'Northern Skyline' van 'Silver Saddle' aan het luisteren was. De nummers zijn erg herkenbaar, alsof je ze al vele malen eerder hebt gehoord en toch heeft Silver Saddle een eigen stijl. De band is in de huidige bezetting al 10 jaar bij elkaar en alles is dan ook op elkaar afgestemd. Martin Dahlbäck doet in de ingetogen stukjes soms een beetje aan Neil Young denken. De duetten met gast Maria Davidsson van de band 'Sweet Mary' zijn erg sterk en doen niet veel onder voor de Millers. Je zou niet verwachten dat deze band uit Zweden komt, maar zoals we al weten komt er op 'Americana' gebied meer moois uit Zweden om het snel populair wordende Hyacinth House maar eens te noemen. Het album telt zeven nummers en dat is niet veel voor een CD. De band heeft heel duidelijk alleen maar de allermooiste liedjes op de CD willen zetten, want het zijn stuk voor stuk juweeltjes. Deze opvolger van de debuut CD 'Four Miles From Here' is volwassener en straalt meer rust uit.

Serge Epskamp

Artist: Lisa Richards
Album: Mad Mad Love
Label: Independent

vrijdag 1 december 2006

De naam van de in Australië geboren maar nu in Amerika wonende singer-songwriter Lisa Richards kwam ik voor het eerst tegen op de prachtige onlangs verschenen CD van Douglas Greer Just A Man. Richards zong niet alleen mee op dit album (Black Train) maar gaf deze bijzonder sympathieke songwriter ook zangles. Dat ze kan zingen konden we al horen op haar vier jaar verschenen Not Quite So Low (Laughing Outlaw Records). Op Fragments Of Truth uit 2004 en haar nieuwe album Mad Mad Love trekt ze de lijn als "kameleon zangkunstenares" overtuigend door. Het zal even wennen zijn als verweerde roots dilettant. Het belletje in het begin van de opener Bloom zou de deur bij die doelgroep wel eens meteen op slot kunnen gooien. Toch denk ik dat het enorm de moeite waard is om de nagenoeg vijftig minuten durende epos uit te zitten. Ik denk namelijk dat het geen straf zal zijn. Mad Mad Love biedt natuurlijk zangtechnisch eredivisie kwaliteit. De mengelmoes van jazz, folk, blues, pop, rock en country klinkt eerlijk en vooral erg origineel. De CD werd zowel in New York als in Austin, Texas opgenomen en werd prima geproduceerd door Tim Bright, die in het verleden ook veel samenwerkte met Lisa Loeb, Caitlin Cary en Robert McCreedy. Lou Reed fans zullen van verbazing van hun stoel schieten bij het beluisteren van diens Björk achtig gecoverde Satellite Of Love. Het hoge stemmetje komt, wat mij betreft, veel meer tot zijn recht in de titeltrack van dit album. De rootsy hip hop in Whose Chain Dance zijn magische prijsnummers. Modern en geloofwaardig klinkt Richards in het psychedelische blues hoogtepunt Rags And Old Iron en het stevig ronkende Daddy Please. Mad Mad Love is zeer zeker de moeite waard om te beluisteren als je geen traditionele roots muziek instelling hebt. Als u over een wijde muzikale afstemming beschikt dan zult het met mijn eens zijn dat we van Lisa Richards meer zullen gaan horen.

Jan Janssen

Artist: Mitch Kashmar

Album: Wake Up & Worry

Label: Delta Groove Productions

vrijdag 1 december 2006

Wake Up & Worry van Mitch Kashmar is, na 'Nickels & Dimes' uit 2005, zijn tweede album voor Delta Groove Records. Voor wie hem nog niet kent: Kashmar is een smoelschuiver eerste klas, die het werk van Little Walter als een grote bron van inspiratie noemt voor zijn eigen interpretaties van de West Coast blues. Dat neemt niet weg dat een behoorlijk staalkaartje van bluesvarianties wordt aangetroffen in de twaalf nummers, maar uiteraard is de sleuventrekkende mondharmonica de (ver) bindende factor. Legio muzikale invalshoeken aldus, als daar zijn: jazz, latin, juke joint, funk, country en soul. Mede dankzij de grote competenties van zijn begeleiders, (o.a. Rusty Zinn, Jr. Watson op gitaar) wordt op dit schijfje een broeierige live sfeer geschapen. Zonder enige twijfel zal het aantal schaars doch sexy geklede dames - afgebeeld op de binnen- en buitenkant van het cd boekje - daarbij voor de juiste entourage hebben gezorgd. Daarmee pikt Mitch Kashmar ook dát nog eens van zijn voorbeeld, Little Walter. Naar men zegt kwam die ook slechts tot zijn recht met een dergelijke stuwende omgevingsfactor. Mitch Kashmar heeft gelijk: dom als je dat laat liggen. Voor de ware bluesliefhebber geldt dat laatste ook, want die gaat er vast en zeker helemaal voor plat

Huub Thomassen

Artist: Nickel Creek

Album: Reasons Why (The Very Best)

Label: Sugar Hill Records

vrijdag 1 december 2006

Een van de mooiste CD's van 2006 vond ik zondermeer "How To Grow A Woman From The Ground" van wonderboy Chris Thile. Sugar Hill Records heeft besloten om een verzamelaar van Nickel Creek op de markt te gooien. Reasons Why is een slimme dubbelverzamelaar, en hun meest representatieve werk wordt breeduit geëtaleerd - en dus voor mensen zoals mij verplichtte kost. Leuke bijkomstigheid is de bijgevoegde DVD die bol staat met zeer knap geregistreerde videoclip. Ik ben werkelijke gek van virtuoos mandolinespel en kom ook hier weer gigantisch aan mijn trekken. Deze commerciële maar uiterst knappe Bluegrass is uitermate interessant en niet uitsluitend vanwege Chris Thile. De bijdragen van andere Nickel Creekers, broer en zus Watkins, zijn tevens een genot om te beluisteren. Deze CD/DVD combinatie is zeer genietbaar, naast de technische perfectie.

Rein van den Berg

Artist: PF Sloan

Album: Sailover

Label: Hightone Records

vrijdag 1 december 2006

Een mooier tijdstip van CD release had PF Sloan zich niet kunnen bedenken toen hij zijn vijfde of zesde plaat Sailover op de schappen liet zetten. De Nederlandse publieke radio-omroepwereld ligt op s'en kop en gaan waarschijnlijk nog meer terug in de tijd draaien. Geen tijd voor nieuwe dingen dus. Maar goed, als je het dan toch doet doe het dan goed. Dan mag een nummer als bijvoorbeeld Eve Of Destruction, in de zestiger jaren uitgevoerd door Barry McGuire, natuurlijk niet ontbreken op de speellijsten. PF Sloan schreef dit verbeterd over de Vietnam oorlog gaande liedje en is nu ook terug te vinden op Sloan's nieuwe album Sailover. Samen met Frank Black en Buddy Miller wordt deze unieke meezinger op deze plaat heerlijk vertolkt. Maar er is meer op Sailover te beleven. De opener Sins Of A Family, samen met Lucinda Williams of Soul Of The Woman of het naar All Along The Watchtower lonkende Halloween Mary met Frank Black, mogen wat mij betreft vijf sterren krijgen. Jon Tiven produceerde dit zeer sixties aandoende album dat in mij het beste van Rodney Crowel, Greg Trooper, early Eric Clapton en Delbert McClinton losmaakt. Als dat nog niet genoeg is onze Hilversumse radiovrienden bij de publieke oproep over de streep te trekken weet ik het niet meer.

Jan Janssen

Artist: The Lancaster Orchestra
Album: Never Cried Once When I Could Have
Label: Rootsy.nu

vrijdag 1 december 2006

Calle Mathson's soms krankzinnige muzikale bedenksels, wat oorspronkelijk bedoeld was als een soloproject, dat de naam The Lancaster Orchestra meekreeg overtrof vorig jaar al mijn stoutste muziekverwachtingen. Ik kan mij trouwens niet aan de indruk onttrekken dat Scandinavische Roots muziek hip is in Nederland. Met de opvolger van With Help From Absent Friends (2005) "Never Cried Once When I Could Have" plaatst Mathson zich wat mij betreft in de Scandinavische muzikale eredisie. De CD sluit naadloos aan en bevat wederom een weergaloze collectie van somber gestemde melancholische songs die alles behalve neerslachtig overkomen. Dit komt mede doordat Mathson, op deze CD, meer blijgeestige songs heeft geïmplementeerd. Hij is er in geslaagd een nog breder muzikale palet te maken die een nog breder publiek zal aanspreken. I Remember That Time So Well en I Wish We Never Met zorgen bijvoorbeeld voor een mooie lome alt country ambiance. Wie het oor goed te luister legt zal ook ontdekken dat Mathson een voet tussen de deur probeert te wringen in de wereld van commercie. Rock, Spite And Cries en Save Me From Myself zijn daar een paar bijzonder goede voorbeelden van. Weerom een zeer broeierig bloed mooie plaat, die absoluut niet gemist mag worden door o.a. Joe Purdy, Nick Drake, Lambchop en Will Oldham fans.

Jan Janssen

Artist: The Steepwater Band
Album: Revelation Dunday
Label: Diamond Day Records

vrijdag 1 december 2006

Vroeger had je power- triootjes die bluesrock speelden. Een paar voorbeeldige namen? Cream, Taste, Blue Cheer. Ze bestaan nog steeds, zo blijkt met het verschijnen van Revelation Sunday van The Steepwater Band. Een trio dat met de krachtige maar melodieuze zang, de dynamische (slide) gitaarpartijen van Jeff Massey en de betondegelijke fundering van bassist Tod Bowers en drummer Joseph Winters, een fantastische geluidsmuur optrekt. Van grote klasse is de toegankelijkheid en doorlaatbaarheid van de elf nummers - die gevarieerd als ze zijn - dan weer messcherp, dan weer traag en ingehouden worden uitgerockt. Dat ze met hun muziek diep zijn geworteld in het hierboven genoemde drietal, wordt nog eens te meer bevestigd door de outlooks van deze jongens: geen tierlantijnen, erg langharig, smerige blik en ready to rock. Allemachtig, het is een oorstomende cd die ik in jaren niet heb gehoord. Ook voor liefhebbers van Americana zeer aan te bevelen kost.

Huub Thomassen

Artist: Michael Hall
Album: The Song He Was Listening To When He Died
Label: Blue Rose Records

zaterdag 25 november 2006

Het best bewaarde geheim van Austin TX, schreef ooit een Nederlandse journalist naar aanleiding van een optreden in 1996, het jaar waarin Michael Hall's hooggewaardeerde album 'Day' verscheen, maar dat helaas nooit verder kwam dan de uitverkoopbak. Naar ik vermoed zal aan deze incurante status, ondanks dat zijn albums de laatste jaren door een Duits label wordt uitgebracht, geen donder veranderen. Dat uitverkooplot zal deze nieuwe - zevende - CD 'The Song He Was Listening To When He Died', zeer waarschijnlijk wederom beschoren zijn. Hall heeft voor de verandering op deze CD het Roots geluid van zijn laatste CD's met The Woodpeckers, weer ingeruild voor die fraai typische o zo eigenzinnige popmelodieën. Vormgegeven in twaalf nummers met die perfect samenvallende toegankelijke/tegendraadse, hoopvolle/wanhopige, bittere/zoete aanpak. Ook blijkt Hall nog altijd een voorliefde voor morbide songtitels te hebben, zoals het buitengewoon lichtvoetig getoonzette titelnummer. De combinatie van zijn halfvertellende, halfzingende stemgebruik, de (spaarzame) toepassing van geluidseffecten en de onvoorspelbare, gelaagde arrangementen geven dat onheilspellende sfeertje waar Michael Hall patent op heeft. Gitarist/medeproducer Scrappy Jud Newcomb en vele andere plaatselijke muzikanten werden ingehuurd. Zoals gezegd, het zal Hall's positie slechts versterken: in Austin TX een fenomeen, daarbuiten een nobody. Of toch dit keer een ommekeer?

Huub Thomassen

Artist: Outlaw Country
Album: Live From Austin Texas
Label: New West Records

zaterdag 25 november 2006

Tien jaar geleden deelde dit illustere gezelschap onder de naam "Outlaw Country" het podium in het kader van TV programma 'Austin City Limits'. In een puur akoestische setting brachten deze countrylegendes, keurig om toerbeurt, hun favoriete liedjes ten gehore tijdens een mooie zomeravond. Er was veel onderlinge lol (this song I wrote for my kids...and their mama's), opgehaalde herinneringen en natuurlijk de verhalende liedjes met de bekende 'uit het leven gegrepen' onderwerpen. Willie, Waylon, Kris, Billy Joe en Kimmie hadden leuke gevatte verbale interacties en muzikaal klonk het losjes, af en toe vals, maar vooral warm en ontroerend. De hemelse, loepzuivere zang van Kimmie Rhodes verdient hier speciale vermelding. En zo bezorgden zij allen hun toehorend en/of toekijkend publiek een geanimeerde tijd, daar in dat geweldige Austin TX, waar uit elke stadsporie fijne muziekjes tevoorschijn komen.

Huub Thomassen

Artist: Ron LaSalle
Album: Nobody Rides For Free
Label: Ph-Q Records

zaterdag 25 november 2006

Wie de website van Ron LaSalle bezoekt kan genieten van een spectaculaire blik op "on the road to Monument Valley National Park". Het panorama beeld sluit qua gevoel, wat mij betreft, perfect aan bij wat ik hoor op zijn nieuwe CD Nobody Rides For Free. De erg sexy Jazzy, Blues, Roots-rock en met een bepaalde twang gedoopte muziek, die LaSalle produceert op de opvolger van To Angry To Pray uit 2001, ligt voor een groot deel ook in het verlengde daarvan. Verwacht geen vernieuwende sound of zo van deze late Bloomer, maar zoek het vooral in gevierde toonsoorten afkomstig van mensen als Tom Waits, Van Morrison of een John Hiatt. Het evenzo prachtige in elkaar geknutselde CD boekje, met LaSalle afgebeeld als een soort Ghost Hobo wandelend naast de spoorrails, bevat zijn erg mooi niet cliché matige teksten. Allemaal lekkere stof om even bij stil te staan mocht u besluiten Nobody Rides For Free in huis te halen. Vergeet vooral ook niet even door te zappen naar nummers als Changed My Way en het daarop volgende soulvolle Act Our Age en To You, als u LaSalle's CD gaat beluisteren in uw favoriete CD winkel. Vooral geen draaikonten muziek, met te veel van niets in een liedje, lijkt het devies te zijn geweest. Eerlijke Ron LaSalle muziek met een luisterrijke horizon voor de toekomst. Zijn we toch weer terug bij dat panoramabeeld op zijn website. Tactvol gedaan.

Jan Janssen

Artist: Thad Beckman
Album: Blues Gone By
Label: Thadzooks Records

zaterdag 25 november 2006

Bij de eerste klanken van "Blues gone By" was ik in eerste instantie in de veronderstelling dat het hier om een zogenaamde traditional ging. Het ligt echter ietwat anders. Het openingsnummer is wel degelijk van eigen hand en het is een zeer mooi eerbetoon aan de blues artiesten die eens waren. En dan vooral de (akoestische) Delta bluesartiesten. Mensen zoals Howlin' Wolf, Skip James, Mississippi John Hurt en Charlie Patton. "I am walking to the Graveyard; I got some flowers in my hand, kneel down in prayer, for all the long gone bluesmen". Op "I hate my Life", en het openingsnummer na, zijn de overige tracks wel degelijk covers of traditionals. Thad Beckman geeft op zijn derde album aan dat het hier een project is die ruim 25 jaar geleden geboren is. Ik weet niet of je een eerbetoon kan vergelijken met een liefdesverklaring, maar het is zonneklaar dat Thad zijn ziel en zaligheid verpand heeft aan deze muzieksoort. In tegenstelling tot wat je wellicht binnen het genre mag verwachten hoor ik hem overigens liever "I love my Life" zingen. Ook al is de CD technisch meer dan uitstekend te noemen, helemaal ideaal is natuurlijk een live optreden. Voor liefhebbers die snel kunnen beslissen is dit mogelijk, want Thad treedt op in onze nabijheid.

Rein van den Berg

Artist: The Mercy Brothers

Album: Strange Adventures

Label: Corazong Records

zaterdag 25 november 2006

Waarom zanger Barence Whitfield en gitarist en liedjessmid Michael Dinallo zichzelf The Mercy Brothers zijn gaan noemen is voor mij wel duidelijk. Broers zijn het in elk geval niet maar muzikale broeders zijn het zeer zeker wel. Whitfield was ooit zanger bij The Savages terwijl Dinallo een vrij populair producer is en ooit frontman was bij Radio Kings. Dus blues, soul en de nodige country roots stroomt vlot door hun aderen. Dit uit Boston, Massachusetts afkomstige duo namen, samen met Vidar Busk (ex Rock Bottom gitarist?), de CD Strange Adventures ergens in 2003 al op. De muziek op deze plaat vertoont absoluut raakvlakken met de Deep Southern roots muziek, zoals we die kennen van o.a. Earl King of Dr. John. Daar kijken we dan uiteraard ook niet van op maar het klinkt allemaal net even te netjes. Hoe zat dat ook weer? De schoonheid van muziek is dat wat niet perfect klinkt, of zoiets? Er staan echter wel een paar zeer smakelijke bewerkingen op dit album. Another Man Done Gone en Blind Willy McTell's klassieker Broke Down Engine zijn er daar een paar van. Toch trekken de nummers die Michael Dinalla op papier kreeg de meeste aandacht. Stay Away From My Door en het uitgestrekte Night Train To Memphis zijn werkelijke beauty's. Strange Adventures klinkt alles behalve raar of avonturistisch, het is gewoon een heel netjes geproduceerde plaat waaraan ik een soort van haat liefde verhouden aan over houd.

Jan Janssen

Artist: Cindy Bullens

Album: Live

Label: Blue Rose Records

maandag 20 november 2006

Cindy Bullens debuteerde in 1999 met 'Somewhere Between Heaven And Earth.' Niet zomaar eentje, want de hele CD ging over haar in 1996 op elfjarige leeftijd overleden dochttertje. Ondanks dat hier en daar dit album aan overproductie leed, liet het op mij een sterk imponerend gevoel achter door de integere manier waarop ze dat persoonlijke drama tot uiting bracht. Een aantal jaren werd ze opgepikt door het Duitse kwaliteitslabel Blue Rose, waarvoor ze totnogtoe twee studioalbums maakte, Neverland en Dream # 29. Met wat covers van Bruce Springsteen en Neil Young, zijn alle nummers op deze in digipack gestoken Live-dubbellaar, van haarzelf. Integraal opgenomen tijdens de vorig jaar gehouden Blue Rose Christmas Party, horen we een heftig rockende Bullens, afgewisseld met stevig getoonzette maar slepende ballades. Ze liet zich deze avond begeleiden door haar drummende vriendin Ginger Cote en de Spaanse furiegitarist Jorge Otero, wiens stijl vooral doet denken aan Neil Young of ons aller Ad van der Veen. 'Live' is ongepolijst, eenvoudig, ouderwets, makkelijk wegluisterend, recht toe recht aan. Een snelwegaalbum zagezegd die je de maat laat tikken op het stuur, onderwijl een beetje wiegend met je hoofd. En dat er af en toe flinke valse noten worden gekraakt, de productie log en plat is, het geouwehoer tussen de nummers door niet had gehoeven, maakt mij niks uit.

Huib Thomassen

Artist: Kelly Pardekooper

Album: Brand New Bag

Label: Sonic Rendezvous

maandag 20 november 2006

In 2002 verraste singer-songwriter Kelly Pardekooper vriend en vijand met zijn derde CD House Of Mud. De singer-songwriter, geboren in Iowa, kwam twee jaar geleden met Haymaker Heart. Hij verruilde daarin voor een groot deel het solide Alt Country genre voor een meer pop-rock getinte geluid. De stevig naar Calexico ruikende sound trekt hij op zijn nieuwe CD Brand New Bag voor een groot deel door. Net als de voorganger werd ook Brand New Bag geproduceerd door Teddy Morgan. Morgan speelt ook mee en zet een niet onbelangrijke zijn handtekening op plaat. Niets mis mee overigens want het is Teddy Morgan die Pardekooper's teksten muzikaal laten schitteren op deze CD. De mooie, niet altijd, simpele melodielijnen en Pardekooper's gruisige schuurstem hebben allen een sfeervol kleurrijk pallet and gives you stuff om over na te denken. De opvallende opener en titeltrack zou zo een nieuwe KPN of Vodaphone reclame tune kunnen worden. Het liedjes verspreid namelijk verdacht veel Bohemian Like You (Dandy Warhols) geur. Daar wordt in feite de toon van dit album gezet, degelijk, fijnzinnig en boven al modern Roots Music. Resumerend, toch weer een verrassend jammer genoeg wat te kort vakkundig geslepen juweel van een CD van Kelly Pardekooper. Wij kijken alvast vooruit en hunkeren naar een live optreden.

Jan Janssen

Artist: Matt Meighan

Album: Fall Down

Label: Independent

maandag 20 november 2006

Matt Meighan's CD straalt op mij veel zelfvertrouwen uit, primair vanwege de uitvoeringen van zijn songs, met een daarbij behorende donkerbruin stemgeluid. In zijn biografie heb ik kunnen lezen dat hij als straatmuzikant de nodige wereldhoeken heeft mogen bespelen. Een klassiek folk geluid omvat Meighan's muziek, muziek in de stijl van Woody Guthrie, Dave Van Ronk of Phil Ochs. Qua tekstgebruik duidelijk iemand die voldoende weerbaarheid heeft gecreëerd. Zijn eigenzinnige benadering, noem het levensfilosofie, zal ontstaan zijn uit de "lessen" die dit aards leven voor ons allen in petto heeft. Zo'n authentieke straatmuzikant zal mogelijk het nodige aan den lijve hebben mogen ondervinden, en met die ervaringen achter zijn kiezen bezingt hij zijn verhalen. Niet met kwaadheid, maar met grote relativering, en ook humor. Ondanks dat hij in sommige nummers een politieke lading brengt, proef ik allerm minst bitterheid uit het overtuigende repertoire wat "Fall Down" rijk is. Het totaal aan tien liedjes bevat drie covers van Deb E. Dee (Voor mij volledig onbekend maar met het schitterende "White Rose of Black Town Lake"), Ma Rainey & Ed McCurdy, terwijl het overige materiaal van eigen hand is. Mijn persoonlijke favoriet is het epische "Gather 'Round People" waarmee dit album wordt beëindigd. Ben benieuwd naar de opvolger van deze eigentijdse minstreel?

Rein van den Berg

Artist: Ezio
Album: Ten Thousand Bars
Label: Tapete Records

vrijdag 17 november 2006

Met de start van het Real Roots Cafe in 1996 werden er veel muzikale ontdekkingen gedaan. Velen daarvan dragen wij eigenlijk nu nog steeds een warm hart toe. Een van die ontdekkingen toen was Ezio. Achter dit duo gaan de namen Ezio Lunedei en de minstens twee koppen grotere Keniaan Mark "Booga" Fowell schuil. Het veelzijdige duo trok destijds de aandacht met hun tweede CD "Black Boots On Latin Feet". Na die tijd zijn we de activiteiten van dit gezelschap altijd blijven volgen. Kortom CD nummer acht "Ten Thousand Bars" zit nu voor de zoveelste keer in onze CD speler. Wat op valt is dat de heren nu nog meer de nadruk leggen prachtige melodielijnen die doorgaans ergens tussen Blues, Jazz en Poprock in zweven. Het zou mij zelfs niet eens verbazen als liedjes als All I Really Want, Thin Line, het hoekige en heftige te keer gaande Hotel Motel, het heerlijk terugzakkende Holding You Now en I Want You Back zomaar in een of andere hitlijst zou opduiken. Dit zesde studioalbum van Ezio komt akelig dicht in de buurt van mega seller Black Boots On Latin Feet. Daarom blijft het verbazingwekkend dat dit duo nog steeds niet is opgepikt door het grote Nederland publiek. Laat Ten Thousand Bars overigens rustig even uitlopen, Ezio heeft weer in verrassing in petto. Het liedje Circus Revisited is dit keer toegevoegd als bonustrack. Woohoo hoo weer grote klasse!

Jan Janssen

Artist: Ad VanDerVeen
Album: Cloud Of Unknowing
Label: Sonic Rendezvous

woensdag 15 november 2006

Cloud Of Unknowing is inmiddels alweer het tiende solo album van Ad Vanderveen. De nog kwiek ogende, onlangs vijftig jaar worden Nederlandse singer-songwriter bezorgt mij weer het nodige kippenvolgevoel. Klonk hij vorig jaar al, samen met het "Acoustic Combo" in drukwekkende Roepaen Kapel in Ottersum, als een klok, nu doet hij mij verteld staan met deze prachtige release. Het combo heeft een andere naam meegekregen, that's all. Het Crossroads Combo geluid, bestaande uit Kersten de Ligny (zang en percussie), Arwen Linnemann (contrabas en zang) en Roel "Purple" Overduin op drums staat ook op Cloud Of Unknowing als een huis. Net als Vanderveen dat deed op zijn akoestische soloalbum One On One (2001), trok hij en het gezelschap zich terug in de Amen. Daar vingen ze de ingenieuze liedjes op die nu staat te dansen op Cloud Of Unknowing. Een ingetogen Vanderveen! Ja, dat is weer vingers aflikken. Er valt weinig af te dingen van dit akoestische grootmeesterwerk. Het overstijgt, als u het mij vraagt, zelfs het More Than A Song project dat Vanderveen in 2001 opnam samen met Eliza Gilkyson en Iain Matthews. De man heeft een mooie Neil Young stem en weet als geen ander hoe hij met zijn snareninstrument moet omgaan. Going To The Well en het meer dan tien minuten ontspannen titel track zijn absolute uitschieters op deze CD. Verwacht geen onontdekte futuristische muzikale uitstapjes, het is gewoon Ad Vanderveen ten voeten uit. Kijk maar op de achterkant van het CD doosje.

Jan Janssen

Artist: Gentry Bronson

Album: No War

Label: Independent

woensdag 15 november 2006

Bij aanvang van deze recensie liet Gentry Bronson's naam bij mij geen belletje rinkelen. Toch schijnt hij al sinds zijn zevende muzikaal actief te zijn, en heeft hij al diverse platen uitgebracht onder eigen naam, en ook als onderdeel van de band "The Night Watchmen". Zijn nieuwste, "No War", is verdeeld in drie stukken, met een totaal van veertien nummers. Op CD Baby trof ik een statement aan waarin verwezen werd naar een vergelijking ooit gemaakt (zonder bronvermelding) tussen hem en Tori Amos. (Om de andere artiesten waaraan gerefereerd werd maar eens gemakshalve buiten beschouwing te laten) Ik hoor de overeenkomst allerminst, terwijl ook Tori mij slechts magertjes weet te boeien met haar soms neurotisch pianospel. Met deze nummers zou ik Tori echter schromelijk te kort doen. Van Gentry's muziek word ik ook zeer onrustig, het vaak bombastische geluid vraagt duidelijk om aandacht van de luisteraar, maar weet qua zeggingskracht zeer matig te boeien. Veel drive, maar beperkte bezieling wat mij betreft. Ik ben ervan overtuigd dat de man zelf bezeten is van musiceren - en hij zal ongetwijfeld ergens een publiek hebben - maar buiten een snerpande gitaarsolo in "What happened to your God" zwabbert hij richtingloos over zijn muzikaal pallet. Er wordt "gedreven" gezongen en ongetwijfeld knap gemusiceerd, maar ik - als leek - voel helaas bij deze lege popmuziek niets.

Rein van den Berg

Artist: Gov't Mule

Album: High & Mighty

Label: Blue Rose Records

woensdag 15 november 2006

Voor de oorsprong van Gov't Mule moeten we terug naar het jaar 1994. Gitaarvirtuoos Warren Haynes, bassist Allen Woody en drummer Matt Abts storten de fundamenteen waarop de soms psychedelische blues en power rock gestoelde muziek van de band is gebaseerd. Nadat Woody in 2000 dood aangetroffen werd in een hotelkamer in New York zag het er even naar uit dat Warren Haynes zijn speeltje naast zijn vaste waarde in The Allman Brothers Band kwijt zou raken. Haynes en Abts lieten zich niet uit het veld slaan en formeerde de afgelopen jaren een indrukwekkende groep muzikanten om zich heen. Gov't Mule is in eerste instantie Haynes & Abts en zal dat na de release van hun nieuwe album High & Mighty ook blijven. Ik hoef er niet lang op te studeren om tot de conclusie te komen dat High & Mighty een geweldige Southern rock plaat is geworden. De ingrediënten Cream, Led Zeppelin en Lynyrd Skynyrd zijn nadrukkelijk aanwezig. Zeer compacte melodieën die een plezier uitstraalt die ik maar zelden aantref in dit genre. De subtiele en toch weer opvallende backing vocals van Ruthie Foster zegt eigenlijk al weer voldoende. De kwaliteit straalt er vanaf en dat begint al bij het openslaan van de fraaie inlay van het CD boekje. Gov't Mule maakt hardrock weer interessant. Zonder een liedje te overladen met teveel van van alles, zullen zeker fans van Giant, Bad English of ja zelfs Bad Company hun vingers erbij aflikken.

Jan Janssen

Artist: Joe Purdy
Album: You Can Tell Georgia
Label: Independent

woensdag 15 november 2006

Na de release van Only Four Reasons in mei 2006 komt de uit Los Angeles afkomstige singer-songwriter Joe Purdy nu alweer met zijn zesde release genaamd You Can Tell Georgia. Wie is die Joe Purdy eigenlijk? Het lijkt erop dat hij voornamelijk op de achtergrond wil blijven want veel wordt er niet over hem persoonlijk gepubliceerd. Niet op zijn website maar ook vallen er niet veel CD besprekingen hem ten deel. Waarom is dit? Joe Purdy wil zich niet verbinden aan major record company deals. Amerikaanse aanbiedingen van V2 en Universal werden al in de wind geslagen. Toch zult u Purdy's muziek wel eens gehoord hebben op de Nederlandse commerciële radio en TV zenders. De track Wash Away, van zijn vierde album Julie Blue, was te horen in de TV HIT serie LOST. Afgelopen zomer gebruikte NET5 hetzelfde liedje in hun "Het is zomer op NET5" reclame tune. Wie de Top 20 Sellers EVER van CD Baby erop naslaat moet constateren dat Purdy's CD Only Four Reasons niet is weg te branden is uit die ambitieuze lijst. Het lot van Purdy's nieuwe CD You Can Tell Georgia ligt dus geheel in handen van mensen die pionieren in "high level music". Joe Purdy's lijkige geknepen stem is uitzonderlijk. De muziek daaromheen is zo naakt als het maar kan. Toch krijgt je het idee naar een buitengewoon goed georkestreerd album te luisteren. De muzikaliteit zit Purdy kennelijk in het bloed hij bespeelt, akoestisch gitaar, mandoline, mondharmonica, piano en Wurlitzer piano op dit album. Ander opvallende muzikale rollen zijn weggelegd voor o.a. Brian Wright (zang, gitaar, mandoline), William C Golden (12 snarige gitaar, mandoline, piano, orgel). Waar moet ik aan denken na het beluisteren van de zojuist van iTunes gedownloadte hoge kwaliteit Mp3 files? De namen van Steve Forbert in his very good days, de best of Adam Duritz & The Counting Crows, Nick Drake in his happy days en het beste van Heartbreaker Ryan Adams swingen in mijn hoofd. Als deze namedropping nog niet voldoende aanleiding is om Joe Purdy's muziek tot je te nemen weet ik het echt niet meer.

Jan Janssen

Artist: Midlake
Album: The Trails Of Van Occupanther
Label: Bella Union

woensdag 15 november 2006

Wanneer ik uitsluitend bij beluistering van deze CD had moeten raden naar de achtergrond van deze nieuwe band, dan was ik nimmer in Texas uitgekomen. Toch is Midlake uit dit gedeelte van de wereld afkomstig, Denton om precies te zijn. Hun alternatieve muziek is meer een soort retro-afspiegeling van Britse bands uit de zogenaamde Canterbury scène. (Denk hierbij aan bands als Caravan of Hatfield & the North) De gehele aanpak is uiterst kunstzinnig – beetje vreemd wellicht – maar getuigd zondermeer van ongekende klasse. Het bevreemd mij dan ook geen moment dat de bandleden elkaar hebben ontmoet op een muziekschool. Spelen kunnen ze, en zijn nog creatief bovendien. Allesbehalve geworteld in Folk of Blues, maar toch in staat diverse magische momenten te creëren. De 5-koppig band zet een zeer compleet geluid neer, zijnde het resultaat van echte instrumenten, en volledig los van computers of overdadig creatief studiowerk. Medio november bezoekt Midlake ter afsluiting van een Europese tour ons land. Ze zijn dan in redelijk kort tijdbestek door Duitsland, Italië, UK, Zwitserland, Frankrijk geloodst, en doen na ons land Australië aan. Ik heb zeer veel sympathie voor dit soort initiatieven, maar meer vanuit een soort nostalgisch gevoel. Uitstekende CD.

Rein van den Berg

Artist: The Band Of Heathens

Album: Live From Momo's

Label: Fat Caddy Records

woensdag 15 november 2006

Het Amerikaanse Fat Caddy Records timmert stevig aan de weg. Wij bespraken al de prachtige albums van Macon Greyson, Austin Collins en Black Water Gospel, die op dit label verschenen zijn. Nu komt de platenmaatschappij met The Band Of Heathens. Briane Keane, Ed Jurdi, Seth Whitney, Gordy Quist, and Colin Brooks noemde zichzelf aanvankelijk The Good Time Supper Club maar door een misdruk in een lokale krant veranderde de naam al snel in The Heathens. Hoewel de band nog niets op plaat had staan nam hun live reputatie een vogelvlucht met het vijftal. In de lente van 2006 besloten ze hun live optredens in Momo's Live club, 6Th Street, Austin, Texas op te nemen. Kan nu gerust stellen dat Eldridge Goins dit fantastisch heeft vast weten te leggen. Verwacht van deze formatie geen grensverleggende muziek. Nee het zweeft, in positieve zin, tussen klassieke American Country, progressieve Folk, R&B en gelouterde soul. Vergelijkbare namen die bij mij opkomen zijn Allman Brothers Band en Little Feat. "Fine hand crafted music" staat op de voorkant van het CD boekje. En zo is het maar net. Liefelijker als Bumblebee en de traditional Ain't No More Cane kan het volgens mij niet. Ook de Tom Waits cover Anything I lay My Head en Jenny Was A Keeper waar Guy Forsyth op harp en backing vocals te horen is, zijn echte juweeltjes. Al met al best wel een mooi plaatje, maar niets bijzonders. Het is gewoon lekkere oubollige jaren zestig/zeventig muziek waar in feite niets mee aan de hand is, maar wel behoorlijk afwijkt van de andere buitengewone artiesten op dit nieuwe Fat Caddy Records label.

Jan Janssen

Artist: A.J. Roach

Album: Revelation

Label: Independent

vrijdag 10 november 2006

Van "Revelation" stonden al enkele maanden een aantal fragmenten ter beluistering op A.J. Roach's "MySpace Website". Het wachten werd beloond en deze opvolger is minstens zo opzienbarend als "Dogwood Winter". Het knappe artwork is (wederom) van een andere kunstzinnige artiest: Anthony Amburgey. Met zijn amper veerendertig minuten luisterplezier - wat mij betreft iets aan de korte zijde - start het album meteen met een stevige semi-akoestische "blues-stomper". Elf nummers telt deze opvolger van "Dogwood Winter" en toont een uiterst gedreven, maar freewheelin' A.J. Roach en kompanen. Volgens mij hebben er geen daadwerkelijke sessies plaatsgevonden, maar zijn de basistracks afzonderlijk per gelegenheid minutieus opgeruwd of gepolijst. Wat maakt deze man zo uitzonderlijk, waardoor hij zich kwalitatief onderscheid van de gemiddelde singer-songwriter. Denk een aantal facetten. Ten eerste heeft de man de gave om een compositie terug te brengen tot een natuurlijke eenvoud, en krijgt de uitvoerig daarna een (op het eerste oog lijkende) losse benadering. (inclusief een heerlijk ontspannen klinkende orgel van Charlie Rowan) 's Mans schitterend zangstem wordt dan vervolgens weggezet tegen deze zeer basale en intieme klanken. Ik heb een hoog verwachtingsgehalte van deze man, en ik spreek de hoop uit dat hij nog veel schoons weet te creëren. Ook al kan dit album zich meten met "Dogwood Winter" - wat ik ook ervoer als een formidabel album - ik voel van binnenuit dat A.J. Roach tot (nog) beter in staat is. Ben dan ook razend benieuwd of zijn live performance eveneens een sterke openbaring is.

Rein van den Berg

Artist: Grayson Capps

Album: Wail & Ride

Label: Hyena Records

vrijdag 10 november 2006

De nieuwe CD van de noodgedwongen naar Mississippi verhuisde Grayson Capps, Wail & Ride, borduurt overwegend voort op zijn droomdebuut CD If You Knew My Mind. De liedjes worden, zij het nu deels, opnieuw goed gedragen door zijn band The Stumpknockers. Ik krijg het gevoel dat ze zo in een of ander huiskamer zijn opgenomen. De prima productie was in handen van Trina Shoemaker die in februari en november 2005 en mei 2006 de opnamen organiseerde in studio's New Orleans, Nashville en Franklin, Tennessee. Fans zullen ongetwijfeld sommige songs herkennen van live optredens die Capps vorig jaar en dit jaar nog verzorgde in Nederland. Capps is een observator en een goede ontvanger. Hij interpreteert dit op zijn eigen gepatenteerde wijze en wat je dan hoort zijn vertellingen die je ook in een kroeg of tijdens verjaardagfeestjes hoort. Lekker kankeren op de overheid of lullen over iemand in het dorp het zijn allemaal onderwerpen die herkenbaar zijn. Toch is Wail & Ride niet een plaat waarbij je gemakkelijk instapt. Hoewel de liedjes, zoals gezegd, nagenoeg allemaal in het verlengde liggen van zijn debuutalbum mis ik meer songs van het kaliber Mermaid, Junkman, Ed Lee of Cry Me One Tear. Die zouden, als het een LP's was geweest, allemaal op de B-kant gestaan hebben. Grayson Capps is een groot roots artiest die zich in ons land al onsterfelijk heeft gemaakt. Dat zal na de release van Wail & Ride alleen maar groeien, maar wat mij betreft gaat Wail & Ride te kort door de bocht om door te breken in de rest van Europa.

Jan Janssen

Artist: Halfway

Album: Remember The River

Label: Laughing Outlaw Records

vrijdag 10 november 2006

Hallo Alt. Country liefhebbers hier is het gloed nieuwe album van Australische formatie Halfway. Hij staat vol met heerlijke hartstochtelijke liedjes die je tegenwoordig maar zelden tegen komt in het genre. De CD laat volgens mij het beste dat REM en Drive by Truckers ooit geproduceerd hebben horen. Daar tussenin tref ik karakteristieke songs aan zoals Richmond Fontaine, Whiskeytown, The Thrills, Son Volt en The Jayhawks ze nog niet eerder hebben kunnen bedenken. Zo dat zou eigenlijk al voldoende reden moet zijn om dat ding aan te schaffen. Maar zo werkt dat nu eenmaal niet. Genoeg aan name dropping gedaan dacht ik zo. De soepele as van Halfway's draait rondom de singer-songwriters Chris Dale en Johnny Busby. Zangtechnisch en aan de inhoud van de liedjes schort het nergens. Net als trouwens op de voorganger Farewell To The Fainthearted, van een jaar of wat geleden, trekken de liedjes de aandacht en houden je voor de volle vijftig minuten in de houtgreep. Het blijkt moeilijk je te ontworstelen aan die genadeloze melodieën zoals het messcherpe Favour For Friend en Big Wave. De zeer goed geproduceerde CD was overigens in begenadigde handen van Rob Younger en Wayne Connolly (The Vines). Laats genoemde zette Halfway's voorganger al stevig op de Alt Country kaart. Mocht de organisatie van Blue Highway 2007 zich echt buiten de gebaande paden willen begeven, dan ligt Halfway voor het inkoppen.

Jan Janssen

Artist: Six Mile Grove

Album: Bumper Crop

Label: Independent

vrijdag 10 november 2006

Begin dit jaar verscheen de vierde CD van Six Mile Grove genaamd Bumper Crop. Pas vorige maand sloop deze CD via allerlei independent kanalen bij mij de CD speler in. Het Alt Country ensemble afkomstig uit Rochester, Minnesota voegt zich, wat mij betreft, meteen in het rijtje nieuwe Alt Country Bands zoals het uit Zweden afkomstige Shooting John, het Amerikaanse Wrinkle Neck Mules en het Australische Halfway. Ja, ja het Alt Country genre wordt zo langzamerhand een multiculturele taal. Het feit wil echter dat Six Mile Grove al vanaf half jaren negentig aan de weg aan het timmeren is. Niet helemaal nieuw, maar onontdekt dus. Dit komt wel vaker voor. De nog jong ogende gebroeders Brandon en Brian Sampson op respectievelijk zang, gitaar, harmonica en drums worden bijgestaan door Barry Nelson, Wurlitzer, Hammond, piano en gitaar en Dezi Wallace op bas, banjo en mandoline. Aan de instrumentatie kunt u, als het goed is, aflezen dat Six Mile Grove in staat moet worden geacht een zeer gevarieerde live show neer te zetten. Dat alleen al biedt perspectief als ik nummers als Heartache Parade, Man of Steel, Doll In A Box en Bus Stop Revelation beluister. Ook de nog jonge leeftijd van de bandleden opent mogelijkheden en beloven vindingrijkheid naar de toekomst. Dat hoor ik al een beetje in de tracks Apollo en vs. The World. Bumper Crop is een mooie pure Alt Country plaat die voor liefhebbers niet vreemd in de oren zal klinken. Wij blijven de band volgen en wie weet maken ze zich onsterfelijk op één van de roots festivals van het volgende jaar.

Jan Janssen

Artist: Bernard Fanning

Album: Tea & Sympathy

Label: Lost Highway

woensdag 1 november 2006

Ik weet ook niet meer waarom ik de CD Tea & Sympathy van de Australische singer-songwriter Bernard Fanning uit de tweedehands bakken trok, tijdens het besnuffeling van de CD markt op het Take Root Festival 2006. Was het de prachtige voorkant of was het de naam Bernard, voornaam van een helaas veel te vroeg overleden muzikale vriend? Achteraf gezien zijn beide veronderstellingen bewaarheid. Niet alleen de uiterst verzorgde inlay maar ook de muziek zou de naamgenoot van Fanning doen verblijden. Vooral bekend als frontman van de Australische band Powderfinger levert hij een prachtig solo debuutplaat af. De zevenendertig jarige, in Brisbane geboren, songwriter laat op Tea & Sympathy een mengeling van poprock en stevige countryrock horen die zijn wortelen overduidelijk heeft liggen bij Stephen Stills Manassas. Soms heerlijk ingetogen zoals in Wash Me Clean dan weer heavy in het liedje Believe. In Australië zijn er zelfs twee singles getrokken. Wish You Well en Songbird zijn weldegelijk zeer radiovriendelijk en zeker niet slecht maar ze zijn, wat mij betreft, niet eens de mooiste nummers op dit zeer volwassen klinkend album. Daarvoor wil ik wil u graag vervoeren naar Hope & Validation en het daarop volgende Sleeping Rough. Let wel, ik bespreek hier een CD die eind 2005 het daglicht zag en op het niet mis te verstane Lost Highway Records label werd uitgebracht. In Nederland heeft Tea & Sympathy kennelijk niets gedaan. In de door ons omringende landen weldegelijk. Ik kijk er niet meer van op. Ik weet in ieder geval zeker dat mijn muzikvriend danst in de hemel en erg blij is met mijn onbesuisde intuïtie.

Jan Janssen

Artist: Big Bang
Album: Poetic Terrorism
Label: Glitterhouse Records

woensdag 1 november 2006

De Noorse formatie Big Bang zag ik voor het eerst live tijdens het zeiknatte Orange Blossom Special Festival afgelopen jaar. Het trio bestaande uit Øystein Greni, vocals, gitaar en percussies, Olaf Olsen, vocals en drums, en Erik Tresselt, vocals en bas leverde daar een topprestatie als zeg ik U. Met de release van Poetic Terrorism levert de band alweer hun vijfde album af. Gek genoeg had ik voor het OBS nog nooit eerder gehoord van de band. De band doet dat waar het goed in is, namelijk je steeds op het verkeerde been zetten. Net als je denkt "Okay goed geluisterd naar Crosby, Stills, Nash & Young jongens, in In Not A Rolling Stone, slaat het muzikaal 180 graden om naar de stevige Rock 'n' Roll. Het is allemaal heel netjes gedaan en het gaat ook nog eens ergens over. De passie blaakt werkelijk van de CD af waarbij je het gevoel krijgt in kolk van muzikale wendingen te verzuipen. Toch blijf je overeind zoals in de opener Saturn Freeway en Fly Like A Butterfly Sting Like A Bee. Vergelijkbare namen als Deacon Blue en The Tubes duiken op in mijn hoofd. Oeps, daar ga je weer als Head Over Heels uit mijn luidsprekers schettert. Dit liedje schijnt weer een heel ander licht op inhoud Poetic Terrorism. Hier hoor ik toch duidelijk The Cult en Wishbone Ash taferelen? Terwijl het liedje The Gullwing Groove toch echt iets weg heeft van gedachten spelingen van de heren Walter Becker en Donald Fagen (Steely Dan). Geweldige amusante plaat die vooral een jong Roots publiek zal aanspreken. Traditionalisten zullen, naar mijn mening volledig onterecht, de plaat veroordelen als oubollig stuf.

Jan Janssen

Artist: Jackie Payne Steve Edmonson Band
Album: Master Of The Game
Label: Delta Groove Productions

woensdag 1 november 2006

Niemand minder dan legende Johnny Otis beveelt, blijktens het stickertje op 'Master In The Game' van Jackie Payne en Steve Edmonson Band, deze mengeling van soul en blues warm aan. Blind aanschaffen dan maar? Op de verstokte fan van het genre na - maar die hebben de aanprijzing van meester talentenscout Otis toch al niet nodig - zou ik dat niet doen. Niet vanwege de door zwarte zanger Jackie Payne en blanke sologitarist Steve Edmonson geleverde kwaliteit, die is dik in orde, maar door gebrek aan originaliteit. Payne zingt met bewogen stem over verloren liefdes, Edmonson's gitaarspel is warm, de blazerssectie vet en sexy en toch raken de 13 nummers waaronder 4 covers, op een enkele keer na zoals in Just The One, geen moment mijn hart. Het is al zo vaak gedaan, al zo vaak gehoord. Ik lijd aan genreverzadiging. Ook een stickeraanbeveling kan daar niks aan veranderen.

Huub Thomassen

Artist: Jim Lauderdale
Album: Bluegrass
Label: Yep Roc Records

woensdag 1 november 2006

Yep Roc is de thuishaven voor een vracht aan (vaak) gerenommeerde artiesten. Jim Lauderdale is een dergelijke solide artiest die uitstekend past binnen het profiel van dit label. Tevens grossiert Yep Roc in country gerelateerde muziek, muziek die een behoorlijke aanhang heeft. - ook in Nederland. Hele overdadige en opgesmukte countrymuziek is niet altijd aan mij besteedt, net zo min als bluegrass overigens, althans wanneer het niet authentiek genoeg is, maar ronduit nep. Toch is Lauderdale's interpretatie van dit genre best heel aardig te noemen. Er wordt zeer knap gespeeld, weliswaar met een tamelijke conventionele aanpak. Zo extreem spannend als Chris Thile's onlangs verschenen solo CD kan ik het niet vinden. Toch alleszins een heerlijke aangename CD, met voornamelijk eigen materiaal en een aantal co-writes. Het samen met John Levanthal geschreven: "Forever Ends Today" is een meer dan subliem nummer, met daarin verborgen een licht klinkende Texaanse "hook". Je treft zeer veel besnaarde instrumenten aan op dit bluegrass album, maar met een vette knipoog naar de country.

Rein van den Berg

Artist: The Pilgrim

Album: A Celebration Of Kris Kristofferson

Label: American Roots Publishing

woensdag 1 november 2006

Beautiful Dreamer: The Songs Of Stephen Foster was in 2005 de prachtige eerste release van het label American Roots, dat daarmee gelijk maar een Grammy Award in de wacht sleepte. De keuze voor Kris Kristofferson als vervolgitgave is wel een beetje verrassend, (vooral de tijdsprong tussen beide songschrijvers van ruim anderhalve eeuw) maar zijn songschrijverschap, die klassiekers voorbracht met eeuwigheidswaarde als Sunday Mornin' Comin' Down, Me and Bobby McGee, Help Me Trough The Night en Sandinista, maakt dat zeker tot een geloofwaardige. Op de The Pilgrim wordt door een hele stoet (bevriende) artiesten, de 17 composities ter hand genomen, waarvan het overgrote deel bijzonder fraai wordt uitgevoerd. Een topvermelding verdienen de combinaties Gretchen Wilson/ Sunday Mornin'Comin' Down, Rosanna Cash/ Lovin'Him Was Easier en Jesus Was A Capricorn/ Marshall Chapman. Heel mooi ook komen Todd Snider (met flink aangetaste stem) Rodney Crowell, Patty Griffin en Emmylou Harris & Friends (Sam Bush en diens band) voor de dag. Slechts de uitvoeringen door moderne soulzanger Brian Knight van Me And Bobby McGee, en de van zoetsappigheid overlopende aanpak van For The Good Times, door Lloyd Cole & Jill Sobule, vind ik niet geslaagd. Klein smetje dat de luisterpret op deze feestelijke herdenking niet kan bederven. Voor wie alles wil weten over het (over)leven van deze gevierde man, is er een dik en fraai gestileerd boekje in het plastic doosje gestopt.

Huub Thomassen

Artist: Treva Blomquist

Album: Plain Vanilla Me

Label: Independent

woensdag 1 november 2006

Treva Blomquist kijkt ons vanaf haar CD hoes verwachtingsvol aan, liggend tussen groene grassen, wachten op de dingen die gaan komen. Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat ze een initiatiefvol dametje is, en dus niet lang een afwachtende houding zal aannemen. De tien introspectief getinte nummers zijn van eigen hand, een 2-tal "co-writes" daargelaten. Tevens wordt een referentie gemaakt naar Exodus 15:2, waardoor mijn aanvankelijke open positie een bescheiden huiveringvolle lading krijgt. Religieuze artiesten trekken mij soms net over de grens van het smaakvolle en acceptabele, wanneer ze de Heer uitsluitend serieus en lovend bejubelen. Gelukkig valt dat gigantische mee. In 2005 was Treva een Kerrville Folk Festival finaliste, en daar kom je uitsluitend wanneer je uit gedegen muzikaal hout gesneden bent. In de voortdurende stroom van aanstormende singers en songwriters maakt ze op mij een meer dan uitstekende indruk. Het akoestische album klinkt over zijn geheel genomen zeer aangenaam en Treva zingt zondermeer de sterren van de hemel. Enig puntje van kritiek - die ik zou kunnen bedenken - het ontbreken van een echt eigen geluid. Maar mag je daar iemand bij zijn debuut op afrekenen? Vind ik niet, maar zonder echt eigen gezicht is de kans dat je naar boven komt drijven tussen een zee aan artiesten is relatief klein. Leuk flaneren tussen folk, pop, country en wat al niet meer. Nu is het nog "plain vanilla", ben benieuwd of ze met haar opvolger een volwaardige "strawberry pie" neerzet.

Rein van den Berg

Artist: Dave Van Ronk
Album: Going Back To Brooklyn
Label: Hightone Records

maandag 23 oktober 2006

Deze gigantische folk icoon uit de jaren 60, gerespecteerd van Bob Dylan tot Joni Mitchell, overleed in 2002 redelijk plotseling. In principe gold zijn reputatie niet zo zeer vanwege zijn eigen werk, maar des te meer vanwege zijn uitvoeringen van andermans songs en traditionals. Bij beluistering van de oorspronkelijk uit 1991 gedateerde "Going Back to Brooklyn" is overigens meteen duidelijk waar dit respect op gebaseerd is, ondanks het feit dat het zich hier uitsluitend eigen songs betreft. Hightone Records heeft deze re-release geïnitieerd, en terecht. Schitterende pakkende nummers, en wanneer je al niet door de muziek wordt gegrepen, dan is het de superbe voordracht van Van Ronk wel. Een eerste klas performer wiens charisma en duivels ruig stemgeluid van deze plaat afspat. Geïmponeerd door deze prachtplaat zal ik het beslist niet nalaten verder in de geschiedenis te duiken en overige "Van Ronken" te scoren. Als je folk mag definiëren als blanke blues dan hebben we hier te maken met een A-merk binnen dit genre. Deze kerel heeft geschiedenis geschreven, nog voordat de commercie dergelijke artiesten wist te binden of te sturen. Tijdloze muziek, zelfs het 31 seconden durende "Whores of San Pedro" weet te imponeren. Duik voor verdere achtergrond informatie eens naar www.allmusic.com. Ik had graag een blik willen werpen aan het begin van de zestiger jaren in Greenwich Village.

Rein van den Berg

Artist: Robert Wiersma
Album: Times On Hold
Label: Independent

maandag 23 oktober 2006

Robert Wiersma lijkt me een creatieve duizendpoot. Deze zelfstandige ondernemer regelt (wellicht vanuit nood geboren) zijn business van A tot Z; schrijft zijn eigen muziek, onderhoudt ongetwijfeld zijn eigen homepage, maar heeft ook het hoeswerk van "Times on Hold" voor zijn rekening genomen. Vooral de wolkenpartij aan de binnenzijde geeft een mooie impressie van het land waar hij geworteld is. Ik lees her en der vergelijkingen met muziek a la Gene Clark of Townes van Zandt. De muziek kent daaraan beslist een zekere verwantschap. Ook de vergelijking aan het desolate Groningse landschap is niet uit de lucht gegrepen. 12 nummers is dit album rijk. Toch ervaar ik Wiersma's sound als redelijk vlak, en mist kracht om blijvend te imponeren. Ik realiseer me dat breekbaarheid iets moois kan bieden, maar kunst heeft ook als taak dat het iets los dient te maken bij de luisteraar. Een portie zelfkritiek, venijn, productionele assistentie zullen deze artiest aanmerkelijk meer body kunnen geven. Het gitaarspel is bij vlagen erg leuk, maar als geheel vind ik dat hij te gemakkelijk voor zichzelf is geweest. De echte bodem, het onderste uit zijn ruggengraat, heeft hij met dit album nog niet getoond. Deze jongen zou eens bij onze Dordrechtse ouwe rot David Rodriguez in de leer moeten, want daar ligt nog een wereld van verschil. Niet slecht, maar er zit meer in het vat.

Rein van den Berg

Artist: The Dexateens
Album: Hardwire Healing
Label: Rosa Records

maandag 23 oktober 2006

Dekselse goede Twang Rock 'n' Roll komt dit keer uit Tuscaloosa, Alabama. De nog jong ogende honden luisteren naar de naam The Dexateens. Met de release van hun derde CD Hardwire Healing kom ik alvast tot de conclusie dat ze een enorme groei hebben doorgemaakt. Met de voorganger Red Dust Rising, dat ik vorig jaar in handen kreeg, nam ik nog niet eens de moeite deze te bepreken. De ongelofelijke bak herrie die deze plaat bevatte zat ik toen echt niet uit. Nu zit ik de ruim zevenendertig durende geluidsdrager moeiteloos uit. Wat is de oorzaak, vraag ik mij nu af? The Dexateens doen volgens mij nu precies waar ze goed in zijn en vooral wat ze echt kunnen. Back to the Roots dus. De liedjes op Hardwire Healing zijn weliswaar verpakt in ruwe schors maar het zoet zit in de kern en dat maakt het muzikale verband zeer doordacht en een stuk geraffineerder dan de voorganger. Denk aan de invloeden van o.a. The Replacements of bijvoorbeeld Lynyrd Skynyrd. Met andere woorden The Dexateens hebben anno 2006 goed geluisterd naar The Bottle Rockets of Drive-By Truckers. Niet vreemd want u moet weten dat Patterson Hood (Drive-By Truckers) niet alleen een vocale bijdrage levert op Hardwire Healing maar deze ook heeft geproduceerd. Het onbesuisde luidruchtige geluid, met teveel in drie minuten songs, heeft overduidelijk plaatsgemaakt voor gepassioneerde soulvolle Southern rock en om dat te ontdekken heb je ervaring nodig. De kunst is te weten waar je die kan halen. The Dexateens volgen hun leermeester en voeren de instructies tot een detail perfect

Jan Janssen

Artist: The Handsome Family
Album: Last Days Of Wonder
Label: Carrot Top Records

maandag 23 oktober 2006

Ongetwijfeld moet ik me enorm schamen, maar voor "Last Days Of Wonder" had ik nog nooit gehoord van "The Handsome Family" of hun muziek beluisterd. Ik neem aan dat de range van het geboden materiaal altijd een ongrijpbaar fenomeen voor mij zal blijven, en links en rechts blijven CD's gewoonweg uit het zicht van mijn argusoog. Wellicht had ik ze onwillekeurige terzijde gelegd vanwege hun "catchy" naam, er vanuit gaand dat het hier slechts een trendy bandje betreft die slim commercieel wil scoren. Zoals zo vaak ben ik wederom de dupe van mijn eigen vooroordelen. Het duo Brett en Rennie Sparks schrijven bijzondere muziek. Uiteraard kan ik geen vergelijking maken met hun vorig werk, maar deze CD bestaat uit vertraagd werk bestaand uit een melange van melancholie en romantiek. Heerlijke lome tracks met absurde teksten. Althans daar lijkt het soms op, maar Mrs. Sparks heeft wel degelijk iets te zeggen; vandaar ook de apocalyptische titel "Last Days Of Wonder". 12 dwarrelende liedjes over de kleine wonderen van alledag. De basis van dit muzikale echtpaar heeft iets van country, maar ook een soort folk, weliswaar geplaatst in een leuk alternatief jasje. Oppervlakkig voel ik de aanwezigheid van Johnny Cash's geest, en dat zou toch een vertrouwd gevoel moeten geven.

Rein van den Berg

Artist: The Sadies
Album: In Concert Volume One
Label: Yep Roc Records

maandag 23 oktober 2006

Op 3 en 4 februari van dit jaar was er in Toronto, Canada, om precies te zijn in Lee's Palace, iets heel moois gaande. De Sadies waren daar te gast voor optredens en hadden daarvoor legio - niet de eerste de beste - muzikale vrienden uitgenodigd. Om er wat te noemen: Garth Hudson, Bob Egan, Gary Louris, Jon Langford, Jim Cuddy, Kelly Hogan, Neko Case, et cetera. Ook een aantal familieleden van de broers Dallas en Travis Good, het songschrijversduo van de Sadies, was van de partij. Een selectie van 20 nummers, verdeelt over een dubbel cd in digipack, zijn van deze live sessies vastgelegd onder leiding van Steve Albini. Hoewel geen fan van het eerste uur, ben ik me zeer gaan warmen aan deze muzikaal bonte lappendeken die het wisselende podiumgezelschap over me heen legt. Het is een (best of) collectie liedjes van uitgebracht studiowerk, niet eerder verschenen materiaal en een aantal covers van o.a. The Band, Syd Barret en Jayhawks. De grote stijlvariaties is sowieso hét handelsmerk van The Sadies, maar met deze vriendenparade wordt daar nog eens een vette schep bovenop gedaan. Dus ontmoeten we rock'n'roll, rockabilly, surf, spaghettiwesternntunes, countrygospel/- soul, oercountry, zestigerjaren pop, psychedelische stuff, wilde (Poques)folk en songwriting à la Dylan of Jerry Garcia, en ga zo maar door. In alle gekozen muzikale uitgangspunten worden de liedjes met veel overgave en toewijding ten gehore gebracht. En of ze nou gestoken zijn in een opzwevend of in een ingetogen jasje, deze muzikale caleidoscoop van de Sadies brengt je in een oorverblindende gesteldheid.

Huub Thomassen

Artist: Corb Lund
Album: Hair In My Eyes Like a Highland Steer
Label: Stony Plain Records

dinsdag 17 oktober 2006

Zijn biografie en discografie is alleszeggend, Corb Lund is een volbloed plattelander. Geboren in het zuiden van Alberta, Canada op de boerderij met de uitlopers van The Rockies als decor. Zodra kleine Lund zitten kon, zat hij op een paardenrug, dreef hij koeienkuddes toen hij amper lopen kon en was het zingen over de country bij zijn eerste geluidsstootjes. Zo verging het hem, zo verging het zijn voorvaderen en zo zal het Lund's nazaten opnieuw vergaan. Wereldvreemd is hij echter niet want hij heeft zijn wortels in bijna alle werelddelen al meermaals bezongen. Dat alles was mij nog niet opgevallen, maar daar komt nu met het reeds in 2005 in Amerika uitgebrachte 'Hair In My Eyes Like A Highland Steer', verandering in. Een pure traditionele benadering van de countrymuziek heeft Corb Lund gelukkig niet, zo is op deze - zijn vierde - CD vast te stellen. Het is wel een vast vertrekpunt dat hij op een interessante manier weet te combineren met uitstapjes naar rockabilly, jazz, Westernswing, folk en vooral blues. Uit zijn - vaak ironische - teksten blijkt zijn grote liefde voor de generaties vóór hem en het boerennest waarin hij opgroeide. Elk van de dertien nummers geeft een muzikale schets, een concrete uitbeelding van zijn ervaringen en dat maakt hem erg geloofwaardig in zijn aanpak. Het tempo is natuurlijk afwisselend in gestrekte draf of sukkeldrafje, maar altijd goed aan de teugels. Neem daarbij dat zijn band 'The Hurtin'Albertans' en een serie ingehuurd krachten muzikaal goed bij de pinken zijn, zoals dat ook op gaat voor producer Harry Stinson en de (alternatieve) countryliefhebber heeft geen enkele reden deze CD links te laten liggen.

Huub Thomassen

Artist: Mindy Smith
Album: Long Island Shores
Label: Vanguard Records

dinsdag 17 oktober 2006

De in Long Island, New York geboren singer-songwriter Mindy Smith verhuisde, na het overlijden van haar moeder, met haar vader naar Knoxville, Tennessee. Haar ouders hebben altijd achter Mindy's kraakheldere soepele stemgeluid gestaan en dan is het wrang als één van de steunpilaren ineens wegvalt. Dat schreef en zong ze van zich af in het prachtige liedje Raggedy Ann dat te vinden is op haar twee jaar geleden verschenen debuutalbum One Moment More. Mindy Smith overwon en overtreft misschien zichzelf met de nieuwe release Long Island Shores. Een CD die weliswaar voor een deel in het verlengde ligt van zijn voorganger, maar een stuk venijniger klinkt. Scherpere songs zoals in Little Devil "he chew me up, just to spit me out" of in het passie vol rockende I'm Not the Only One Asking. De naam van Buddy Miller komen ik daar, niet helemaal, verrassend tegen. Het werkelijk voortreffelijke duet dat Mindy Smith doet met Miller in de hitklapper van dit album What If the World Stops Turning kan zo de mainstream radio frequenties op. Daarna wordt Long Island Shores een stuk bescheidener qua muzikale opzet. Niet dat de plaat inzakt, maar Smith laat daar nog meer haar stem en akoestische gitaar het werk doen. Voor de variatie ook mooi natuurlijk. Long Island Shores is voor het eerste deel vooral een aanrader voor Kim Richey en Kasey Chambers fans. Het tweede deel refereert in naar heldinnen als Alison Krauss of Shawn Colvin. Kortom, eredivisie spul.

Jan Janssen

Artist: Ray LaMontagne
Album: Til The Sun Turns Black
Label: RCA Records

dinsdag 17 oktober 2006

Twee jaar geleden sierde Ray LaMontagne de muziekwereld met zijn droomdebuut CD Trouble. Over de in New Hampshire geboren singer-songwriter werd door de muziekcritici flink de loftrompet geblazen. Terecht want zijn aangrijpend en doorleefd stemgeluid nagelde mij toen ook aan de vloer. De voormalig schoenenfabriek arbeider is en blijft, ook nadat ik zijn nieuwe CD Till The Sun Turns Black intensief heb beluisterd, mijn absolute working class hero op songwriter gebied. Waarom deze troubadour in de media vergeleken wordt met Van Morrison of Tim Buckley mag god weten. Hij mag dan wel zijn beïnvloed zijn door genoemde iconen maar LaMontagne doet toch echt zijn eigen ding daarmee. Natuurlijk de namen maken indruk bij de massa maar toch heb ik het idee dat Ray LaMontagne dat helemaal niet nodig heeft. LaMontagne's muziek en stem is weliswaar niet uniek of zo maar de combinatie die hij maakt raken en dat alleen al is heden ten dage meer uitzondering dan regel. Je hoort doorgewoon de zeer hoge kwaliteit van zijn liedjes en de daarbij behorende orkestratie. De arrangementen zijn doordacht en de geniale productie, weer in handen Ethan Johns (o.a. Ryan Adams en Tift Merritt) is misschien nog wel beter dan op zijn voorganger Trouble. Ingetogener en wat donkerder misschien maar weer een adembenemende CD om bij stil te staan.

Jan Janssen

Artist: The Agnostic Mountain Gospel Choir

Album: Fighting And Onions

Label: Shoutin' Abner Pim Records

dinsdag 17 oktober 2006

Er zijn films over gemaakt. Voor Charlie Chaplin's beroemde film Modern Times bijvoorbeeld moeten we back in time naar het jaar 1936. Wie de film echter gezien heeft weet dat de beelden nu actueler zijn dan men toen had kunnen vermoeden. Zoiets overrompend overkomt mij ook bij het beluisteren van de nieuwe CD van Canadese formatie The Agnostic Mountain Gospel Choir. Oude Bluegrass formules worden in een eigentijdse mengmoes van soul blues gegoten. De opwindende keur aan geluiden zijn een ware belevenis. Niet echt mijn ding moet ik toegeven, maar toch bekruipt mij het gevoel dat het allemaal erg hip is. Het zou zelfs wel eens een grote groep Tom Waits of 16 Horsepower fans kunnen aanspreken, om maar eens wat te noemen. Ik kom echter niet verder dan een paar mooie country blues ballades zoals het uitgestrekte Special Rider, Look Up Look Down That Lonesome Road of het stotende en zwalkende Lousy Drunk. Jammer, het is misschien iet wat te hoog gegrepen voor mij. Ik mis de samenhang en rust in de muziekstukken het maakt mij in elk geval woelig en dat laatste kan niet de bedoeling zijn geweest.

Jan Janssen

Artist: Gregory Page

Album: Love Made Me Drunk

Label: Seedling Records

dinsdag 10 oktober 2006

Niks laat je beter voelen, dan een melancholisch liedje, laat Gregory Page optekenen in zijn biografie. Zo is het maar net. 'Love Made Me Drunk, van deze in Californië wonende Londenaar, gaat over de eerste ontmoeting met zijn in Parijs gevestigde biologische vader na 30 jaar. Zodra weer terug dansten de melodieën almaar in zijn hoofd en dat leidde tot dit thuis opgenomen romantisch conceptalbum dat, met Franse straatmuziekjes, chansons, walsjes, lieflijke strijkjes, piano- instrumentaaltjes en fraaie stukjes klassieke muziek, verslag doet van deze bijzondere rendez-vous. Het is fraaie herfstmuziek waarbij elk van de elf stukken verstilde pracht laat horen en prikkelt tot dagdromen of uitnodigt tot introspectie. Muziek met een sterke emotionele diepgang en verbeeldingskracht. Je waant je in een zwart - witfilm van bijna (nou ja) 100 jaar terug, zwierend door de straten van Parijs of zwerfend over het strand van Normandië. 'Love Made Me Drunk' is het - naar ik meen - 10de album van Gregory Page maar diens debuut op A.J Croce's Seedling Records. Een hele stoet meespelende muzikanten, met uiteenlopende instrumenten zoals pumporgel, harpsichord, accordeon, mandoline, banjo en lapsteel, trekt voorbij. De stem van deze romanticus/ melancholicus v.v. klinkt steeds een beetje in de verte, gevoelig, traag, wegstervend. De herfst inkleurend.

Huib Thomassen

Artist: Michael O'Neill

Album: Who's Bad Now

Label: Sleeping Trout Music

dinsdag 10 oktober 2006

Michael O' Neill is een countryartiest met een veteranenstatus die om de zoveel tijd, ijverig volhardend, een CD uitbrengt die in Amerika altijd wel goed zal zijn voor een bescheiden notering in de countrylijsten. Hoop op die ene commerciële klapper is er misschien nog steeds, maar dat zal waarschijnlijk met zijn nieuwste 'Who's Bad Now' weer een ijdele zijn. Geen topper, maar wel een naturel en eerlijk gemaakte cd die zo zijn spaarzaam mooie momenten heeft. Het album start met een elektrische - en eindigt met een akoestisch versie van het titelnummer en in beide gevallen is er de mild gekruide funky aanpak te horen die een lichte swing bij je teweegbrengt. Ook Austin is een liedje waarin dé muziekstad voor Roots liefhebbers, nogal beperkt wat mij betreft, in het zonnetje wordt gezet. Slechts Sixth Street wordt bezongen, terwijl daarbuiten zoveel meer te beleven is. De aardig uitgevoerde cover van Dixie Chicken moet eveneens als een buiging met cowboyhoed in de hand - ditmaal voor Lowell George - worden opgevat. De rest van de nummers zijn niet wereldschokkend, al geven ze allemaal een kijkje in het nomadenleven van deze countryboy. Muziek met een hik en een snik doet niemand kwaad. Sterker, sommigen laven zich eraan. Ook niet verkeerd.

Huib Thomassen

Artist: Turnip Greens

Album: Carry Me Down The Aisle

Label: Black & Tan Records

dinsdag 10 oktober 2006

Als we het CD profiel van de nieuwe CD van de uit Arhus, Denemarken afkomstige formatie Turnip Greens serieus nemen moeten we onze geest en het geluidsorgaan openstellen om naar iets compleet anders te luisteren. Carry Me Down The Aisle is overigens niet het eerste album dat he heren op de markt brengen. Nog niet zolang geleden heb ik op een festivalmarkt Crosseyed Cat en het vorig jaar verschenen Come Around weten te scoren. Ik herinner mij dat op beide albums erg mooie liedjes stonden maar mij niet hebben kunnen verleiden daar iets over te schrijven. Sterker nog ik heb mij zelfs niet verder verdiept in hun afkomst of muziekstijl. Niet dat het muzikaal niet de moeite was maar ik moet gedacht hebben dat het gewoon niet actueel genoeg was op dat moment. Bij de eerste luisterbeurt van Carry Me Down The Aisle was ik het helemaal eens met de uitspraak in het CD profiel. Het in Nederland zeer gewaardeerde Black & Tan label belooft niet te veel. Er wordt nogal aan wat name dropping gedaan van die kant. Ik zal u de lange lijst besparen maar feit is dat we hier te maken hebben met een prettig in het gehoorliggende Southern American Jazz, Blues, Soul en Rock 'n' Roll mengelmoes die zeker fans van Ian Siegal of Jake La Botz niet mogen missen. Het nog jong ogende kwartet bestaande uit leadzanger Henrik Bruhn, gitarist Peter Skjerning drummer Sune Nielsen en bassist Mads Mazanti schilderen 11 zeer mooi songs die helemaal op het eind zijn hoogtepunt bereikt met het diepzinnige Hostile Hospitality. Nee, van dit soort raapstelen of bladmoes eet ik graag het jonge blad en de bladstelen. Aanrader voor diehards en muziekpioniers.

Jan Janssen

Artist: Joe Whyte

Album: Wrecking Ball

Label: Independent

vrijdag 6 oktober 2006

Er is nog niet veel belicht over de vanuit New York City opererende Joe Whyte. Ik schrijf meteen maar "nog niet", want als ik zijn nieuwe EP Wrecking Ball beluister heeft deze knaap aardig wat in zijn mars. Ik heb geen idee of hij veel ambities koestert of zo maar qua stem, muzikale kaders en songwriting scoort deze knul hoog, al zeg ik dit met enig voorbehoud. De vijf nummers op de EP laten namelijk, naar mijn smaak, net even iets te weinig horen van deze nog jong ogende kunstenaar. Vorig jaar kwam hij, via de populaire independent CD winkel "CD Baby" met het volledige debuutalbum The Lower 48 op de proppen. Als ik de reviews daarvan goed heb begrepen wordt er flink op de loftrompet geblazen door mensen die er verstand van hebben. De EP Wrecking Ball moet als een tussendoortje gezien worden en bevat waarschijnlijk nummers die op het moment dat de opnamen van The Lower 48 plaatsvonden nog niet genoeg gerijpt waren. Ik kan over Wrecking Ball niet ander schrijven dan dat ik niet één zwak moment aantref. Een super prettige in het gehoor liggende stem die enigszins doet denken aan die van Jesse Malin en Daniel Powder. Voordat ik u op het verkeerde been zet, Joe Whyte is geen muzikale vernieuwer, nee hij doet volgens mij wat hij mooi vind en heeft, zo te horen, daar barstens veel plezier in. Niets mis mee, realiseer ik mijn nu ineens. Ik wordt er namelijk ook vrolijk van.

Until now no spot light is shining on Joe Whyte from New York City. I have to write 'not yet' because when I listen to his new EP 'Wrecking Ball' this guy sure has a good headpiece. I have no idea if he is very ambitious, but as for his voice, musical frame-work and song writing this chap really scores; however I have to make a restriction: as for me the 5 tracks on the EP are not quite enough material to give evidence of the qualities of this still young-looking artist. But last year he released, trough the popular independent CD-shop 'CD-Baby', the complete debut-album 'The Lower 48'. When I interpreter the reviews of this CD well, some people with knowledge of the matter highly appreciated it! This EP 'Wrecking Ball' must be considered as something in-between and probably contains tracks, that were not finished properly at the moment 'The Lower 48' was recorded. About 'Wrecking Ball' I can't write anything else than that I cannot find ONE weak moment. A voice that is very pleasant to listen to, that reminds me a bit of the voice of Jesse Malin or Daniel Powder. Before you get me wrong: Joe Whyte is not a renovating musician, no, he just does what he likes to do and you can hear that he is loving it a lot. Nothing wrong with that, I suddenly realise. As it happens, it is making me happy too !

Jan Janssen for Real Roots Café (translation: Yvonne Böhm)

Jan Janssen

Artist: Jay Linden

Album: Satchel

Label: Independent

vrijdag 6 oktober 2006

Jay Linden is afkomstig uit de omgeving van Toronto, Canada. Hij heeft minstens 40 jaar muzikale ervaring, maar "Satchel" is zijn eersteling. Nadat hij ongeveer 5 jaar geleden gestopt was met roken kreeg zijn dobberende muzikale aspiratie een concrete invulling. Hij moest zijn handen iets te goed geven om zijn hoofd af te leiden van zijn voormalige verslaving. Zodoende plukt hij genoeglijk aan de snaren van zijn banjo om de nicotine behoefte te onderdrukken. Zijn gerookte stemgeluid is echter gebleven, en verraadde een diep gerijpte klank. (proefde John Gorka's stemgeluid) De liedjes welke hij uit zijn rugzak trekt zijn behoorlijk knap; beeldend, landschappelijk en warm. Ze stralen bezieling tot en met uit. De banjo vind je redelijk centraal terug in deze folk georiënteerde en zeer verzorgde muziek. De frontcover illustreert ten overvloede de fantastische melancholische sfeer welke dit wonderschone album beheerst; een vergeelde koffer met herinneringen. Heerlijke poëtische muziek, bol van fraaie metaforen vergelijkbaar aan de stijl van een andere Canadese globetrotter; Ian Tamblyn.

Rein van den Berg

Artist: Shiner Twins

Album: All In Store

Label: Independent

vrijdag 6 oktober 2006

Bij soul zanger Malford Milligan liggen in feite de Roots van de "nieuwe" Nederlandse formatie Shiner Twins. Jack Hustinx ging, begin 2002, op zoek naar een begeleidingsband voor de Texaan voor een Europese tournee. Zo kwam hij in aanraking met gitaar tovenaars Richard van Bergen. Beide mannen vormen nu niet alleen de prima geoliede as van band maar ook van wat ik hoor op hun debuutalbum All In Store. Met drummer Nicky Hustinx en bassist Dick Wagenveld maakt dit kwartet een on-Nederlandse klank. Met een beetje fantasie voel ik broeierige hete van het historische New Orleans red-light district, waar nota bene Milligan's voormalige band Storyville naar vernoemd is. De titeltrack zou qua sound en groove zo uit de platenkast van Greg Trooper hebben kunnen vallen. Met het aan Tante Bill en Hans van den Broek opgedragen Somebody Waiting, de blues shuffle Some Place Else, de soul ballade Till You Come Around (opgedragen aan Frans van Bergen) en het door JW Roy prachtig gezongen Drown In Your Arms komt de CD erg goed opgang. Dan ineens dut de CD ie wat in, naar mijn smaak. De spannende rhythm en ontastbare verrassing mis ik in de daarop volgende liedjes. Pas als ik aangekomen ben bij track nummer 11 Cravin' To Be Your Man en het daarop volgende, absolute hoogtepunt op deze CD, Lord And The Devil, kom ik tot de slotsom dat All In Store het beste van good old times Fleetwood Mac, Dan Pann & Spooner Oldham en Delbert McClinton in mij naar boven haalt. Een niet mis te verstaan compliment dus aan het adres van dit viertal dat de productionele leiding van deze CD geheel ik eigen handen had. Geen toeters en bellen maar pure sfeer die de herfst 2006 een stuk keurijker zal maken.

Jan Janssen

Artist: Lonesome Brothers

Album: Mono

Label: Captivating Music

vrijdag 6 oktober 2006

Gitarist, zanger Jim Armanti en bassist, zanger Ray Manson zijn al 20 jaar de beste muzikale maatjes en is ook het songschrijvende duo van het wisselende collectief The Lonesome Brothers uit Massachusetts. 'Mono' is hun zesde CD die voor de verandering zonder flauwekul in drie weken werd opgenomen. Van elke hand zijn zes songs te vinden, die keurig om en om solo worden gezongen en met Tom Shea (mandoline, percussie) en Doug Beaumer (Dobro) volledig akoestisch werden ingespeeld. De 12 nummers zijn zowel prettig divers als mooi aanvullend wat stem en muzikale benadering betreft. Het weeklagende timbre van Jim Armenti in diens meer folk georiënteerde liedjes, annex de kleur van het doorrookte stemgeluid van Ray Manson, wiens nummers meer op blues en swing zijn gebaseerd. 'Mono' heeft met One Plate Guy, All The Secrets en It's Take A Lifetime mooie nummers in huis, maar het blijft een ietwat tamme productie van dit muzikantenduo voor het leven. Veel live- optredens door het land en soms een cd inspelen, is genoeg om het dagelijkse bestaan als zeer de moeite waard te ervaren. Slechts een handjevol trouwe honden zal de nieuwe CD beluisteren, net zoals bij de vorige vijf. Dondert niet. Gekoesterde eenzaamheid van The Lonesome Brothers.

Huub Thomassen

Artist: The Cowlicks

Album: Psychedelic Service Station

Label: Tres Payasos Records

vrijdag 6 oktober 2006

In het boekwerkje van C.W.A. (Cowboys With Attitude) van de uit California afkomstige formatie The Cowlicks stonden erg fraaie kustwerken afgebeeld. Deze waren afkomstig van kledingontwerper, schilder, beeldhouwer en grote held van de band Gerry "The Maestro" Gaxiola. Daarbij bleef het ook wel want muzikaal gezien kon de CD geen potten breken in Nederland. De Americana, Surf, Bluegrass, Rockabilly mix krijgt nu een vervolg met de verontrustende titel Psychedelic Service Station. Met de inderdaad bewust verruimende muziek op deze CD zou het wel eens heel anders kunnen komen te liggen. Liedjesschrijver Todd Novak (lead vocals, elektrisch en akoestische gitaar) heeft zijn melodie ideeën tot een kunst verheven en schrikt ook niet terug van de hedendaagse studio technologieën. Luister maar eens naar de titeltrack of reprise hierop. Ik moet toegeven het is even wennen. Traditionalisten zullen dit album dan ook al snel afdoen als te glad geproduceerd maar het instrumentale Shoplifter Highway 1 en het naar Loos Diamonds refererende liedje All liggen toch wel erg lekker in het gehoor. Ook Sweet Rosette, I Love it when It Rains en Wait weten zich gehonoreerd met mijn waardering. Leuke CD, wederom niets vernieuwend maar wel en stuk volwassener als zijn voorganger. En daar doet, het door Alanis Morissette groot gemaakte, de hippe bluegrass versie van Hand In My Pocket niets aan af.

Jan Janssen

Artist: Jesus Volt

Album: In-Stereo

Label: Dixiefrog Records

maandag 2 oktober 2006

Deze maand ligt de derde CD 'In - Stereo' van Jesus Volt in de winkels. Een kwartet uit Frankrijk die zichzelf afficheert als bluesformatie. Wat mij betreft oké, op voorwaarde dat de definitie van de hier gehoorde blues, door puristen of fanaten als elastiek mag worden uitgerekt. Werkelijk van alles trekt in de tien stukken aan je voorbij: harde rock, snijdende metal, stevige funkritmes, broeierige R&B, stille blues, gesproken woord/rap en symfonische klanken. De muzikale invulling wisselt net zo makkelijk van een massief opgetrokken geluidsmuur tot een doorzichtige, subtiele aanpak met dwarrelende trompetjes, harmonica - echootjes en piepende elektronica bliepjes. Maar de boventoon van het totale aanbod wordt toch gevoerd door het loodzware kakofonische geluid. Verantwoordelijk daarvoor is de donkere, bezwerende zang van Lord Tracy, de funk- en hardrockvarianties van gitarist Mister Tao en de beukende, repeterende ritmes van bassist Lenine McDonald en drummer Magic Doudous. Met niet mis te verstane songtitels als Voodoo In A Motel Room, Jungle Blues, Up In Flames, Only The Devil en Jesus Gonna Be There, maakt Jesus Volt duidelijk dat In- Stereo' het perfecte geluidsdecor vormt voor duivelse uitdrijvingsrituelen. De gedachte daaraan alleen al, bezorgt me een iets te stevige blues van binnen. Toch, voor wie het leuk spannend vindt deze vrolijke Fransen van dichterbij mee te maken, krijgt vanaf 14 oktober de kans met een viertal optredens in Nederland. Laat je engel dan wel thuis.

Huub Thomassen

Artist: Anne McCue

Album: Koala Motel

Label: Cooking Vinyl

zondag 1 oktober 2006

De naam Anne McCue kwam ik pas voor het eerst tegen op Gina Villalobos debuutalbum Rock 'n' Roll Pony van een paar jaar geleden. Haar banjobijdragen op dat album ging niet onopgemerkt aan mij voorbij. Vorig jaar sloeg ik dan ook McCue's debuutalbum Amazing Ordinary Things (2000) en Roll (2004) blindelings onder de arm, toen ik de Amoeba platenzaak in San Francisco bezocht. Beide CD's draai ik nog regelmatig. Des te leuker is het nu dat ik McCue's stapel nu kan uitbreiden met de zeer verdienstelijke en wederom tijdloze klinkende album Koala Motel. Dit in Sydney, Australië geboren mega talent schrijft deksels mooie liedjes die ook nog iets te vertellen hebben. Ook de melodieën zijn geraffineerd gekozen. From Bakersfield to Saigon bijvoorbeeld blijft al na één enkele luisterbeurt meteen hangen. Erg pikant vind ik de tekst in Bright Light Of Day "In my long dress, my high heels, my fancy stockings. I was walking home from a long night. In the bright light off day". Ik projecteer mijn fantasieën en denk daarbij aan mijn bezoek aan Venice Beach vorig jaar. Of de titel Koala Motel refereert aan het gelijknamige motel in Las Vegas weet ik niet zeker maar feit is dat op deze CD een paar interessante namen logeren. Zo horen we John Doe in de hitgevoelige opener Driving Down Alvarado en Lucinda Williams in Hellfire Raiser. Doug Pettibone op Pedal Steel en Jim Lauderdale vocals in de prachtige ballade Shiver. Weer een meer dan de moeite plaat die wat mij betreft de definitieve doorbraak zou moeten betekenen voor Anne Mc Cue.

Jan Janssen

Artist: El Pino And The Volunteers

Album: Molten City

Label: Excelsior

zondag 1 oktober 2006

Het verhaal van het ontstaan van de Nederlandse Alt Country formatie El Pino and the Volunteers lijkt een beetje op die van de Goldrush in Amerika. Ten minste als ik Roots muziek mag betitelen als een ware goudbron. De gestaag groeiende aanhaag van dit genre inspireert tegenwoordig een grote jonge groep Nederlandse singer-songwriters die hun roots vaak hebben liggen in punkrockgroepjes en garagebandjes. Net als onlangs hun collega leadzanger van de Punk Rock 'n' Roll formatie The Spades, Dennis Grotenhuis (Dennis), deels het genre besnuffelt op zijn onlangs verschenen soloplaat CD Comin' Home deed dat ook een aantal jaren geleden een zekere David Pino. Zijn Jamestown lag echter in Vancouver, Canada. Opzoek naar iets wat voor hem het einde zou zijn, maar vooraf niet wetende wat het allemaal teweeg zou brengen. Welnu, voor ons ligt El Pino and the Volunteers eerste volledige studioalbum Molten City. De CD wordt in de vaderlandse major pers zelfs in een adem genoemd met werken van Steve Earle, Wilco en Joey Burns Calexico. Dit laatste gaat mij echter veel te ver. Natuurlijk kent dit album highlights zoals het uitermate sfeervolle Moody Street of het lichtelijk psychedelische Cougar. Maar u wordt, naar mijn mening, toch op het verkeerde been gezet als men beweert hier te maken te hebben met een soort sound van eerder genoemde vakbroeders. Dit laatste is absoluut niet negatief bedoeld El Pino and the Volunteers zijn echte gold diggers die nog zoekende zijn in het Alt Country genre en volgens mij heel goed weten waar ze mee bezig zijn. Het on Nederlandse geluid is, wat mij betreft, een zeer welkomme aanvulling op het gebied van real music. En dan heb ik het dus niet alleen over een specifieke doelgroep.

Jan Janssen

Artist: HIFI

Album: Complete Works

Label: Blue Rose Records

zondag 1 oktober 2006

Ian Matthews MacDonald startte zijn professionele carrière in 1966 bij de groep Pyramid. Sindsdien heeft hij de muziekwereld met vaste regelmaat bestookt met zijn talenten. Er verscheen –haast- onnoemelijk veel solowerk, maar ook zijn samenwerkingsverbanden met Fairport Convention, Matthews Southern Comfort en Plainsong zullen de meeste liefhebbers zo uit hun basispakket aan kennis weten te plukken. Daarnaast heeft hij naam gemaakt door zijn gelegenheidssamenstellingen met Ad van der Veen of Elliott Murphy of Julian Dawson –2 schitterende live CD's "Flood Damage" en "Songs from the Red Couch" - of Michael Fracasso; Hamilton Pool. Ian's – al weer geruime tijd woonachtig in Nederland – belangrijkste wapen is zijn stemgeluid. HIFI is waarschijnlijk de meest onbelichte periode uit zijn muzikale leven, en daar komt met deze Blue Rose Records release van "The Complete Works" wellicht een eind aan. Het oorspronkelijk op First American Records uitgebrachte "Demonstration Record" - live mini album - en "Moods for Mallards" verschijnen nu vernieuwd met kerstsingle en bovendien een DVD met daarop naast veel fotomateriaal en een TV special over deze toenmalige band. Deze band was actief in de jaren 1980-1983, en bestond naast Iain uit o.a. "zanger" David Surkamp van Pavlov's Dog. Ik had me mentaal geprepareerd, want het geluid van Surkamp scheen helium gevuld te zijn, dat viel dus behoorlijk mee. De muziek is, denk ik, illustratief te noemen voor die periode in de muziekgeschiedenis, en op zich heel redelijk. Populaire rockachtige beats met een duidelijke Britse insteek Aan de ene kant rechttoe, rechtaan, maar noem het desnoods ook "plezierig alternatief", want ietwat ongrijpbaar blijft het voor mij. Ik herken Matthews moeilijk binnen het collectief. Leuk historisch document met zowel eigen compositorisch werk van deze band, maar ook "Man in the Station" (John Martyn) en "When you were Mine" (Prince) en kerstklassieker "Winter Wonderland". "I can't fade away" kende een co-write van Matthews met Mark Griffith kende ik van Ian's solowerk. Persoonlijk ben ik aanmerkelijk meer gecharmeerd van de huidige Iain Matthews het integrale live gedeelte van "If you saw thro my eyes" van verzamelaar Sparkler" is bijvoorbeeld briljant te noemen. Behalve de man's natuurlijke charme heeft hij een van de mooiste stemmen binnen de popmuziek, en die heb ik op HIFI matig gehoord.

Rein van den Berg

Artist: Jennifer Terran

Album: Full Moon in 3

Label: Grizelda Records

zondag 1 oktober 2006

De intensiteit is op Jennifer Terran's nieuwe CD werkelijk om te snijden. Soms geneer je, je bijna; het idee dat iemand je betrapt terwijl je "stiekem" (mee)luistert en opgaat in de verregaande intimiteit welke "Full Moon in 3" biedt. Het woord bestaat niet maar ik voelde me meerdere malen een soort audio-voyeur. Pijnlijk mooie arrangementen, waarbij de sobere productie een perfecte aanvulling is op het rijke scenario welke deze getalenteerde dame ons voorschotelt. Gevoelige songs, met breekbare pianoaanslagen en stemmig baswerk. Ik moet beslist haar voorganger "The Musician" weer eens uit mijn kast plukken voor nadere beluistering. Begreep indertijd de euforie van sommige recensisten niet, vond de kritieken schromelijk overdreven. Blijf het desondanks merkwaardig vinden dat de publiciteit rond Jennifer voornamelijk voorbehouden is aan landen als Nederland en Frankrijk. Deze bijna zestig minuten zijn echter pure poëzie, zelfs daar waar het instrumentale gedeeltes betreft. De cover illustreert een muze, weergegeven in een techniek zoals Gustave Doré hem indertijd gebruikte. Ook de inlays sluiten perfect aan bij de sfeer van de muziek; donker en dromerig. "A Big Trout Lives There" wordt zo beeldend gebracht dat ik onwillekeurig een associatie kreeg met het klassieke werk van Winsor McCay: "Little Nemo in Slumberland". Sluimerend tussen fantasie en werkelijkheid is waarschijnlijk de beste omschrijving van deze CD.

Rein van den Berg

Artist: Shawn Pander

Album: Memories 4 Sale

Label: Independent

zondag 1 oktober 2006

De verhalen rondom de in Clear Lake, Texas, geboren en getogen singer-songwriter Shawn Pander hopen zich klaarblijkelijk op naarmate hij CD uitbrengt. Om er nu maar eens een op te noemen. Hij zou, op nog jonge leeftijd, tegen een zwerver aanopgelopen zijn die hem de grondbeginselen van het gitaarspel en liedjesschrijver bijbracht. De romantiek drupt er vanaf, toch? De werkelijkheid is dat hij als drummer in diverse coverbandjes speelde. Op latere leeftijd (2003) durfde hij pas alleen in de schijnwerpers te staan met zijn debuutalbum Soundtrack To Life en de latere opvolger daarvan Being Here. De nu vanuit Los Angeles opererende, pas 26 jarige songwriter, zit niet bepaald stil. Zijn derde album Memories 4 Sale is nu namelijk via CD Baby te koop. Net als op de voorgangers hoor ik Pander muzikaal manoeuvreren tussen mensen als Jack Johnson, John Mayer, Shane Alexander en David Gray. Zeg maar poprock met Jazz- en soulinvloeden. Het blijkt levensgevaarlijk te zijn een relatie aan te knopen een singer-songwriter. Loopt het namelijk op de klippen dan kan het wel eens zo zijn dat hij daarover een liedje zal gaan schrijven. Pander's smaakvolle opener Dream Killer zet dan ook meteen de toonzetting van dit mooie album. Verder hoor knap gemaakte tijdloze melodieuze liedjes die gaan over het echte leven. Bijvoorbeeld de tragiek in een brief van een soldaat bivakerend aan het front die alvast afscheid neemt van zijn familie in Tell Mama. Een zeer appetijtelijke goed gereproduceerde CD die hoe dan ook nu zijn weg zou moeten gaan vinden op het Europese vasteland. Wij hebben de voorzet gegeven u hoeft hem enkel in te koppen.

Jan Janssen

Artist: Riley Baugus

Album: Lang Steel Rail

Label: Sugar Hill Records

zondag 1 oktober 2006

Riley Baugus komt uit North Carolina, werd daar groot met bluegrassmuziek, leerde fiddle en banjo spelen en levert met 'Long Steel Rail' zijn debuut CD af. Hulp kreeg hij van Tim O'Brien en Dirk Powell, die zijn louter akoestische gespeelde traditionals nieuw leven inblazen. Baugus zelf speelt vooral banjo en zingt op bijna alle nummers. Waarschijnlijk klinkt deze muziek als een klok voor fijnproevers van bluegrass, wanneer die tenminste puur wordt opgediend. Het bijna onophoudelijke, metaalharde geluid van de banjo en de huilerige zang van Riley Baugus, heeft op mij niet de gewenste uitwerking, al staat er met What Are They Doing In Heaven, één fantastisch nummer op. Met gemak kan dit liedjes de vergelijking met het beste werk van The Band doorstaan. Het is inderdaad een liedje, dat prachtig samen wordt gezongen met Tom O'Brien. Long Steel Rail telt té weinig liedjes en te veel oude muziekstukken, welke door Riley Baugus absoluut gepassioneerd over het voetlicht worden gebracht. Alle de vonken slaat echter niet over.

Huub Thomassen

Artist: Rob Lamothe

Album: Lang Lazy Curve

Label: Cargo Records

zondag 1 oktober 2006

Dat de nieuwe CD Long Lazy Curve van de in San Diego, California geboren singer-songwriter en gitarist Rob Lamothe op favorieten lijstjes van Hardrock en Metal liefhebbers voorkomt is niet echt verwonderlijk. Kijk ik namelijk naar man's verleden dan roept dat meteen beelden van Lamothe's wilde Riverdogs periode in mij op. Lamothe samen met Vivian Campbell spuugde vuur uit hun gitaren en er was geen podium en publiek veilig voor hen. De nu vanuit Canada opererende Lamothe doet het, getuige het een paar jaar geleden al verschenen akoestische Above the Wing is Heaven, wat rustiger aan. De jaren gaan tellen, zullen we maar zeggen. Met Long Lazy Curve levert Lamothe inmiddels al zijn zevende solo CD af, en het moet gezegd worden het is een van de beste en meest gevarieerde die ik tot nog toe van hem solo heb mogen horen. De twaalf zeer tijdloos klinkende poprock composities komen in het begin wat verstrooid over maar bij meerde luisterbeurten blijven de melodieuze liedjes heerlijk nasoezen. Beschouwend is Ashes to Ashes, catchy is het heupwiegende Til Forever Is Over en veel dynamiek zit in Broke Down Train. Verder hoor ik buitengewoon mooie harmonie vocals, met Lynn Miles, in het radio vriendelijke Ain't Broken Yet. Nee, Bob Lamothe heeft een pracht plaat afgeleverd die een vertederende rust uit ademt terwijl hij toch uitblinkt in techniek en muzikale variatie. Chapeau!

Jan Janssen

Artist: Loomer

Album: Songs Of The Wild West Island

Label: Newtowne Records

maandag 25 september 2006

Twee jaar geleden liep ik plotsklaps tegen de, met een stevige Twang doordrenkte, pop-rock muziek van de uit Toronto afkomstige formatie Loomer aan. De CD *Love In A Dull Instrument* krijgt met Loomer's tweede album *Songs Of The Wild West Island* een zeer waardevolle opvolger. Het unieke lijzige stemgeluid van Scott Loomer is nog steeds aanwezig maar neigt nu wat meer naar Ryan Adams of James McMurtry. Ook de band bestaande uit Andrew Linsay (Ex Saddletramps) en drummer Ian Thomson (ex Heimlich Maneouver), John Dehaas op bas, Brian Duguay op gitaar en Mike Taylor op toetsen zijn allen aan boord gebleven. Geen wonder eigenlijk want als ik eerlijk ben staat deze band aan de vooravond van een enorme doorbraak. De magistraal uitgekende melodieën op deze CD zouden in feite breed uitgemeten moeten worden. Neem nu zo'n liedjes als *Caramel Heart* of het daarop volgende *Only Lovers*, waarop niemand minder dan Sarah Harmer haar vocale kunsten etaleert, kunnen toch zo de bekende poprock charts in? Voor de Roots liefhebber valt er ook voldoende te beleven. Laat u meeslepen in *Old Grey Ford* of het springende *Burden Of Proof* en *Pull Me Up*. Of zak lekker onderuit in het trillende *Dirt Angel*. Als je denkt dat het allemaal niet beter kan komt ineens een *Lonesome Jubilee* (John Mellencamp) track voorbij stuiven. Miranda MulHolland is de naam van de pittige tweede folky stem. Nee, de nieuwe Loomer CD heeft het helemaal "hitpotentie zal ik maar zeggen" en zal ongetwijfeld verschijnen in de vele verschillende jaarljstjes van het jaar 2006

Two years ago I suddenly 'run into' the pop-rock music, drenched with a heavy Twang-influence, of the band Loomer, coming from Toronto, Canada. The CD 'Love In A Dull Instrument' has a very valuable successor in Loomer's second album: 'Songs Of The Wild West Island'. The unique drawling tone of voice of Scott Loomer is still present, but now inclines towards Ryan Adams' or James McMurtry. And also the band, consisting of Andrew Linsay (ex-Saddletramps), drummer Ian Thomson (ex-Heimlich Maneouver) John Dehaas on bass, Brian Duguay on guitar and Mike Taylor on keyboards, stayed 'on board'. In fact that is no wonder, because to be honest you, this is a band on the eve of an enormous break-through. In fact the masterly sophisticated melodies on this CD should be enlarged. Just listen to the songs as 'Caramel Heart' or the next track 'Only Lovers', on which no less than Sarah Harmer adds her superbe vocal skills; aren't these indeed good enough to enter the pop-rock charts? For the roots-lover there is also more than enough to enjoy. You can be carried away by 'Old Grey Ford' or the jumping 'Burden Of Proof' and 'Pull Me Up'. Or just relax with the vibrating 'Dirty Angels'. At the moment you think, this cannot get any better, all of a sudden the track 'Lonesome Jubilee' (John Mellencamp) passes by. Miranda Mulholland is the name of this folky lively harmony vocal. YES, this new, second Loomer-album has got it all! Hit-potential I should say and it will un doubtful appear in a lot of different year lists of the year 2006.

Written by Jan Janssen for Real Roots Cafe) September 2006

(translation by Yvonne Böhm)

Jan Janssen

Artist: Bo Ramsey
Album: Stranger Blues
Label: Independent

maandag 25 september 2006

Wie de discografie van de uit Burlington, Iowa afkomstige bluesman Bo Ramsey erop naslaat komt tot de ontdekkingen dat hij in feite pas drie, nog steeds verkrijgbare, solo albums op zijn naam heeft staan. Ik schrijf dit met opzet want mister Bo Ramsey debuteerde ruim vijftientig jaar geleden al met het zeer smaakvolle LP Brand New Love. Daarna volgden nog een paar albums samen met zijn band The Backsliders maar die zijn dus niet meer verkrijgbaar. De man heeft een enorme staat van dienst als je kijkt naar de albums waar hij aan heeft meegewerkt. Hij werkte o.a. mee als gitarist aan Lucinda Williams hit albums Essence en Car Wheels On A Gravel Road, Iris Dement's twee jaar geleden verschenen CD Lifeline. Onlangs kroop hij ook nog heel geniepig uit uw luidspreker op Jeffrey Foucault CD Ghost Repeater of Greg Brown's Evening Call. Genoeg name dropping, de man is een geliefd slide gitarist en producer. Op Ramsey's vierde solo release Stranger Blues cover hij 12 niet echt voor de hand liggende blues nummers van zijn Blues helden van weleer. Toch weer wat namen, de titeltrack komt van Elmore James. De up tempo versie van Hate To See You Go komt van Walter Jacobs. Iets meer voor de hand liggend klinkt de traditional Sitting On Top Of The World. Sonny Boy Williamson's Unseeing Eye krijgt ook een uniek Ramsey facelift terwijl Jimmy Reed's shuffle You Got Me Dizzy nagenoeg identiek wordt uitgesponnen. Heerlijke bluesplaat die, gezien de nodige aanwezige swamprock, niet alleen bluesliefhebbers zal aanspreken.

Jan Janssen

Artist: Rachel Ries
Album: For you Only
Label: Waterbug

maandag 25 september 2006

Ontwapenend is het eerste wat in mij opkomt bij de beluistering van Rachel Ries's CD "For You Only". De gecreëerde directheid waant je heel dicht bij Rachel, en je krijgt het gevoel alsof ze zich tot je persoonlijk richt. Als iemand een dergelijk "contact" weet te maken, dan weet ik zeker dat je als luisteraar te maken hebt met een uitzonderlijk talent. De instrumentatie is aangenaam sober (gitaar, banjo, piano, accordeon, summiere percussie en uiteraard Rachel's vocalen) en uiterst smaakvol en doeltreffende te noemen. Rachel komt uit dezelfde stal (wanneer ik het tenminste zo oneerbiedig mag noemen) als Jonathan Byrd of Anais Mitchell; Waterbug Records. De muziek laat zich het best omschrijven als een intens pure uiting binnen de folk, iets waar dit label sowieso een expertise in heeft. Kortom, dit tweede album van de nog zeer jonge Rachel biedt wonderschone luisterliedjes, die zonder zich op te dringen onwillekeurig over je ontfermen. Diep respect wanneer iemand zo veel schoons weet te boetseren, waarbij muziek en tekst tot een bloeiende eenheid vloeien. Aanrader tot en met.

Rein van den Berg

Artist: Wheels On Fire

Album: Wheels On Fire

Label: Rosa Records

maandag 25 september 2006

Rosa Records is een recent opgericht Nederlands label dat zich met het uitbrengen van Wheels On Fire wederom nadrukkelijk als aanwinst in de kijker speelt van de serieuzere muziekliefhebber. Nog maar net geleden verscheen het prachtige Comin'Round Again van Kevn Kinney's S.T.A.R. en nu dan het uitbrengen van de fantastische titelloze eersteling van Wheels On Fire. Een bandje uit Ohio dat niet makkelijk is te categoriseren. Doet er ook niet toe als bij de eerste tonen je al onmiddellijk bij de kladden wordt genomen. Ze spelen elf liedjes waarin zo ongeveer alle invloeden uit het jaren zestig decennium geraffineerd zijn verstoppt: van uitbundige beat tot tomeloze rock 'n' roll en het swingt ook nog eens als de neten. Producer Teddy Morgan was erbij om hun heerlijk rammelende, maar niet te weerstane groepsgeluid in goede banen te leiden. De combinatie van het dominant dwarrelende Hammond orgeltje van Susan Musser, de geknepen, overslaande stem van componist Michael Chaney, de felle (slag)gitaarkleuringen van medecomponist John Garris en de retenstrakke ritmes van bassist JJ Reed en Michael Chaney's drummende broer Matthew, valt uitzonderlijk kraakhelder uit. Deze jonge gasten zijn melodieuw, springerig, rauw, gevoelig, gedreven en fel. Het enthousiasme en spelplezier spatten van de groeven, maar na een dik half uur is het dan al afgelopen. Geen nood, want je draait spontaan Wheels On Fire nog een keer en nog eens. Een nu al memorabel bandje dat muziek in huis heeft van een zeer hoog soortelijk gewicht.

Huub Thomassen

Artist: Ozark Mountain Daredevils

Album: Rhythm And Joy, The Ozark Mountain Daredevils Reunion Concert

Label: Varese Sarabande

woensdag 20 september 2006

Het is nog niet zolang geleden dat de laatste reissue CD van de legendarische Alt Country formatie The Ozark Mountain Daredevils uitkwam. De in 1980, op LP, uitgebrachte ongetitelde CD bleek na de re-release niet aan te slepen zijn. Binnen korte tijd schoten er maar liefst meer dan 20.000 exemplaren wereldwijd over de toonbank. Een vreemde ontwikkeling want The Daredevils stapte in 1980 van A&M records over naar CBS. De LP was niet echt iets waar fans naar uitgekeken hadden, in die tijd. Anno 2006 lag dit kennelijk heel anders want veel fans hebben juist die CD, waar de hit Tuff Luck op staat, al onder de arm geslagen. Daredevil manager Paul Peterson, die ook de Lost Cabin Sessions in elkaar knutselde, komt nu weer met een nieuw Live album van band. Het betreffen exclusieve opnamen van een reünie concert dat The Daredevils gaven op nieuwjaarsavond in het Uptown Theater in Kansas City in 1980. De titel "Rhythm And Joy" The Ozark Mountain Daredevils Reunion Concert bevat 17 live tracks waarvan One More en Dirty Gurl nooit eerder op plaat gezet zijn. Alle originele bandsleden geven acte de presence. Aangevuld met de "Sidemen" Buddy Brayfield op Keyboards en gitarist Randle Chowning poeieren de heren erop los alsof het leven er van afhangt. Hoorbaar is dat ze al meer dan vijf jaar niet meer samen gespeeld hadden. Soms een niet goed getimed samenzang of elektrische misgreep op gitaar sieren dit unieke digitale document. Maar het geeft wel weer wat een ongelofelijk Countryrock potentie deze toch uitzonderlijk band in die tijd bezat. Binnenkort verschijnt er ook nog een DVD van dit zelfde concert. Daarop zijn alle originele bandsleden te zien evenals "The Sidemen" die in die jaren een belangrijke backbone vormden rondom The Daredevil community. De DVD bevat 14 tracks en is een niet te missen aanvulling voor de echte Daredevil platenkast. Europese fans kunnen de CD en DVD, net zoals de hele reeks voorgaande reissue CD's, bestellen via de catalogus van Blue Rose Records in Duitsland.

Jan Janssen

Artist: Big in Iowa

Album: Geezil Pete!

Label: Independent

vrijdag 15 september 2006

Al jaren weet ik van het bestaan van Big In Iowa uit Ohio, maar het bandje kwam voor mij nooit verder dan een voetnotenstatus in de hoek van de alt.country. Ooit kocht ik de uit 1999 stammende cd 'Bangin' 'N' Kockin', gevuld met behoorlijk goed klinkende roots rock, maar niet sterk genoeg om naar de daaropvolgende albums om te kijken. Na zeven jaar vormt de cd 'Geezil Pete' dan toch een nieuwe kennismaking met deze band of liever gezegd met hun naam, want onder diezelfde vlag gaat een vrijwel geheel andere crew schuil, met uitzondering van de gebleven bassist Ken Glidewell. Ook de oude lading van het roots rockgeluid is, zo goed als over de hele linie, ingeruild voor nieuwe klanken, dicht in de buurt van de traditionele country & western, met soms licht versneden soul- en (southern) rock 'n' rollsnippers, maar dan houdt het wel op. De teksten zijn, zoals meestal bij deze muziekstijl, geheel in lijn met de wederwaardigheden van het sentimentele, c.q. romantische gevoel van de (straat) cowboy. Over het liefje, drank, motorenliefde, over sterrendom van de honky tonker en uiteraard het drijven van vee tot aan de beloftevolle zaterdagavond. Dit alles kan desondanks niet verhinderen dat 'Geezil Pete!' nergens opwindend klinkt. Er wordt weliswaar vakkundig muziek gemaakt, maar de 14 nummers zijn te doorsnee gecomponeerd en gearrangeerd met - allee - hooguit Another Day, The Zoo en Cheap Drunk als redelijk positieve uitzonderingen. Goed voor de FM countryradio in de VS, niet goed genoeg voor mijn stereo.

Huub Thomassen

Artist: Dervis

Album: Comin' Home

Label: Rosa Records

vrijdag 15 september 2006

In Nederland heeft het er een tijdje naar uitgezien dat als je maar uit Amsterdam kwam, als singer-songwriter of als band, je dan pas meetelde in Hilversum bij booking agency's en bij platenbazen. De laatste tijd is daar toch een kentering in gekomen. Notabene het in Amsterdam gevestigde Rosa Records legde haar fijnproevers oor te luister in Eindhoven en pikte daar de keihard werkende Dervis op. De leadzanger van de Punk Rock 'n' Roll formatie The Spades, Dennis Grotenhuis, lijkt met zijn solodebuut CD Comin' Home in rustiger vaarwateren terecht te willen gekomen. De kale kop met bloedend voorhoofd en kapotte vuistknokkels hebben plaats gemaakt voor een petje, kruk en akoestische gitaar. Het lijkt op een metamorfose en als u het mij vraagt maar eentje die er mag wezen. De werkelijk prachtig gekozen arrangementen worden hier en daar gevuld met een volwaardige blazersessie. Onder bezielende leiding van Bertus Borgers tenor sax, Jorrit de Kort bariton sax en Marcel Louwers op trompet wordt er fraai op los getoeterd. Niet teveel maar precies genoeg om Dervis schurende stem die dynamiek mee te geven waarom de toch ambitieuze liedjes vragen. De CD bevat ook composities van Tom Waits (Yesterday Is Here) en The Nerds (Beat Me) maar de aandacht gaat echter voornamelijk uit naar de door Dervis eigen geschreven songs. All Shot Down, Comes Another Day en de bijtende tweeluik Deluded Soul overtreffen wat mij betreft mijn stoutste verwachtingen. Comin' Home is een ongekend Nederlands meesterwerk dat de fijnste herinneringen aan Herman Brood in mij losmaakt maar dan met iets meer diepgang.

Jan Janssen

Artist: Mark Brine
Album: I Deliver Country Blues
Label: KJK Recordings

vrijdag 15 september 2006

Mark Brine's muziek beoordelen is in principe uiterst simpel. De muziek heeft zich duidelijk voorzien van een herkenbaar etiket, de traditioneel getinte country-blues; compleet met Ukulille en Jodels. In zijn muziek vind je terug die typische country & western muziek die kenmerkend was voor traditionele "cowboys" als Jimmie Rodgers, Hank Snow, Roy Acuff en The Carter Family om maar een paar van dit genre te noemen. Normaal vind ik het redelijk genant wanneer iemand zijn stem op zo'n eigenaardige manier verdraait – de speciale techniek daargelaten – en gelukkig vind je het niet terug in ieder nummer. Jimmy Lafave begeeft zich bijvoorbeeld net aan de juiste zijde van de acceptabel grens met zijn rare nagalm. Toch zijn Mark Brine's songs op dit album allesbehalve verwerpelijk en ik kan beslist niets anders dan zijn kunstvorm serieus te nemen. Sterker nog, ik vind het eigenlijk best heel leuk. Zeker het folky, bluesy, rootsy karakter van de meeste van zijn songs worden zeer knap uitgewerkt en zijn zeer mooi te noemen. Mark Brine's hart en ziel zijn verpand aan deze stijlform, en ik kan niet anders dan de wijze waarop hij zijn eigen werk uitvoert respecteren. Hij weet een redelijk eenvoudige beat vaak iets speciaals mee te geven, en dat is beslist niet iedereen gegund. In navolging van het slotnummer zou ik willen afsluiten door te zeggen; "Leave it in the hands of God" (en dan komt het allemaal uitstekend voor elkaar.)

Rein van den Berg

Artist: Sunny Sweeney
Album: Heartbreaker's Hall Of Fame
Label: Independent

vrijdag 15 september 2006

Sunny Sweeney is één van die artiesten die is opgegroeid met Country muziek en Country droomt en eet. Ze komt dan ook uit Texas en dan ook nog het oostelijke gedeelte. In eerste instantie moest ze niet zoveel hebben van Country muziek. Eigenlijk is ze pas een jaar of drie geleden begonnen met gitaar spelen en liedjes schrijven, maar daarna is het ook erg snel gegaan. Ze heeft het duet 'Lavender blue' opgenomen met Jim Lauderdale en treedt soms samen met hem op. Daarnaast speelt Dwight Yoakum ook nog een partijtje gitaar mee op haar debuutalbum. Ze is een hardwerkende muzikant, heeft een trouwe ploeg om zich heen verzameld en doet zo'n 200 concerten per jaar. Ze houdt zich strikt aan het Texas idioom, dus verwacht met Heartbreaker's Hall of Fame geen Alt-Country of vernieuwende muziek. Sunny zweet de country klassiekers als het ware uit en reserveert zo een plek voor country muziek in de 21ste eeuw.

Serge Epskamp

Artist: The Andy Harrington Band
Album: World Tour
Label: Independent

vrijdag 15 september 2006

Het hoeswerk van Andy Harrington Band oogt ietwat "cheap", en dan ben ik bij voorbaat gereserveerd. De muziek, vanaf de eerste noot, is echter allesbehalve goedkoop, en heeft een over het geheel genomen een onderhoudende klank. Muziek, die ondanks de eenvoudige productionele middelen prima weet te boeien. Muziek waarvoor je geen moeite hoeft te doen, of jezelf moet aanzetten tot luisteren. Ongecompliceerd, gewoon entertainment. Deze CD kun je onbekommerd afspelen. Als live band in een bar zullen ze uit de verf komen. (Sommige tracks zijn overigens live, andere zijn studio projecten) Hoogtepunt van de CD is van het ontspannen "Brooklyn", maar ook bij de overige, overwegend up-tempo, tracks enerveert de band uitstekend. Deze "World Tour" geeft 10 songs die mij weten te overtuigen, niet uitmuntend, maar gewoon leuk.

Rein van den Berg

Artist: The Kieran Ridge Band

Album: Nothing Left To Lose

Label: Independent

vrijdag 15 september 2006

The Kieran Ridge band is een vijfkoppige band die rock speelt met een folk, country en blues invloeden. Een beetje Steve Earle & The Dukes, maar dan met de zoon van Bob Dylan achter de zangmicrofoon. Ze pakken uit met een rocknummer, tevens de titeltrack van het album 'Nothing left to lose'. Daarna komt 'Life is hard and love's unfair' en hoor je het Dylaneske timbre van frontman Kieran echt goed. Even tot bezinning komen met 'Think about it', maar dan in sneltreinvaart door met 'Already gone'. Zo komen er heel diverse liedjes langs en worden instrumenten als viool, mandoline, banjo en accordeon op heel verschillende manieren ingezet. Met 'To far away' wordt je heel even op het verkeerde been gezet: up-tempo blijkt toch een langzame blues te zijn. Op het einde van het nummer wordt weer lekker versneld en vertraagd. Dit is wel het meest interessante liedje van de CD. Een heerlijk album om bij te mijmeren op de bank met een goeie bak thee, zonder dat je in slaap sukkelt. Voor actueel nieuws en optredens kun je trouwens beter op de Myspace site zijn dan op hun originele site.

Serge Epskamp

Artist: Austin Collins

Album: Something Better

Label: Fat Caddy Records

zaterdag 9 september 2006

Dit debuut CD van Austin Collins dateert uit februari 2005 maar is op het moment in Amerika zeer HOT. Ondanks dat hij ergens zingt op "Reckless & Lovely"; "Baby, I don't wanna be famous" is zijn concertagenda voor het najaar 2006 behoorlijk gevuld. Austin afkomstig uit Texas - iets wat niemand na beluistering zal verbazen - was er relatief laat bij. Veel ouders zien weinig perspectief in "het onbekende" muziekbestaan, en zij wensten dat hij eerst zijn schoolopleiding succesvol zou beëindigen. Zodra hij zijn diploma op zak had, volgde hij zijn droom en ging op zoek naar "Something Better". De 10 composities van dit album zijn allen redelijk sterk, en allen van Austin's hand. Wat moet je, je concreet voorstellen bij deze CD? Knappe alternatieve Americana, muziek die niet te gelikt in het gehoor ligt. Duidelijk een CD die een kleine barrière kent, en wellicht ietwat kleurloos overkomt, maar wel eentje die na meerdere draai beurten blijft boeien. Duw je beeldvorming ietwat richting iemand als Hayes Carll, maar dan dus minder pakkend.

Rein van den Berg

Artist: Macon Greyson

Album: Translate

Label: Fat Caddy Records

zaterdag 9 september 2006

De twaalf nummers op Translate, hun derde studiorelease, van Macon Greyson uit Dallas nestelen zich binnen de kortste keren erg behaaglijk in je hersenpan, om daar niet gauw weer uit te verdwijnen. Dit kwartet onder aanvoering van zanger en gitarist Buddy Huffman, fabrieert uit diverse muziekstijlen, niet te weerstane melodieën. Het is een heerlijke mengeling van powerpop en countryrock, dat door de lekkere, soms luie stem van Huffman en de gedreven gitaarbijdragen van Harley Husbands, een sterk indringende uitwerking heeft op lijf en leden. The Ramones, The Romantics, ZZ Top en vroeger werk van Son Volt en Wilco (Uncle Tupelo mag ook) zijn zoal groepen, waaraan Macon Greyson schatplichtig is. Het totaal geluid is open, direct, eerlijk en warm. De teksten zijn een weergave van persoonlijke observaties en sociaal kritische noten. Een dergelijk enthousiast, energiek en betrokken bandje als Macon Greyson verdient het om gehoord te worden. Vrij vertaald: Translate is een jaarlijstjes waardige CD.

Huub Thomassen

Artist: Black Water Gospel

Album: Black Water Gospel

Label: Fat Caddy Records

dinsdag 5 september 2006

Black Water Gospel ontstond in 2003 toen zanger Juan Gutierrez en gitarist Jesse Duke elkaar muzikaal troffen op de universiteit van San Marcos, Tx en drummer Andy Morris en bassist Dan White zich bij hen aansloten. In de wat verderop gelegen stad Austin, het Mekka voor rootsmuziek, leidde dit verbond tot de opname van de tien nummers bevattende debuut cd, met daarop een versmelting van alternatieve rock en -country. Zonder fratsen vastgelegd door Michael Ramos (o.a. Patty Griffin, John Mellencamp). Hun jachtige rockers afgewisseld met ingetogen akoestische ballades, roepen herinneringen op aan het directe, authentieke geluid van bands als Slobberbone en Reckless Kelly. Gutierrez raspende, hese stem en de open, c.q. fraai 'gelickte' gitaaraanslagen van Duke vormen de solide basis van de nummers. De inzet van harmonica, orgel, accordeon en viool op een paar songs, zorgen voor een intense ondertoon: meeslepend en melancholisch. Black Water Gospel brengt je in vervoering en is een bandje dat ook live zal ontroeren met hun eigentijdse versie van het countrygenre. Blue Highways 2007 misschien? Amen.

Huub Thomassen

Artist: David Munyon

Album: Song For Danko

Label: Mobile Home Records

dinsdag 5 september 2006

Vlak na zijn indrukwekkende live optreden tijdens het Roots @ Roepaen festival pakte David Munyon het vliegtuig om af te reizen naar Londen. Munyon verzorgde daar wat optredens en nam in Studio 2, op heilige Abbey Road grond, de liedjes op die u nu kunt aantreffen op zijn nieuwe CD Song For Danko. De CD maakt onderdeel uit van Munyon's Mobile Home Recording reeks waar hij in 2001 mee begon. De voorgangers Pretty Much Feng Shui, From The Shade Of The Big Mamosa, 2 Billion Banjos en Blues Songs For Eric Burdon waren totnogtoe uitsluitend via Munyon's e-mail te bestellen. Met de komst van het in de UK gestationeerde Mobile Home Records is daar nu dan eindelijk een einde aangekomen. Munyon en Splodge's Music hebben een pakt gesloten en gaan nu via deze site niet alleen de Munyon's Home recordings maar ook albums die ooit uitbracht zijn bij de Duitse labels Glitterhouse Records en Stockfisch Records. De liedjes die we aantreffen op Songs For Danko worden met veel respect opgedragen aan de in december 1999 overleden gitarist en zanger van The Band Rick Danko. Het gitaarspel is, zoals we van Munyon gewend zijn, relatief eenvoudig maar zijn stem en de poëtische tekstvondsten zijn weer eens van een briljante kwaliteit. De meer dan een uur durende, haast hypnotiserende, muzikale sessie op deze CD onderga je met een zeldzame berusting. Vina's Boy (Song For James Cook) en het zelfreflecterende Broken Robot zijn echte juweeltjes. Met het meer dan zeven minuten uitgesponnen en samen met Biber Herrmann geschreven I Will Find You wordt ik toch echt getrakteerd op absolute eredivisie songwriting. Het komt niet vaak voor dat Munyon een liedje zingt dat een ander geschreven heeft. Op Songs For Danko maakt hij echter een unieke uitzondering daarop. Wolfgang Malende en Marcus Wilbs lieten het prachtige naar "good old times" hunkerende I'am This Old Guitar uit hun pen vloeien. Munyon sluit zijn 12 release, in duet met Roy Bowden, zeer gepast af met een opgefriste versie van World Love. David Munyon fans mogen deze CD dus niet missen. Manschappen die eens geconfronteerd willen worden met een ongekend icoon op singer-songwriter gebied kunnen Song For Danko blindelings laten verschepen. Binnen vier dagen ligt hij op uw deurmat garandeert Mobile Home Records.

Jan Janssen

Artist: George Byrne

Album: Foreign Water

Label: Laughing Outlaw Records

dinsdag 5 september 2006

Creativiteit zit in de genen, zeggen ze wel eens. Sommige mensen zijn geboren voor het vak anderen gedoodverfd artistieke begaafd. Zo ongeveer is het ook ongeveer vergaan bij de uit Sydney afkomstige singer-songwriter en multi-instrumentalist George Byrne. Hij maakte pas een paar jaar geleden van zijn hobby s'en beroep. De nog jong ogende Australiër debuteert nu met Foreign Water. Hij produceerde dit album overigens samen met Church drummer Tim Powles die, als je er een vergrootglas bij pakt, ook achter de drum kit zijn werk doet. Byrne muziek heeft iets weg van de progressieve jaren zeventig muziek in de gebloemde trend van bands als Renaissance of Parrish & Gurvitz. Ik weet ook niet hoe ik ineens op die namen kom, maar ze blijven mij steeds door het hoofd zingen bij het beluisteren van deze CD. De mooi doorgaand ingetogen, soms roots pop liedjes, bewegen voor mij doen iets of wat te spoelen aan mij voorbij. Niet dat de 12 composities slechte zijn maar ik heb het gevoel dat Byrne mij niet het achterste van zijn tong laat horen. Pas na twee minuten, na het slotstuk Paint It Grey, zorgt de bonustrack ervoor dat ik lichtelijk opveer. Hoewel het liedje verdacht veel Church trekjes vertoont wordt het heerlijk tot een climax gekookt. Werkelijk uitstekend gedaan dit debuutalbum van George Byrne dat volgens mij veel goeds belooft voor de toekomst.

Jan Janssen

Artist: Odd

Album: Not All Birds fly With Ease

Label: Frode Records

dinsdag 5 september 2006

Was het vorig jaar de Noorse band Washington die mij erg blij maakte met hun donkere melancholische klanken op A New Order Rising, nu is het de vierendertigjarige singer-songwriter Odd Nordheim die mij in de houdgreep houdt met zijn vierde CD Not All Birds Fly With Ease. De in Årdal, Noorwegen geboren singer-songwriter schrijft in zijn biografie dat hij op s'en vierde al de show stal door de longen uit zijn lijf te zingen. Dat is dan ook meteen de kracht van Odd. De man heeft een dijk van stem die een beetje doet denken aan Fish (Marillion). We lopen de CD even met u door. probeer maar eens stil te zitten in de opener Madness. De strakke drumpartij en geavanceerd gitaarspel in dit catchy liedje zou zo maar in een of andere Telecom spotje zijn werk kunnen doen. Na een abrupt einde stoot Odd haast naadloos door naar het in het begin zweverige jazzy klinkende Human Traffic. Schijn bedriegt, het beste van Symon Bye (This Picture) komt daar toch uit mijn luidsprekers. Zijn tekstkunsten zijn open en verraden een zeer goed in het vel zittende muzikant die het heel belangrijk vindt dat zijn liedjes iets losmaken bij de luisteraar. Odd heeft een gezin bestaande uit twee dochters, Embla en Aurora. Samen met zijn vrouw Frid sluit hij deze heerlijk weg luisterende CD af met het ontgoochelende Watching Over You. Opgedragen aan dochter Embla gaat dat zo "Sleep now, you're safe with me. You will forever be. Live my life to keep you happy, Give my love to make you strong". Ik wordt heer heel week van. Kortom, de poprock liedjes op Not All Birds Fly With Ease doet mij gewoon wat en dat was Odd Nordheim ultieme doel.

Jan Janssen

Artist: Rachelle van Zanten

Album: Back To Francois

Label: Independent

dinsdag 5 september 2006

Het Bluegrass genre wordt je met de paplepel ingegeven als je opgroeit aan de heuvelvoeten aan noordkant van British Columbia in Canada. Muzikaal of niet het is slikken of stikken. Multi-instrumentaliste en singer-songwriter Rachelle van Zanten heeft de basis van haar muziek weliswaar daarop gebaseerd maar voegt daar de nodige zeer moderne muzikale trends aan toe. Even een intermezzo. Een jaar geleden nog werd ze ineens voor het blok gezet toen haar, voornamelijk in Canada en Amerika, zeer succesvolle band The Painting Daisies besloot ermee te stoppen. Doorgaan en een nieuwe band vormen of een solo carrière beginnen. Het was weer slikken of stikken maar gelukkig koos ze voor een piekfijne solotrip die nu al zijn vruchten af lijkt te werpen met de release Back To Francois. Nooit eerder heb ik een vrouw een slide gitaar horen hanteren als zij dit doet. Okay Rory Block kan er ook wat van maar waar Block blijft steken in haar bluescyclus haalt van Zanten de meest gemeenste klanken uit dat instrument. Dat uit zich met name in de stevig poprock liedjes Take Me Right Back, het pulserende Yah Yahs en Suicide Ride. Er slaat geen moment van verveling toe omdat er altijd wel wat gebeurt, zo ook in het rappende R&B liedje Got To Let Go waar ze toch duidelijk door zou kunnen gaan als de vrouwelijke versie van Everlast. Ook laat ze zich, ongeveer in het midden van de CD, van de gevoelige kant horen. Rusty Boy, January en Down To California, met de zinsnede "Canada is sleeping and I swear I'll be there soon, gone watch the suicide of the moon" hoor ik dan toch graag. Van Zanten maakt ook plaats voor een zeer extreem multicultureel geluid. In het krachtige en uitgesponnen oosters klinkende Bannister Man wordt uw luisterapparaat stevig op de proef gesteld. Ik weet het zeker, van Rachelle van Zanten's eerlijke blues, R&B, soul en pure fascinerende rock 'n' roll gaan we de komende tijd meer horen. Een terechte Take Root 2006 keus dus.

Jan Janssen

Artist: The Blind Robins

Album: Panorama Valley

Label: Rolling Blackout Records

dinsdag 5 september 2006

Rafelig, smeuiig, dreinerig, dromerig, zijn zo maar wat sfeertekeningen die de tien pop - en rockliedjes - met stevige worteling in het countryidioom - oproepen op 'Panorama Valley', de tweede CD van het verdomd leuke bandje The Blind Robins uit Illinois. Denkelijk geïnspireerd door de klankkleuren van Nadine, The Bottle Rockets en Green On Red klinken de nummers allemaal zo lekker losjes, maar staan ze zo vast als een huis. Compact van structuur, maar muzikaal geraffineerd uitgewerkt en met een precies goede speelduur van ruim een half uurtje, is het danig genieten met liedjes als het rockende Santa Clara, het kalme instrumentale Skeleton Waltz, het herfstachtige titelnummer of de Green On Red prachtcover Black River. Verantwoordelijk songschrijver van al de rest is Michael Whyte, die ook gezegend is met een mooie stem en zich competent gesteund weet door zijn drie kompanen Mike Burns op leadgitaar, Bob Vodick op bas en Dave Fleming op drums. Ach, op elke straathoek van de USA loop je dit soort bandjes, bij wijze van spreken dan, wel tegen het lijf. Op zich niks bijzonders dus, maar ze zijn vaak wel van hoge kwaliteit. En dat blijft bijzonder.

Huub Thomassen

Artist: Chris Thile

Album: How To Grow A Woman From The Ground

Label: Sugar Hill Records

vrijdag 1 september 2006

Geboren te Santa Monica, California op 20 februari 1981. Chris Thile speelt mandoline vanaf het moment dat zijn moeder's borst hem links liet liggen. Het instrument fungeert sindsdien ongetwijfeld als substituut. Ik neem aan dat hij mede daardoor ieder grootheid in de Bluegrass stroming heeft kunnen en mogen voorzien van zijn ongekende virtuositeit op dit rurale instrument. Tevens is hij bekend vanwege zijn betrokkenheid bij de band Nickle Creek, niet alleen als snarenman, maar ook als componist en vocalist. Ik vond de titel van deze vijfde solo CD werkelijk briljant, had me dat overigens zelf ook al eens afgevraagd. Om niet tot in de details te treden, maar de man etaleert zonder omhaal waarom hij de reputatie geniet welke hij heeft. Er wordt uitzinnig gemusiceerd, en ik heb dan ook uitermate genoten van deze bijzondere prettige CD. De Mandoline staat centraal, maar ook de andere zeer gewaardeerde musici (Chris Eldridge – gitaar, Greg Garrison – bas, Noam Pikelnny –banjo en Gabe Witcher – fiddle) worden op een zeer respectvolle wijze onder het voetlicht gebracht. Betrokkenheid en gevoel komen recht uit zijn hart door mijn speakers. Niet alleen via zijn instrument, maar ook qua tekst in het retrospectieve "I'm yours if you want me". Mooie CD waarbij dynamiek, vakmanschap en warmte hand in hand gaan.

Rein van den Berg

Artist: Greg Trooper

Album: The BackShop Live

Label: Lucky Dice Music

vrijdag 1 september 2006

Greg Trooper's solo optreden tijdens de Blue Highways editie van 2002 zal ik niet licht vergeten. Waar een man/vrouw met gitaar (meest) al gauw gaat vervelen, boeide Trooper's intense voordracht van zijn sterke folksongs, doorspekt met humoristische anekdotes, van begin tot eind. Onwillekeurig moet ik, door de vergelijkbare sfeer die ik gewaar word op het onlangs verschenen live-album 'The Backshop', daaraan terug denken. Dat hij een geweldige podiumpersoonlijkheid is, illustreert hij wederom op dit negende album in twintig jaar. Bij de introductie van Green Eyed Girl bijvoorbeeld, laat hij weten dat het liedje die naam kreeg 'because brown eyed girl was taken'. Trooper ten voeten uit. En zo heeft ie nog meer kwinkslagen in huis, met name over de samenwerking met Dan Penn, tijdens de opname van Trooper's laatste studioalbum. 'Backshop Live' bevat gestripte snapshots van diens gehele muzikale staat van dienst. In die kale hoedanigheid blijkt eens te meer wat een voortreffelijke liedjesschrijver hij is. Want ook in deze min of meer gedocumenteerde aanpak prikkelen zijn liedjes, vol observaties van het alledaagse, de zintuigen. Maar het moet toch gezegd dat het beluisteren van een live -cd niet dezelfde piekervering geeft als het bijwonen van dat solo optreden in 2002. Wel fijn om met deze ingeblikte vorm, die herinnering levend te houden.

Huub Thomassen

Artist: Jeff Dernlan
Album: Broadmoor
Label: Independent

vrijdag 1 september 2006

Een paar jaar geleden verraste de nu in Philadelphia woonachtige singer-songwriter Jeff Dernlan vriend en vijand met zijn debuut CD Lost In The Fray. De zoon van een predikant in West Liberty, Ohio nam dat zeer realistische album zes jaar geleden op in Nashville. Het verlangen naar eenzaamheid en het overleven in te kleine scheepscabines zonder stromend water en elektriciteit, toen hij als zalmvisser in Alaska de kost moest verdienen, heeft nu een prachtige opvolger gekregen. Broadmoor werd geengineerd en opgenomen door niemand minder dan Rod Picott waarmee Dernlan het liedje Not That Strong opnam die in die tijd op diens album Tiger Tom Dixon's Blues terecht kwam. Dernlan's band, The Uninsurables, rockt als de kleren op dit uitgekende pop rock album. Uitstekende timing en backing vocals in het up-tempo Next Time Through dan weer lekker laidback in Far From Home. Het heeft iets Tom Petty maar ook iets weg van The Boss. Dan ineens gooit Dernlan het over een totaal ander boeg in de zeer radiovriendelijke liedjes All The Way Around en Wireless. Daarna laat hij zich back to basic afzakken in het fraaie I'll Be With You. Wat mij betreft heeft Dernlan zijn mooiste track bewaard tot aan het einde van deze plaat. Passage, klinkt werkelijk verbijsterend eenvoudig maar een goede toehoorder hoort dat dit liedjes een ongekende tekstuele diepgang herbergt. Mooi en uiterst amuserend piece of work die uw muziekverzameling alleen nog maar zal verrijken.

Jan Janssen

Artist: Michael Brennan
Album: Cautious Man
Label: Red Rows Music

vrijdag 1 september 2006

Voor mij staat ondertussen vast; Canada is het land van de onbedorven creatieve talenten. De grenzen van hun artistieke ambities liggen doorgaans behoorlijk hoog, terwijl "geld verdienen" aan deze business een bijkomende factor lijkt. Het resultaat is vaak zeer pure muziek, origineel, en bovenal echt. Zijn biografie opent geheel terecht met; "Portrait of a cautious man who sings the truth". Brennan's stijl, in tegenstelling tot veel van zijn landgenoten, nijgt niet naar de folk, maar vindt zijn voedingsbodem primair in countrymuziek "American taste". Zijn voelsprietten zijn dus eigenlijk meer Amerikaans georiënteerd. De Canadees Andrew Walker deed met "Floating Shift" van 2003 overigens iets vergelijkbaars, maar wierp zich meer op de eigentijdse country, de zgn. Americana (en is daarna zelfs naar Texas vertrokken). Brennan's country pakt meer de traditionele country hoek bij de oren. Denk hierbij aan John Stewart, met wiens stem je ook best een vergelijking zou kunnen maken. Om tot de kern te komen, Michael Brennan heeft met "Cautious Man" een album van jewelste gemaakt. Eentje waartoe onze Amerikaanse vrienden –binnen deze stijlform – al bijna niet meer toe in staat zijn. 11 Uitstekende songs, geen glamour, geen rurale gritgewoon er tussen in, maar zeer treffend. Countrymuziek op zijn puurst, en zoals hij hoort te zijn.

Rein van den Berg

Artist: The Duhks

Album: Migrations

Label: Sugar Hill Records

vrijdag 1 september 2006

Vorig jaar liet de Sugar Hill Records platenstal de nog piep jonge folkrock Bluegrass formatie The Duhks debuteren op hun label. Met tatoeages en de nodige piercings was het succes dat Tania Elizabeth (viool en zang), Jessica Havey (zang), Jordan McConnell (zang, gitaar, doedelzak en fluitjes), Leonard Podolak (zang en banjo) en Scott "Sénor" Senior op diverse percussie-instrumenten, hadden niet van lucht. Het vijftal sprong ingenieus om met nagenoeg alle muziekstroming die immigranten meebrachten toen ze in het beloofde land aankwamen. Op hun tweede album Migrations is dit niet anders. Moest op hun debuutalbum Sting's "Love Is The Seventh Wave" er aan geloven nu is het Mama Gonna Bargain With The Ol' Cook Pot (Shawn Byrne en Chuck McCarthy) en Tracy Chapman's Mountains O' Things er aangeloven. En verdomd als het niet waar is, ze doen het met uiterste zorgvuldigheid en respect voor het liedje. Alles blijft overeind en toch doen ze hun eigen ding ermee. Werkelijk schitterend klinkt Who Will Take My Place die ene Dan Frechette uit zijn pen liet vloeien. Net als The Mammals plegen te doen worden de grenzen van een nieuw muzikaal spectrum nauwgezet afgetast, waarbij The Duhks de vraag lijken te stellen "tot hoever kunnen en mogen we gaan?". In Nederland hebben wij een harde kern Bluegrass traditionalisten maar of die Migrations zullen slikken is nog maar de vraag. Toch blijf ik erbij Bluegrass, op deze manier uitgevoerd, is zelfs voor deze roots rocker zeer goed te pruimen.

Jan Janssen

Artist: The Johnny Hawthorn Band

Album: The Johnny Hawthorn Band

Label: Independent

vrijdag 1 september 2006

Dit debuutalbum van Johnny Hawthorn Band opent met een paar lekkere bluesy gitaar "hooks". Op beide klassiekers na; "Come On" (Earl King) en "Crossroads" (Robert Johnson) zijn alle songs van Mr. Hawthorn (wellicht bekend bij u vanwege zijn lapsteel bijdrage op Shane Alexander's "The Middle Way") De zang en de virtuoze gitaarpassages zijn eveneens van zijn hand. Er wordt meer dan uitstekend gemusiceerd door deze 3-mans formatie. Het tempo ligt vaak hoog, en er waait frequent een stormachtige elektrische gitaarwind. De man is zondermeer een uiterst getalenteerde gitarist met hoge aspiraties, en produceert te pas en te onpas eigenzinnige Claptoonsche geluiden. Adembenemend, soms vaak letterlijk, want wat mij betreft zou een extra rustpuntje geen kwaad kunnen. (Deze bescheiden kritiek valt meer aan mij zelf te wijten, want ik hoor liever verstild akoestisch werk) "Still in Love" is wat dat betreft ter afwisseling een lust voor het oor. Kortom, een lekkere stevige bluesplaat a la Cream. (terwijl het instrumentale sluitnummer "Cream" juist weer meer Hendrix accenten laat horen.)

Rein van den Berg

Artist: Frank Black
Album: Fast Man Raider Man
Label: Cooking Vinyl

vrijdag 25 augustus 2006

Wie een beetje bekend is in het huidige populaire muziek circuit zal beslist wel eens de naam van Frank Black zijn tegengekomen. Man's staat van dienst is enorm en bereikte met de band The Pixies zijn hoogtepunt. Dat Black bij tijd en wijle ook schitterende solo albums aflevert is ook geen geheim meer. Wat mij betreft overtreft hij zichzelf met de release Fastman/Raiderman. Deze dubbel CD kent maar liefst 27 zeer gevarieerde tracks die in tegenstelling tot eerdere solo Frank Black releases zeer toegankelijk klinken. Niet teveel in het liedje stoppen lijkt het devies dit keer en dat is misschien ook wel meteen de reden waarom het dit keer erg klikt tussen Black en mijn muzikale zintuigen. Producer Jon Tiven (Ellis Hooks, Little Milton), waarmee Black ook samenwerkte op voorganger Honeycomb, weet als geen ander hoe je pakkende liedjes in elkaar moet knutselen. Liedjessmid Black soms bizarre muzikale wendingen op dit album zorgen ervoor dat je deze dubbel disk moeiteloos uitzit. Het opzettelijk haast vals gezongen My Terrible Ways, dat duidelijk refereert aan de wantoestanden in het zuiden van Amerika, moet u beslist eens een paar keer achter elkaar beluisteren. Het is zo'n beetje het enige liedje op dit album waarmee Black zich vroeger kenmerkte. Ben er nog steeds niet uit over welke plaats hij in Nederland zingt in het liedje Holland Town. Alcohol and speed schijnen een hoofdrol te spelen hier beneden zeeniveau. Voor de rest is het rocken en dubbel en dwars genieten van een meesterlijke CD.

Jan Janssen

Artist: Joseph Parsons
Album: The Fleury Session
Label: Blue Rose Records

vrijdag 25 augustus 2006

Mede door de succesvolle release van The Vagabond Tales (2005) en de daarop volgende evenzo succesvolle Europese tournee die Joseph Parsons en zijn Squad, bestaande uit Tom Gillam, Scott Bricklin en drummer Matt "Bonham" Muir, maakten, lijkt de waardering voor Joseph Parsons muziek, met name in de door ons omringende landen, in een enorme stroomversnelling gekomen te zijn. In Parijs, direct na de EU tournee, kropen bovengenoemde heren de geluidsstudio van Scott Bricklin in om Parsons nieuwe CD The Fleury Sessions op te nemen. De meeste liedjes op deze CD zijn, zoals ze dit dikwijls ook wel noemen, in "one take" opgenomen. Ze laten een stripped-down Joseph Parsons geluid horen. Toch is het geen akoestisch album geworden. In tegendeel zelfs, er worden pure basis instrumenten zoals akoestisch, elektrisch en basgitaar, drums, piano, keyboards en mondharmonica gebruikt. Door de vaak meerstemmige zang lonkt The Fleury Sessions stevig naar Parsons Hardpan project, maar dan wel met wat meer de nadruk op pop rock accenten. De liedjes en melodieën liggen voor het merendeel dan ook duidelijk in het verlengde van Parsons vorige CD The Vagabond Tales. Soms bittersweet, zoals in de opener Sun Gonna Shine, Taken By Surprice of Everybody Loves Her. Parsons warme solide stemgeluid komt echter het best tot zijn recht in het spooky Shine of Parsons liefdesgroet aan Sophie in First Sight. Het absolute hoogtepunt op deze plaat kom ik tegen in track nummer acht All The Love. Daarin projecteert Parsons een beeld van zijn thuisland Amerika. Het komt hem zijn neusgaten uit. "It comes from the leaders top down, who like me and you living in fear. Do they wonder how it got so bad, I can hardly stand living here", laat de adrenaline junkie in dit liedje zich ontglippen. Parsons maakt zich hiermee niet bepaald populair bij sommige mensen in The United States. Het kan deze echte Amerikaanse patriot echter geen ene mallemoer schelen, Europa ontvangt hem inmiddels al met open armen. The Fleury Sessions is in gelimiteerde oplage verkrijgbaar met een schitterende DVD. De DVD is opgenomen voor Crossroads Sessions voor het legendarische Duitse muziekprogramma RockPalast in The Harmonie in Bonn. Wees er snel bij want op is echt op.

Jan Janssen

Artist: Kris Delmhorst
Album: Strange Conversation
Label: Signature Sounds

vrijdag 25 augustus 2006

Ik ben door de band genomen een "album-mens". Laat me in principe niet door 1 enkel nummer inpakken, maar ga meer voor de sfeer, toon, dynamiek e.d. van het gehele album. In tegenstelling, een gigantisch shit nummer kan voor mij een heel album verpesten. "Strange Conversations", Kris Delmhorst haar 4de studioalbum bezit de chemie die ik in een plaat zoek volledig. Aangaande de verhalende zijde heeft ze zich laten inspireren door (en heeft gebruik gemaakt van) klassieke schrijvers poëten zoals; Robert Browning, Lord Byron, George Eliot. Op de hoes wordt deze samensmelting prachtig verbeeld wanneer de getekende boeken op de voorzijde "Escheriaans" tot leven komen en vervliegen als vogels. De muziek heeft ze zelf verzorgd, met de uitzondering van het voortreffelijk "Since you went away" (Marc Olson) De band produceert een zelfde soort enthousiasme en levendigheid. Er wordt heerlijk gemusiceerd, weliswaar ingetogen en smaakvol. (zoals we van Signature Sounds gewend zijn.) Kris Delmhorst vergroot met dit kunstzinnige album duidelijk haar reputatie binnen de groep songwriter performers. In oktober is ze in Nederland als onderdeel van de "Americana Treasures" (met Dar Williams, Caroline Herring en Jeffrey Foucault). Dat wordt genieten, en dit album is alvast een voorschot op Kris Delmhorst's bekwaamheid. Ongekend.

Rein van den Berg

Artist: Walter Trout & Friends
Album: Full Circle
Label: Ruf Records

vrijdag 25 augustus 2006

Fans hebben vijf jaar moeten wachten op het verschijnen van de nieuwe van Walter Trout, maar zij zullen met de onlangs verschenen release Full Circle dik tevreden zijn met het vertrouwde spierballen geluid, hetwelk Trout in zijn lange carrière tot handelsmerk heeft gemaakt. Full Circle is bedoeld als weerslag van zijn eigen geschiedenis in de muziek (business) en een hele schare vrienden, met wie hij het bluespad kruiste, doen erop mee. Oudgedienden John Mayal, James Harman, Jeff Healey, maar ook de jonge opkomende blauwe ster Joe Bonamassa, zijn onder anderen van de partij. De twaalf nummers zijn direct opgenomen en bestrijken zo'n beetje alle uithoeken van het bluesveld met invloeden uit de Mississippi, grote stad, jazz, rock, soul, boogie, noem maar op. Een paar nummers uitgezonderd, is het geluid loei stevig met vaak dubbelloopse gitaarrupties die nogal veel noten rondslingeren. Begin november geeft hij een aantal concerten in Nederland. Ik zie dat al helemaal voor me: spelen met de punt naar voren, een moeilijk en van pijn doortrokken smoelwerk en vingervlugge capriolen op de gitaarhals. Zo hoort dit type witte blues gespeeld te worden en niet anders. Geen fan door dik en dun nochtans, vind ik zo'n stoere, machoachtige benadering - op zijn tijd - wel degelijk lekker. Beter, het imponeert ook nog bij tijd en wijle.

Huub Thomassen

Artist: Chris Knight

Album: Enough Rope

Label: Drifter's Church Productions

dinsdag 22 augustus 2006

De voorpret is voor mij altijd weer enorm als ik op pre release lijsten zie dat Chris Knight met een nieuw album uit gaat komen. Knight, in Nederland volgens mij zwaar ondergewaardeerd, heeft nu in eigenbeheer Enough Rope in de CD schappen laten zetten. Van kiet af is het weer volop genieten van de inhoud van deze CD. De singer-songwriter uit Kentucky, die vaak in een zucht vergeleken mag worden met het beste van John Mellencamp of Steve Earle opent ijzersterk met Jack Blue. "Please play this record on a high volume level to enjoy the real quality of this album" zou als footnote niet misstaan hebben op de achterzijde van de sober ogende CD verpakking. Producer Gary Nicholson en mixer Ray Kennedy laten Knight's liedjes dansen al nooit tevoren. Chris Knight kiest zorgvuldig zijn onderwerpen zoals het verwerken van verdriet als iemand om je heen opeens wegvalt in Cry Lonely. Of over grootgrondbezitter en speculanten die pa's grondgebied behandelen als Dirt. De beschouwingen komen dicht van huis en hij vervalt in de bewoordingen daarvan geen moment in clichématige gedram. Poep goeie plaat waar ik helemaal niets op aan te merken heb. Ik hoop nu dan ook echt dat Knight dit keer de Nederlandse waardering krijgt waar hij o zo recht op heeft.

Jan Janssen

Artist: Cyndi Boste

Album: Foothill Dandy

Label: Sound Vault Records

dinsdag 22 augustus 2006

Via het muziektijdschrift No Depression werd ik indertijd enthousiast gemaakt voor Cyndi's eersteling "Home Truths". De hoes betrof een schichtig kijkende vrouw die zich warmde aan een grijze deken. De muziek bleek van een ongekende directheid, zeer rauw - vooral die stem -, en daarom zeer mooi. Voor mij was duidelijk; Australië heeft meer dan Koala's en Kangaroo's en sindsdien volg ik Cyndi vanuit de schaduw. De openingstrack is mij persoonlijk haast iets te country, maar datgene wordt al snel gecompenseerd door het volgnummer "Swap City" waar een heerlijk elektrische "slide" de "lead" neemt. Cyndi vermeldt op haar site dat ze ietwat retro is gegaan, iets wat ik nog niet overtuigend kan beamen, maar lekker klinken doet het zeer zeker. Veel muzikale stijlen, veel variatie, maar duidelijk een eenheid. Naarmate dit album vordert, wordt het steeds overtuigender. Van het overheerlijke uptempo nummer "I'll pay you back" naar het superromantische "I'm alright" over een onbeantwoorde liefde. Vanwege de vanzelfsprekendheid hoor je gewoon dat de basisopnames zijn ingespeeld door Cyndi's reguliere band. Een zeer overtuigend geheel. Mijn schoonvader - met enkele jaren hard werken als emigrant te Alice Springs - zal zeggen: "dat loopt gesmeerd!" Topplaat.

Rein van den Berg

Artist: Douglas Greer

Album: Just A Man

Label: Independent

dinsdag 22 augustus 2006

Om de muziek van de uit Austin, Texas afkomstige singer-songwriter Douglas Greer te begrijpen zou u moeten afdalen naar zijn geboorte plaats Port Arthur, Texas. Tenminste dat wordt aanbevolen in zijn biografie. Uit dit in Cajun country gelegen plaatsje komt overigens ook Janis Joplin. Veel belangrijker nog, volgens mij, is Greer's uitspraak daarin "To me, the most important thing is, 'what's the song about and what's it say". Precies dat laatste is nu net wat zijn debuut album Just A Man zo bijzonder maakt. Geniaal gevonden karakter schetsende teksten die zo uit een bestseller zouden kunnen komen. Het geheel wordt muzikaal zeer sfeervol omlijst met accordeon, keyboards en piano. Geen wonder want dit schitterende debuutalbum werd geproduceerd door niemand minder dan Michael Ramos, ex BoDeans, en die we nog niet zolang geleden ook tegen kwamen op albums van Patricia Vonne en Eliza Gilkyson en Black Water Gospel. Het is een mooi stel wat op deze CD meespeelt. Wat dacht u van David Grissom (The Dixie Chicks) op lead guitar, Mark Hallman (Carole King) op piano en backing vocals, Tommy Shannon (Stevie Ray Vaughan) op bas en Michael Longoria (Patty Griffin) op drums? Buiten dit alles beschikt Greer over een uniek warm en eerlijk stemgeluid die geen moment overkill klinkt. Erg mooie melodieuze liedjes die ergens over gaan en ook nog eens wat te vertellen hebben, tel daarbij ook nog eens op dat Just A Man niet één zwak moment kent en we hebben volgens mij een van de beste Alt Country rock platen van het jaar. Jammer dat pa Greer dit niet meer mee heeft mogen maken.

Jan Janssen

Artist: Guy Clark

Album: Workbench Songs

Label: Dualtone

dinsdag 22 augustus 2006

Texas kent een aantal zekerheden, eentje daarvan is uiteraard het fenomeen Guy Clark. Ook al wordt ikzelf, als Nederlandse muzikliefhebber, bij tijd en wijl redelijk murf geslagen met al hetgeen wat van Texas' bodem verschijnt, voor deze artiest heb ik nog immer een speciale plaats in mijn hart. Het waarom is ongetwijfeld een combinatie van factoren, waarbij Clark's oog voor subtiele details kenmerkend is. Gelukkig is zijn stijl niet al te country, maar zeer verzorgd, bezielend en zelden of nimmer over-the-top. Guy Clark's muziek komt van het hart. "Workbench Songs" bevat 11 songs, waarvan traditiegetrouw een titel afkomstig is van ex-compadre Townes van Zandt; "No Lonesome Tune". Daarnaast voert Clark samen in duet met Verlon Thompson een heerlijke klassieker uit in de vorm van "Diamond Joe". In november wordt deze "meester" 65 jaar. Denk dat hij dik tevreden kan zijn over hetgeen hij gesmeed heeft in de afgelopen jaren, en "Workbench Songs" is hierbij allerminst een uitzondering.

Rein van den Berg

Artist: Reckless Kelly

Album: Reckless Kelly Was Here

Label: Sugar Hill Records

dinsdag 22 augustus 2006

Als er één roots-rock band op deze aardbol rondloopt die weet hoe een live album live moet klinken is het wel de uit Austin Texas afkomstige formatie Reckless Kelly. Dat bewezen ze al op hun akoestisch CD Live At Stubb's uit 2000 en die reputatie zetten ze nu voort op hun nieuwe live release Reckless Kelly Was Here. Het komt allemaal keurig verpakt in een dubbelbox waar zich twee CD's en een DVD in bevinden. Deze spectaculaire live registratie is begin dit jaar opgenomen in The La Zona Rose club Austin. Gitarist David Abeyta en liedjesschrijver Willy Braun (zang en gitaar) hebben de touwtjes stevig in handen gehad toen ze deze CD produceerden. De strakke timing en pakkende rockmelodieën voegen echt iets extra's toe aan de doorgaans driftige Reckless Kelly liedjes. Dat laatste wordt erg goed geïllustreerd in het liedjes Break My Heart Tonight en het stevig rockende Wiggles & Ritalin. Beide songs staan zowel live als ook in studioversie op deze plaat. Opvallend daarbij is dat de duur van het laatste liedje op de seconden nauwkeurig gelijk is aan de live versie. Even over timing gesproken dus! Het beste van Reckless Kelly zorgt ervoor dat dit ik Reckless Kelly Was Here alvast bovenaan aan mijn lijstje van beste live albums van het jaar zet. Een niet te missen document die dubbel en dwars waar voor je geld bied.

Jan Janssen

Artist: Adrian James Croce

Album: Cantos

Label: Seedling Redeye Records

dinsdag 15 augustus 2006

The Beatles hebben een onmiskenbare invloed gehad op de muziekwereld. Zij hebben de westerse muziek hervormd. Zij hebben mij mede gevormd, en met mij velen, waaronder Adrian James Croce. De CD Cantos, is simpelweg een uiting van respect, maar dan wel eentje aan het adres van Paul McCartney. Dit blijkt niet alleen uit de meer dan uitstekende cover van "Maybe I'm Amazed", ook de overige composities – van Croce's hand – ademen: "McCartney" in al hun poriën. A.J. Croce brengt deze ode op een meesterlijke wijze met alleszins zeer verdienstelijke tracks, zonder tot mogelijk voor de handliggende zoetsappigheid te vervallen. Croce heeft assistentie van gasten als Ben Harper, maar draait primair op eigen kracht. Deze pure popplaat behoeft via deze site heus geen lofuitingen. Succes komt automatisch voor Jim Croce's zoon. En die is zonder enige twijfel verdiend.

Rein van den Berg

Artist: Jordan Chassan

Album: East Of Bristol, West of Knoxville

Label: Strong Recordings

dinsdag 15 augustus 2006

Jordan Chassan is oorspronkelijk afkomstig uit het noordelijk gelegen New Jersey; Montclair. Deze CD, ondertussen ook alweer meer dan een jaar geleden uitgebracht, was zijn eerste sinds een gelijknamig album uitgebracht in 1991 op Polygram. Ondanks het zuidelijke karakter van deze CD, merk je duidelijk dat de man zijn invloeden uit diverse stijlen heeft betrokken. Er vind echter een heerlijk spaarzaam proces plaats; stijlvol, eigen en oprecht. Mijn persoonlijke impressie nijgt eerder te concluderen dat zijn werk vergelijkbaar is met de betere singer-songwriter muziek uit de zeventigerjaren. De sound geeft een licht impuls naar serieus pop georiënteerd werk. Jordan neemt de meest uiteenlopende instrumenten zelf ter hand, waarbij zijn orgelspel opmerkelijk te noemen is. Jellyroll Johnson speelt mondharmonica op het overgrote deel van de liedjes, en Gillian Welch en Claire Davidson voorzien elk een track van hun vocalen. Opgenomen in een uitermate rustieke studio, gelokaliseerd in een Nashville woonwijk, werd met behulp van een gedateerde opname uitrusting een plaat gemaakt met een uitgekende ambiance. Genieten dus.

Rein van den Berg

Artist: Rick Spreitzer

Album: From The Bottom

Label: Independent

dinsdag 15 augustus 2006

De eerste klanken van "From The Bottom" verraden al meteen dat Rick Spreitzer uit het zuidelijke Noord Amerika komt, North Carolina om precies te zijn. Folk uit deze streek, geïnspireerd op de Appalachians, ervaar ik zelden als verkeerd. Ook bij deze onafhankelijke productie vind je een perfecte samensmelting van alle ingrediënten die bij dit genre thuis hoort. Een heerlijke, overwegende semi-akoestische, CD waarbij het accent primair ligt op heerlijk bezielend werk. Muziek die los van trends de tand des tijd's zal doorstaan. Veel gitaar, mandoline en banjo, en ook de aanvullende vocalen komen perfect tot hun recht. Voor de juiste beeldvorming denk ik te kunnen volstaan door te zeggen dat Spreitzer's derde album qua klankkleur een vergelijking aan kan met Jeffrey Foucault's werk. Boeiend, broeiend en zeer beeldend.

Rein van den Berg

Artist: Dave Alvin

Album: West Of The West

Label: Yep Roc Records

maandag 7 augustus 2006

De naam Dave Alvin en het liedje "Abilene", waarmee ik zijn muziek heb leren kennen en waarderen, zijn bij mij onlosmakelijk met elkaar verbonden. De hit stond destijds op de Glitterhouse verzamelaar Luxury Liner Volume 3. Ik blijf het gek vinden dat het juist dit liedje is die mij attendeerde op de buitengewone muziekkunsten van de, van origine, roots-rocker. Alvin's probeert op zijn nieuwe CD "West of the West", zijn tweede bij het stevig aan de weg timmerende Yep Roc Records label, het succesvolle Public Domain uit 2000 te evenaren. Niet de gemakkelijkste weg dus want met Public Domain sleepte hij destijds een Grammy in de wacht. De in Downey, California geboren Alvin blijft dit keer echter wat dichter bij huis. Hij trof in zijn muzikale voor en achtertuin 13 toonaangevende songs aan waarvan vooral de openingstrack California Bloodlines (John Steward) meteen de sobere toonzetting van de CD aangeeft. Verder mooie songs zoals Kern River (Merle Haggard), Here In California (Kate Wolf) en Don't Look Now (John Fogerty) maar ik hoor Dave Alvin liever wat meer rocken. De verhalen en de melodieën hebben ontegenzeggelijk hun gekende oer David Alvin kwaliteit, maar bij mij komt het geheel allemaal wat oubollig over. Prima plaat voor Roots traditionalisten maar wie op zoek is naar een vernieuwende Dave Alvin plaat grijpt mis.

Jan Janssen

Artist: Johnny Masrto & Mama's Boys

Album: The Black Album

Label: Nugene Records

zondag 6 augustus 2006

Bluesband The Johnny Mastro & Mama's Boys uit Los Angeles zijn al sinds 1993 actief en toch is 'The Black Album' pas hun 3de album, zo leert hun biografie. Die moest ik wel even raadplegen, want ze waren mij volslagen onbekend. Het is een ruig, enigszins onheilspellend ogend kwintet dat blanke blues fabricceert, stevig verwant met Engelse en Amerikaanse bluesgroepen uit vooral de jaren zestig (o.a. Peter Green's Fleetwood Mac, Paul Butterfield, Canned Heat en van veel later datum, The Red Devils). Broeierig, rauw, energiek en volvet zijn zo wat karakteristieken voor het groepsgeluid. Met name de machtige annex smachtende zang en mondharmonicageluid van componist Johnny Mastro zijn daar verantwoordelijk voor, al laten zijn Mama's Boys met de geweldige Dave Melton op (slide) gitaar, zich zeker ook niet onbetuigd. De teksten staan, zoals dat gaat bij de blues, vrijwel geheel in het teken van de machtige/ machteloze liefde. Dus rijgen de clichés in de 11 nummers zich vanzelfsprekend aaneen en waartegen ik in dit geval geen enkel bezwaar koester, omdat deze p(l)akkende smeltkroes van blues, boogie en rock het onderlijf zo prettig in beweging brengt. Dan wil je dansen, dansen en nog eens dansen.

Huub Thomassen

Artist: The Legendary Trainhoppers

Album: Ramble On

Label: Monkey Wing Records

zondag 6 augustus 2006

Het is de liefde voor de vele muziekgenres die bij The Legendary Trainhoppers op hun debuut CD 'Ramble On' zo overduidelijk doorklinkt. Met een brede waaier van power pop, sixties beat, countryvarianties, folk elementen en (indie) rock, verrast dit zeven man tellend collectief mij heel aangenaam. Die grote verscheidenheid is geen toeval want in hun woonplaats, ergens in Indiana, heeft elke trainhopper zijn eigen band en die heeft van daaruit navenante stijlaccenten ingebracht. Maar nergens klinkt het geheel verbrokken en dat is te danken aan producer Scott Mathews (Eric Clapton, John Lee Hooker, Bonnie Raitt) die van het geheel juist meer heeft weten te maken dan de som der delen. De elf liedjes op 'Ramble On' zitten stuk voor stuk geheid in elkaar, ambachtelijk gemaakt met een veelheid aan fraaie instrumentale inkleuringen. Het groepsgeluid is lichtvoetig, spontaan, opgewekt, maar bovenal helder en direct. De geregeld opduikende vierstemmige samenzang is likkebaardend, maar ook de afzonderlijke zangpartijen mogen er zijn. De as van deze cd wordt wat mij betreft gevormd door de aanstekelijke pop in het openingsnummer I'am Not Waiting, de machtige ballade Roll To Jesus, het aangrijpende The Banks Of The Cumberland en het van melancholie druipende C-Minor Skeleton Blues. Muziek met aandacht en hoorbaar veel plezier gemaakt en datzelfde geldt voor de fraai vormgegeven digipack, dat de sfeer ademt uit de tijd dat treinen net op de rails werden gezet. Dat nu geldt misschien eveneens voor de carrière van The Legendary Trainhoppers zelf.

Huub Thomassen

Artist: Jon Dee Graham

Album: Full

Label: Blue Rose Records

zaterdag 5 augustus 2006

Ik realiseer mij nu pas dat het al een tijdje geleden is dat ik John Dee Graham live aan het werk gezien heb. De vriendelijke gast uit Austin, Texas is namelijk één van die artiesten die er een kunst van maken een studioalbum zo te laten klinken alsof je naar een live concert zit te luisteren. Op zijn nieuwe album Full is daar ook weer sprake van. Als vanouds is daar weer die prachtige dromerige meeslepende sfeer die u ook aan kunt aantreffen op zijn vorige albums Escape From Monsterland, Summerland, Hooray For The Moon en The Great Battle. De familie Graham heeft het niet gemakkelijk gehad. Jon Dee zat ineens zonder platenstal (New West Records dumpte hem) en, zoals de duivel dan altijd op dezelfde hoop poept, werd bij Jon Dee's zoon Willie een ernstige bodziekte vastgesteld. De frustratie en het leed overwon hij door het van zich af te schrijven op de EP First Bear On The Moon. Full ligt min of meer daar in het verlengde van. Niet zo emotioneel en scherp als op de EP maar wel zo subtiel en elegant prikkend. Songs als Swept Away en Tie A Knot creëren een absoluut live gevoel waar Graham patent op lijkt te hebben. Geen brave CD die deuren zal openen. Ook geen woeste kraker plaat die snel in de uitverkoop bakken zal terecht komen. Jon Dee Graham lijkt op Full te willen zeggen "I am not proud on what I have done, I am proud on what I am going to do".

Jan Janssen

Artist: Sam Bush
Album: Laps In Seven
Label: Sugar Hill Records

zaterdag 5 augustus 2006

Ik denk dat Sam Bush zijn grote faam in country – en bluegrasskringen meer te danken heeft aan zijn meesterlijke mandolinespel op talrijke albums van andere muzikanten, dan aan zijn eigen oeuvre. Waarom? Te veel gepiel, te weinig ziel en geen zang. Dat laatste nu is met het recente verschijnen van 'Laps In Seven' 180 graden gedraaid. Weinig gepiel, veel ziel en Bush zingt! Menig rondje heeft dit album, met liefst negen welgekozen covers, al in mijn cd-speler afgelegd. Ondanks dat die covers flink aanschurken tegen de originelen zijn de vertolkingen, mede dankzij zijn grandioze band, niet te versmaden. De folkrocker 'The River's Gonna Run' van Julie Miller, de countryrocker 'Where There's A Road' van Robbie Fulks, het immer wonderschone 'River Take Me' van Darrell Scott, de verrassende klassieker 'White Bird' van David Laflamme/ It's A Beautiful Day en zelfs het instrumentale 'New Country' van jazzfolkfreak Jean Luc Ponty, ik loop er - soms tot eigen verbazing - helemaal mee weg. En dan is er ook nog het samen met Jeff Black geschreven liedje 'I Wanna Do Right' - als eerbetoon aan de slachtoffers van de orkaan 'Katrina' - waarin een prachtig rhythm & funk geluid à la Little Feat de oren laat gloeien. Ook de oude en nieuwe Jan Soldaat worden geëerd door middel van Leon Russell's 'Ballad For A Soldier'. En nu ik toch bezig ben met het laten vallen van namen: Bush kreeg hulp van Emmylou Harris, Buddy Miller, Tim O'Brien, Shaun Murphy (zanger van Little Feat) en tenslotte Jean Luc Ponty die ik op mijn beurt, al is het waarschijnlijk slechts voor nu even, in ere herstellen moet. Zonder zijn oude stijl geheel te verloochenen, heeft Sam Bush met 'Laps In Seven', rock 'n' roll als belangrijk uitgangspunt genomen en daarbij veel, doch op appetijtelijke wijze, uit andermans vaatje getapt of zo je wilt, gejat.

Huub Thomassen

Artist: White Cowbell Oklahoma
Album: Casa Diablo
Label: Slicky Monkey

zaterdag 5 augustus 2006

Vorig jaar debuteerde de uit uit Toronto, Canada afkomstige roots-rock formatie White Cowbell Oklahoma met de fantastische CD Cencerro Blanco. Een reeks van waanzinwekkende live optredens in Nederland was daarna het gevolg. Ondanks het feit dat ik van mening was dat die optredens gepaard gingen met, naar mijn smaak, iets te veel onderbreken lol, bleef hun solide muziek staan als een huis. Ook op hun nieuwe album Casa Diablo bewijzen de Canadezen dat op Country en Southern rock gestoelde muziek niet altmodisch hoeft te klinken. Schoon het liedje Fly Away veel weg heeft van een doorgezaagde Dr. Hook & The Medicine Show cover doen the Cowbell's hun specifieke eigen ding ermee. En dat ze daarin ook nog gegroeid zijn laten ze horen op het uitgesponnen Boogie Woogie Do Me So Wrong. Het Grand Funk Railroad, Allman Brothers Band of Lynyrd Skynyrd geluid is nooit ver weg maar wie dacht dat daar geen toevoegingen meer op bedacht konden worden heeft het vreselijk mis. Koko Girl en Ace In The Hole en het voor Cowbell mier zoete Time To Ride zijn toch echte prijsnummers die de sound of the seventies toch aardig doen verbleken. Weer een donders goede rock plaat van White Cowbell Oklahoma die je vooral ook eens live moet gaan bekijken.

Jan Janssen

Artist: Chatham County Line
Album: Speed Of The Whippoorwill
Label: Yep Roc Records

vrijdag 4 augustus 2006

Mijn eerste (live) ervaring met Chatham County Line vond vorig jaar oktober plaats tijdens het Take Root Festival in Assen, waar ze een uitgelaten sessie neerzetten. Deze euforische Bluegrass wordt niet door iedereen als plezierig ervaren, terwijl anderen volledig uit hun dak gaan bij het horen van de lyrische klanken van deze 4-koppige band uit North Carolina. Uiteraard staan de heldere tonen van Mandoline & Banjo wederom centraal bij deze derde CD. Het verrassingselement is wellicht ietwat verschrompeld, want ondanks het hoge niveau van hun muziek, mis ik een zekere mate van dynamiek. (noem me verwend) Aan de productiezijde is Chris Stamey vervuild voor Brian Paulson. (een poging het concept van nieuw elan te voorzien?) Meerderheid van de composities is evenals bij beide voorgangers afkomstig van Dave Wilson. Ondanks een klein voorbehoud toch een alleszins zeer genietbaar product, zeker voor liefhebbers van dit genre.

Rein van den Berg

Artist: Roddy Hart
Album: Bookmarks
Label: Vertical Records

vrijdag 4 augustus 2006

Bookmarks, van de Schotse Roddy Hart, is zijn eerste volwaardige CD. Voorheen was hij al met het onafhankelijke werkje "Home Tapes" naar buiten getreden, waarmee hij zich wist te nestelen in het voorprogramma van Kris Kristoffersen's UK tour. Kris is daarna zo vriendelijk geweest vocale bijdrages te leveren aan dit album - weliswaar vanaf Maui, Hawaii - maar toch. Opvallend is Hart's stem, niet overdreven na zaal, maar behoorlijk vergelijkbaar met Willie Nelson. Via zijn optredens - o.a. 5 weken Amerika en een korte tour door Japan in het voorprogramma van "The Trashcan Sinatras" - schijnt deze jonge singer songwriter al een uitstekende reputatie opgebouwd te hebben. Deze CD zal verder bijdragen aan de carrière van deze jonge artiest, want ik kan niet anders concluderen dat we hier te maken hebben met een frisse singer-songwriter plaat. Schotse roots zijn zo goed als niet aanwezig, en als typisch Amerikaans kan ik het echter ook niet beoordelen, 't heeft meer iest mondiaals. Uitgebalanceerde liedjes over liefde, verdriet, relativeren en doorzetten. Je moet niet alles geloven wat men op Internet publiceert, maar de zinsnede; "They'll say he's the Scottish Ryan Adams but he's doing just fine as Roddy Hart" ligt lekker in het gehoor, en waarom ook niet, de intenties klinken oprecht.

Rein van den Berg

Artist: Natalie Edelson
Album: Mayfly Days
Label: Independent

dinsdag 1 augustus 2006

Vorig jaar november al bracht de in Ottawa geboren singer-songwriter Natalie Edelson haar debuut CD Mayfly Days in Canada uit. Nu pas steekt deze, alles behalve, eendagsvlieg de Atlantische oceaan over. Edelson opereert vanuit Yukon, Canada en zit met deze CD op het interessante independent MusicYukon label waar ook de Honk Kong Canadees Edward Lee op huist en onlangs nog Nicole Edwards haar nieuwe CD Joy Seeker op uitbracht. Mayfly Days van Natalie Edelson muziek neigt naar de folk noir met hier en daar wat chique roots kant. Ze schreef nagenoeg alle liedjes zelf en ze heeft een prima in het gehoor liggende stem die mij wat doet denken aan de veel te vroeg overleden Kate Wolf. In het liedje Star Or Satellite kreeg ik heel even de indruk dat Edelson's met haar woorden en melodie "how many miles to the gallon, how many heartbeats do we get en how much is this going to cost me" terug viel in een Police cliché. Maar bij nader inzien bleek dit niets minder dan waar te zijn. Edelson liedjes zijn geloofwaardige en tijdrijpende miniatuurtjes waarbij je heerlijk kunt wegdromen. De mooi, in "Wish You Were Here" (Pink Floyd) akkoorden en tempo, uitgevoerde Stones cover Wild Horses is het enige nummer op deze CD die ze niet schreef. Een compliment is op s'en plaats voor deze van origine fluitsite en pianiste die op latere leeftijd haarzelf het voortreffelijke gitaarspel eigen maakte. Mijn inzien liggen de kaarten open op tafel, de mogelijkheden liggen hierdoor voor het oprapen.

Jan Janssen

Artist: Shooting John

Album: Moodswings

Label: Marilyn Records

dinsdag 1 augustus 2006

Hyacinth House en The Lancaster Orchestra, beide formaties afkomstig uit Zweden, debuteerden dit jaar in Nederland met albums die het levenslicht al één jaar eerder zagen. Deze twee mega debuutalbums zijn waarschijnlijk het puntje van de ijsberg op gebied van alternatieve popmuziek in Europa. Onze, op het noorden gelegen, muzikale Scandinavische achtertuin bracht al de namen van Christian Kjellvander, Thomas Denver Jonnson voort. In dit rijtje imposante namen kunnen we, wat mij betreft, nu ook Shooting John toevoegen. De nog jong ogende bemanning van deze band, bestaande uit singer-songwriter Peder Gravlund, Tobias Ydestrandh en Martin Björk op gitaar, Helena Arlock achter de piano, backing vocals, Jesper Bjellerup op bas en backing vocals Patrik Andersson achter de drumkit, musiceren op deze CD erop los alsof het hen geen enkele moeite kost. Tijdgebonden gebeurtenissen en toekomstgerichte woorden worden verwerkt in prima rijmende zinnen die heerlijk gevarieerd omhult zijn in een soort van moderne pop, rock country mix. Hun debuutalbum Moodswing illustreert een paar uiterst genietbare musicerende jongeren die het aandurven terug te grijpen naar wat ooit al eens gedaan is zonder oubollig te klinken. Puur genieten zonder clichés.

Jan Janssen

Artist: Kreg Viesselman

Album: The Pull

Label: Red Kite Records

dinsdag 1 augustus 2006

Een aantal jaren geleden kwam ik al scrollend terecht op Kreg Viesselman's toenmalige site. Visueel ingesteld als ik ben, voelde ik me aangetrokken tot de hoes van Kreg's debuut "Many Rivers"; een stoffige landweg, artiest met gitaarkoffer en een vage bestemming in de verte. Zijn sobere muziek bracht echter de bevestiging van mijn vermoeden. Kreg lijkt inmiddels - na een 2de onafhankelijke release - waarbij 's mans blueskant meer werd uitvergroot (verkrijgbaar bij CD Baby) - zijn bestemming gevonden te hebben op het Britse Red Kite Records. Dat rauwe stemgeluid is sinds 2000 allerminst aan zeggingskracht verminderd. De oorspronkelijk van New England - Maine afkomstige songwriter geeft zijn aanvankelijke folky muziek met "The Pull" behoorlijk meer body. Persoonlijk ben ik zeer blij dat een dergelijk bescheiden label zich het talent van Viesselman bewust is. "The Pull" betreft 12 steengoede nummers gegoten in een zeer aangekleed jasje. Gedrevenheid en authenticiteit zijn de eerste trefwoorden die naar boven kwamen bij beluistering van deze uitstekende CD. De artiest zelf wil het liefst niet vastgepind worden aan een specifieke kwalificatie. "Ik wil gewoon te boek staan als een songschrijver!", meent hij. Heerlijk. Hoe een zoekende geest zijn weg vindt op het creatieve pad dat hij bewandeld.

Rein van den Berg

Artist: Xavier Rudd
Album: Food In The Belly
Label: Epitaph Europe

dinsdag 1 augustus 2006

We verplaatsen ons naar het jaar 2004, ergens ten oosten van Philadelphia, om precies te zijn in Elmar, Salem County, New Jersey. Het was niemand minder dan Ani DiFranco die mij daar, backstage tijdens het Appel Farm Arts & Music Festival een demo in de hand drukte van de Canadese Australiër Xavier Rudd. Later ontdekte ik pas dat dit een rough-cut was van zijn debuutalbum Solace dat hij in 2005 in de shops liet leggen. De messcherpe meeslepemde muziekbedenksels, die ik nog steeds zeer waardeer, tref ik nu ook weer aan op zijn piksplinter nieuwe CD Food In The Belly. Muzikaal en vocaal beweegt Rudd zich ergens in het universum waar ook Corey Harris, Paul Simon, Ben Harper en The John Butler Trio goed gedijen. Multi-instrumentalist Xavier Rudd bespeelt nagenoeg alle instrumenten op Food In The Belly. Wat dacht u van gitaar, didgeridoo, slide gitaren, djembe en mondharmonica? Ze worden een voor een deksels zorgvuldig en kundig gekozen zodat ieder liedje een eigen identiteit en sfeer meekrijgt. Het hitgevoelige en naar mijn smaak uiterst spectaculaire liedje The Letter zet de toon van dit album. In het hypnotiserende Pockets Of Peace hoor ik, hoe kan het anders, een speelse Sitar die een beetje snuffelt aan Sting behendigheden. Een magistrale pump-up beat in de titeltrack, het instrumentale Mana en Energy Song. Kortom, het is pure stemming die de klok slaat op deze fantastische CD en dat is in deze tijd meer uitzonderlijk dan regel. Xavier Rudd maakt pure gelouterde eredivisie Roots muziek zonder enige smuk.

Jan Janssen

Artist: Angie Palmer
Album: Tales of Light & Darkness
Label: Akраста Records

zaterdag 22 juli 2006

Universele sfeertekeningen! Angie Palmer houdt ervan om op een zeer fijnzinnige wijze haar verhalende liedjes om te buigen tot beeldend materiaal. De voorganger, "Road", had volgens mijn bescheiden opinie qua instrumentatie kenmerken van "Americana" materiaal. (terwijl de aanwezigheid van een cello in "Followed Down Sundown" uitermate subliem was, en meer perspectief bood!) "Tales of Light & Darkness" is een smaakvol en zeer respectvol product, en koerst tevens steeds meer richting een zeer eigen geluid. Inspiratie werd verkregen uit literair materiaal, filosofisch getint, maar put ook uit persoonlijke ervaringen. De songs (allen van Angie en haar muzikale partner Paul Mason) blijven "pop-folkisch" van karakter. "Fool's Gold" (tekst geïnspireerd naar Michail Boelgakov's werk) met oprecht venijnig gitaarwerk van Steve Buckley (verantwoord prominent aanwezig!) is een schitterende up-tempo openingstrack. Als 17 jarige verruilde Angie Palmer Engeland voor Europa; ze vetrok met de intentie om wat te reizen, maar ze bleef "hangen" voor een periode van 7 jaar. Tegenwoordig leeft ze gedeeltelijk in Frankrijk, en gedeeltelijk in Engeland, en wij krijgen dankzij haar "ontdekking lust" nu "best of both worlds" aangeboden. Angie Palmer geeft overduidelijk aan dat Europeanen schitterende muziek kunnen maken, nu nog de juiste mate van (h)erkenning.

Rein van den Berg

Artist: Bill Sheffield

Album: Journal On A Shelf

Label: American Roots Records

zaterdag 22 juli 2006

Met de woorden "The Delta, dark and muddy, flows through his veins" wordt op het Internet de autobiografie van de uit Atlanta, Georgia afkomstige bluesman Bill Sheffield geopend. De vijftigjarige veteraan beweert verder daarin dat "Blind Willie Johnson the greatest piece of music played he ever heard". Daarmee lijkt de toon gezet met wat u zou kunnen verwachten op zijn achtste nieuwe geluidsdrager genaamd Journal On A Shelf. Toch vind ik dat ik u moet waarschuwen voordat u deze bijzonder mooie CD blindelings in uw binnenzak stopt. Niet dat nummer als Black Bottom, An Invitation To The Blues of Your Still On My Mind totaal geen raakvlakken hebben met Blind Willie McTell of Mississippi Fred McDowell, maar wees er op bedacht dat u ook een deuntje Tom Waits of Chris Smither voorgeschoteld krijgt. Nu weet ik ook wel dat Waits en Smither uit de zelfde vijver vissen, maar Sheffield voegt daar ook nog de nodige soul elementen aan toe. The Ballad Of Brer Rabbit en de titeltrack zijn daar een goed voorbeeld van. Daar moet je als akoestische countryblues liefhebber even doorheen en wat dan overblijft, is een zeer verrassende en goed geproduceerde soul bluesplaat die bovengemiddeld klinkt en danst in het gehoor.

Jan Janssen

Artist: Gregg Weiss

Album: Essencial P

Label: Independent

zaterdag 22 juli 2006

Vaak zijn de verhalen hoe een CD tot stand komt interessanter dan het resultaat. Neem nu het verhaal van uit North Carolina afkomstige singer-songwriter Gregg Weiss. Zijn debuut CD Essencial P kwam tot stand omdat Jason Dilg, Dave Muhlethaler (Artemis Pyle Band), Jessica Johnson, JD Ilkins en P. George Wheeley besloten om samen met Weiss een huis te betrekken in Weaverville, North Carolina. De uitslovers speelden twee weken tot dat hun vingers begonnen te bloeden. Niemand wist van te voren wat ze zouden gaan spelen en niet één idee werd niet eerst uitgeprobeerd voordat het de prullenbak in verdween. Tot zover dus de totstandkoming, nu het resultaat. Die mag er zijn. Super live gevoel. Technisch gezien klinkt het allemaal niet echt af maar dat was volgens mij ook de bedoeling. Hoewel de prachtig stroperige uitvoering van Dylan's All Along The Watch Tower meesterlijk wordt gecoverd, zijn het toch de liedjes van Weiss die het toefje room vormen op het toetje. Luister maar eens naar Lighthearted Blues of The Devil's Road en ontdek de oude muzikale traditie waarmee een grote groep immigranten Amerika veranderde. Prima verhaal met een goed gevolg.

Jan Janssen

Artist: Wil Ridge

Album: Painful

Label: Jackass Records

zaterdag 22 juli 2006

Soms kruipen ze uit hun schuilplaats en etaleren ze, tot ieders verbazing, hun uitzonderlijke literaire kunsten. Met andere woorden de singer-songwriter die pure rebelse poëzie vermengt met aanstekende melodieën tref je nog maar zelden aan. Let wel ik heb het over het kaliber Richard Buckner, Jeff Buckley, Ryan Adams of heel recent nog Kevn Kinney. De zeer talentvolle uit Santa Ynez, California afkomstige opstandeling Wil Ridge is er zo een. Begrijp mij goed, niet tegendraads qua persoonlijk karakter (naar ik mag aannemen), maar tekstueel in zijn liedjes. Met zijn debuutalbum Painful, overtreft Ridge mijn stoutste muzikale fantasieën. Ridge heeft een ruw lekker in het gehoor liggende stem waarvan ik mag hopen dat hij ook live zal standhouden. De CD wekt namelijk hoge verwachtingen en de liedjes lijken dan ook in een echte bandsetting opgenomen te zijn. De band waarmee dit overigens deed heet The Dead Horse Opera. Gekke bandnaam eigenlijk want er wordt alles behalve aan een dood paard getrokken op deze CD. Soms ingetogen, zoals in Rooftops en California, maar meestal naar een climax toegroeiende roots rock treft u aan op Painful. Luister maar eens naar het ronkende Dozen Red Roses het chaotisch puntige Take My Wife en u weet meteen hoe deze opera klinkt. Als het aan mij ligt kan Wil Ridge een gouden toekomst te gemoed zien.

Jan Janssen

Artist: Diana Jones
Album: My Remembrance of You
Label: Newsong Recordings

maandag 17 juli 2006

Buiten iedere vorm van promotie om, vinden sommige albums probleemloos de schijnwerpers van succes, gewoon vanwege hun originaliteit of artistieke eenvoud. Deze albums, die opmerkelijk genoeg, vanuit het niets komen bevatten vaak muziek waarvoor de artiest of zeer hard heeft moeten werken, of zeer diep heeft moeten gaan. "My remembrance of You" van Diana Jones is volgens mij een dergelijke CD, eentje met een overduidelijke emotionele meerwaarde. Deze kersverse winnares van het prestigieuze Kerrville Folk festival brengt traditioneel getinte muziek - met zeer persoonlijke songs - die qua stijlvorm ergens het midden houdt tussen folk en bluegrass. "Mountain Music" noemen ze het ook wel, muziek gekneet uit de grond van de zuidelijke Appalachen; Tennessee, Alabama & Carolina. Tijdloze muziek verpakt in uiterst sfeervolle arrangementen, vormgegeven door eenvoudige, maar doeltreffende instrumenten zoals; mandoline, bass, gitaar, fiddle en spaarzame percussie. 11 fantastische songs, met thema's als dood, verlies en acceptatie. Diana Jones staat bij mij voorlopig op nummer 1, zoals dat voorheen gold voor Iris Dement's "Infamous Angel" of meer recent Julie Lee's "Stillhouse Road" of het vorige jaar verschenen album van Lori McKenna "Bittertown" en Kate Campbell's "Blues and Lamentations". Kortom eerlijke muziek van echte - weliswaar extreem getalenteerde- mensen, en geen gehypte onzin. Rest mij alleen nog als taak beide voorgangers van "My Remembrance of You" weer eens naar boven te toveren, want daar zal ik ongetwijfeld niet de juiste aandacht aan besteedt hebben.

Rein van den Berg

Artist: Elliott Brood
Album: Ambassador
Label: Six Shooter Records

maandag 17 juli 2006

De CD van Elliot Brood valt meteen op als ik de enveloppe open maak. Een mooi kartonnen hoesje met een mooie warme houtprint. De inlay is in de vorm van een soort meetbrief, waarop alle details zijn opgenomen. Als ik Ambassador in de cd lade stop en 'Twill' begint te spelen, moet ik bij de eerste noten direct aan Grant Lee Buffalo denken. Het heeft hetzelfde stampende ritme als de meeste nummer op Copperopolis en ook de hese bijna fluisterzang van Casey Laforet en de lange-noten gitaarpartijen van Mark Sasso zijn herkenbaar. Het tweede nummer 'President' heeft nog wat van GLB, maar schuift langzaam richting '16 Horse Power'. Ik bereid me alvast voor om 12 nummers voorgeschoteld te krijgen waarin steeds weer een andere sterke invloed te horen is. 'The second son' tot en met 'My friend' is helemaal '16 HP' en ik hoop eigenlijk toch dat ik Elliot Brood zelf nog te horen krijg, al luister ik met erg veel plezier naar deze nummers. Ik wordt niet teleurgesteld, want met 'Jackson' eindigt the tribute aan de helden en hoor je wat de Canadese band er zelf van heeft gemaakt. Opvallend is het nummer 'W.W.Y.H.M.B.' waarin een typemachine als percussie instrument wordt gebruikt.

Serge Epskamp

Artist: Megan Reilly
Album: Let Your Ghost Go
Label: Carrot Top Records

maandag 17 juli 2006

Megan Reilly heeft (wat mij betreft) een heerlijke balans gevonden tussen folk georiënteerde muziek en de zogenaamde alternatieve stromingen. Haar muziek is authentiek en staat bol van bezieling. Een bepaalde onderhuidse broeierigheid beheerst de plaat, een ingehouden emotie, een persoonlijke zoektocht. Ze is weliswaar afkomstig van Memphis, maar een synthese met de New Yorkse scene is duidelijk aanwezig. De drummer van Sonic Youth, Steve Shelley, heeft haar binnen deze underground geïntroduceerd. Via deze weg kwam zij in aanraking met veelzijdig getalenteerde musici - musici wier muzikale lading een experimenteel en dynamisch karakter heeft - en mede dankzij hun invloed wordt dit album naar een hoger perspectief gedragen. Op dit 2de album blijft Megan's lome stemgeluid het dragend middelpunt. Behalve haar eigen diep persoonlijke tekstwerk bevat het album enkele uitstekende aanvullingen in covers als "Wedding Song" van Bob Dylan -You breathed on me and made my life a richer one to live,When I was deep in poverty you taught me how to give,Dried the tears up from my dreams and pulled me from the hole,Quenched my thirst and satisfied the burning in my soul. En "Little Girl in Bloom" van Phil Lynott (Thin Lizzy) All the clouds will go drifting by. So sing your lullabying tune. Every word is in your eyes. As you sit and softly croon. Melancholisch als ik ben, werd ik overigens in eerste instantie getroffen door de in eenvoud uitblinkende hoes. Instinctief trok ik een paralel naar Laura Nyro wiens muziek ik een inmens respecteer. Wie weet betreft het hier slechts wishfull thinking, maar trof naderhand meerdere overeenkomsten aan zoals het vinden van een zekere poëzie in het alledaagse. Deze muziek is geen vlucht van een sombere werkelijkheid, maar vindt zijn berusting in het tijdelijke karakter ervan. Integere muziek voor luisteraars die zoeken naar de magie van het moment, en zich realiseren dat je moet blijven zoeken naar schoonheid, ondanks zwarte momenten van verdriet of teleurstelling die willekeurig je pad kruizen. Een album met diepte, verlies en vallen en opstaan.

Rein van den Berg

Artist: The Darling Downs
Album: How Can I Forget This Heart Of Mine
Label: Carrot Top Records

maandag 17 juli 2006

Deze artiestennaam lezend, was mijn eerste gedachte: "O God, in navolging van "Brokeback Mountain" krijgen we nu een stel Australische nichten!" Terwijl ik deze zin neerschijf vraag ik me af of hij als discriminerend uitgelegd kan worden. Niet zo bedoeld, omhul mij het liefst met van te voren gedefinieerde parameters. De luisteraar wordt door "The Darling Downs" getraakteerd op nadrukkelijk op folk geïnspireerd akoestisch gitaargetokkel van Kim Salmon, waarbij Ron Penno zijn pathetische zang lekker vet aanzet. Beide heren schijnen al jaren actief te zijn (waarbij blues en punk de trefwoorden waren) in het zuidelijkste puntje van het Australische Queensland. Ondanks de sobere benadering van de heren bestaat het geboden allesbehalve uit hapklare brokken. In alle bescheidenheid, enig eelt op een set luisterrijke oren is vereist, want anders zal je een harde dobber beleven aan deze alternatieve gebrachte muziek. Zonder mij op de borst te kloppen, ik ben er in geslaagd, en waarachtig nog met plezier ook. Geen muziek die zich eenvoudig geeft, je zult er moeite voor moeten doen. Een soort virtueuze eenzaamheid voor stem en gitaar.

Rein van den Berg

Artist: Thomas Dybdahl

Album: One Day You'll Dance For Me, New York City

Label: Checkpoint Charlie Audio Production

maandag 17 juli 2006

Het kan gek lopen in muziekwereld. Sommige independent artiesten die het in de door ons omringende landen harstikke goed doen, komen in Nederland niet of nauwelijks aan de bak. Andersom komt natuurlijk ook voor. Neem nu hoe het gelopen is met de Noorse singer-songwriter Thomas Dybdahl. De beste man was en is in eigen land razend populair maar genoot pas Europese erkenning toen het Duitse Glitterhouse Records de CD's That Great October Sound en Stray Dogs in 2003 uitbracht. Via het distributiebedrijf Munich Records sijpelde zijn enorme talenten ook door in het Nederlands undergroundcircuit. Zijn derde, voor Nederland, nieuwe CD One day You 'll Dance For Me, New York City kwam in zijn geboorteland in 2004 al uit. Het op het aller laatste moment afzeggen van een exclusief live optreden op het Orange Blossom Festival, in de achtertuin van Glitterhouse Records in 2005, was mede aanleiding dat Dybdahl niet verder kon of wilde met Glitterhouse. Het succes was Dybdahl kennelijk naar het hoofd gestegen want prompt zat hij zonder Europees label. One day You 'll Dance For Me, New York City wordt nu via het distributie kanaal Bertus Benelux alsnog op de Nederlandse markt gebracht. En terecht, want de ambiance waarin deze CD zich begeeft is werkelijk om van te schransen. Zijn melancholische en romantische muziekstijl is weliswaar erg gesloten maar op de een of andere manier gunt hij de luisteraar een kijkje in zijn doorgaand akoestische betoeg. Anders als bij Dybdahl's voorgangers vloeien de liedjes naadloos in elkaar over waardoor het voor mijn nagenoeg onmogelijk is aan te geven wat nu de hoogte of dieptepunten zijn. Dat is misschien ook wel meteen het manco aan de deze plaat. Wie weet mag het zeggen? Thomas Dybdahl was voor mij al een groot artiest nu maar hopen dat mijn mening ook eindelijk eens in Nederland draagvlak krijgt.

Jan Janssen

Artist: Darrell Scott

Album: The Invisible Man

Label: Full Light Records

zaterdag 15 juli 2006

Na het zijn prachtige CD Theatre Of The Unheard uit 2003 volgde een Meet & Greet met Darrell Scott in the Real Roots Café. Een jaar later zagen we hem akoestisch live uitblinken op het Take Root Festival in Assen. Daarmee bewees Scott dat hij niet alleen gezien mag worden als begeleider van. Hoewel de CD titel The Invisible Man dus geheel niet meer van toepassing is op Darrell Scott zelf is dit toch de titel van zijn nieuwe CD. Muzikaal gezien legt deze veteraan de lat erg hoog. Niet verwonderlijk want als doorgewinterde studiomuzikant krijg je natuurlijk al snel een voet tussen de deur bij mensen als Tim O 'Brien, Sam Bush of Dirk Powell. Toch is dit bijzaak want het is Scott's verbeeldingskracht die de liedjes maken en breken in wat ze zijn. Een duidelijk stevigere folk-rock aanpak toveren werkelijk prachtige lekker in het gehoorliggende liedjes te voorschijn. De ouverture begint bij het liedje Hank Williams' Ghost en eindig bij zijn ultieme eindklus in In My Fanal Hour. Daar tussenin treffen we alleen maar heel, heel erg sterke producties aan. Zoals de zelfkant vertellende liedjes There's A Stone Around My Belly, Shattered Cross en de toekomstige radio hit Do It Or Die Trying dat toch echt Tom Petty trekjes vertoont. Ook de weergaloze strak uitgevoerde titeltrack en de folk-reggae in Goodle U.S.A. spreken erg tot de verbeelding. Nee, ze kunnen me wat, onze geniale multi-instrumentalist heeft een donders totaalalbum gemaakt waar ik niet één zwak moment op kan bespeuren. Wat mij betreft één van de beste geluidsdrager die ik dit jaar heb gehoord.

Jan Janssen

Artist: Holiday And The Adventure Pop Collective

Album: Become

Label: Adventure Pop Records

zaterdag 15 juli 2006

Een beetje vervelend misschien u te laat te informeren over de CD release Become, van de uit San Diego afkomstige Holiday And The Adventure Pop Collective. Achter deze belachelijke lange bandnaam gaan de namen van het duo Derric Oliver en Louis Caverly schuil. Beide heren maken op deze CD er een kunst van om pure Alt Country muziek aan te kleden met trompetgeschal en hightech. En verdomt als het niet waar is het klinkt nog goed ook. Let op traditionalisten onderons, geen plaat voor jullie. Oliver en Caverly riepen de hulp in van maar liefst meer dan tien muzikanten om deze toch wat avant-garde swingende plaat te maken. Steve Malone op Pedal Steel is trouwens de enige naam die bij mij wat oproept. Er sluipt bij mij een beetje Jayhawks (Feel en Out On The Limb), Train (The Knot) en ja zelfs Marillion (Stop Right There) gevoel binnen. Verwacht ook geen diepgaande nummers van liedjesschrijver Derric Oliver. Nee, daarvoor moet ik u doorverwijzen naar het door Gillian Welch gepende en naar Calexico riekende liedje Annabelle. Geen plaat voor mensen die graag teruggrijpen naar de oude country-folk traditie, maar wel een die het goed zal doen bij de gestaag groeiende country-pop fans.

Jan Janssen

Artist: Joe Purdy

Album: Only Four Reasons

Label: Independent

zaterdag 15 juli 2006

Joe Purdy heeft met "Only Four Reasons" zijn 5de CD uitgebracht. Verbazing alom want ik was ingepakt door beide voorgangers "Stomp'n' Ground" en "Julie Blue", en dat terwijl ik (nog) amper iets lees over deze artiest op Nederlandstalige site's. Kan me niet voorstellen dat deze man nog niet "ontdekt" is. Leuke bijkomstigheid is dat deze nieuwste van Purdy de lat nog een fractie hoger legt dan zijn voorgangers. Wederom staat deze CD bol van fantastische singer-songwriter materiaal. Purdy vind zijn basis binnen de blues en folk, maar voegt daar naar believen, de nodige variatie aan toe. Rauw maar daarentegen ook gewoon lekker in het gehoor liggend. De leesbaarheid van de inlays is echter van een zeer vage (letterlijk) kwaliteit, het vereist enige inspanning van de lezer. Wie weet wil Purdy gewoon zeggen: "Muziek moet je beluisteren, en de rest is slechts bijzaak!" Stel dat, dat de bedoeling is dan heeft hij gewoon gelijk. Niet kijken, maar beluisteren. Doen!

Rein van den Berg

Artist: The Lancaster Orchestra

Album: With Help From Absent Friends

Label: Independent

zaterdag 15 juli 2006

De in januari, van dit jaar, verschenen verzamel CD Cowboys In Scandinavia "The New Folk Sounds From Northern Europe" was voor mijn de directe aanleiding om de muziek van The Lancaster Orchestra eens wat nader onder de loep te nemen. Op die CD miste ik wel bijdragen van bands als Silver Saddle, Hyacinth House of Shooting John. Maar Calle Mathson's krankzinnige bedenkensel, van wat oorspronkelijk bedoeld was als een soloproject, dat de naam The Lancaster Orchestra meekreeg overtrof mijn toch al hoge muziekverwachtingen over Scandinavische Roots muziek. With Help From Absent Friends heet de CD. De CD bevat een weergaloze collectie van somber gestemde melancholische songs die alles behalve tot somberheid stemmen. Het muzikale palet is enorm. Piano, akoestische gitaar zingende zaag, pomporgel, Moog, Hammond, pedal steel, cello, viool, banjo en drums vormen de klankkleuren. Liedjes kunstenaar Calle Mathson wist een paar ongekende multi-instrumentalisten de studio in te lokken waarvan Tomas Ebrelius, Magnus Tingsek Emil Björklund en Charlie Arvidson in de basisopstelling staan. In totaal musiceren er maar liefst tien Scandinavische Cowboys (girls) mee op deze magistrale langspeler. Weerom een zeer broeiend boeiende plaat die zeker niet gemist mag worden door Nick Drake, Lambchop en Will Oldham fans maar het ook goed zal aanslaan bij de James Blunt, Jack Johnson of zelfs de José González aanhang.

Jan Janssen

Artist: Cam Penner & The Gravel Road

Album: Felt Like A Sunday Night

Label: Independent

woensdag 12 juli 2006

De robuust ogende Canadese troubadour Cam Penner maakte twee jaar geleden samen met zijn band The Gravel Road, een zeer interessant debuutalbum dat de naam Get Up droeg. Op dat album werd hij in enkele nummers vocaal bijgestaan door zijn vrouw Tabitha Nordby. Zijn nieuwe CD (wat heet nieuw 2005?), heet Felt Like a Sunday Night. Belangrijke constatering, Penner heeft een enorme groei doorgemaakt. Zijn liedjes over de prairies, wide open spaces, droefheid en break-up's hebben plaatsgemaakt voor zelfreflecterende teksten die hij opgezogen moet hebben van de straat. In eerste instantie doet Felt Like a Sunday Night mij muzikaal gezien sterk denken aan zijn Canadese collega Wyckham Porteous. Neem diens mijlpaal Looking For Ground als uitgangspunt en u hebt een beetje een indruk waarover ik het heb. Samen met Jeff Drummond produceerde Penner deze bijzonder knappe muziek, die nagenoeg alles in zich heeft wat je van een bovengemiddelde Americana plaat mag verwachten. De erkenning en waardering lachen hem toe. Vooral als ik de nummers No Stars in the City, Eight Days en Last Train Home hoor, wuiven bij mij de palmen en straalt de zon.

Jan Janssen

Artist: Chris Trapper

Album: Gone Again

Label: Independent

zondag 9 juli 2006

Chris Trapper deponeerde maar liefst twee in eigenbeheer uitgebrachte solo CD's bij ons op de deurmat. De frontman van de in Boston en omgeving razend populaire pop-rock formatie The Push Stars laten mij ongestoord genieten van Songs From The Drive-in uit 2002 en zijn nieuwe CD Gone Again. Kennelijk wilde hij laten horen welke groei hij in de jaren heeft doorgemaakt en welke insteek hij daarvoor gekozen heeft. Ik herken direct dat Trapper een groei heeft doorgemaakt, maar merk daarbij meteen op dat de liedjes op Songs From The Drive-in mij persoonlijk wat beter liggen. Niet dat Gone Again mij niets doet maar het Dixieland aroma, die deze plaat toch bevat, is niet bepaald mijn ding. Trapper koos er namelijk voor de liedjes op Gone Again muzikaal te laten omkaderen door de in Boston en omgeving zeer populaire Wolverine Jazz Band. Om dat Trapper heerlijk luchtige alledaagse thema's bezingt en beschikt over een uitermate mooi stemgeluid krijgt Gone Again toch een dikke voldoende van mij. De kwaliteit van liedjes als, All Time Favorite, Nowhere, Boston Girl en Kids To Chase liggen daar doodeenvoudig veel te hoog voor. Nee, die Trapper komt er wel en zal het heel goed doen in de talloze Old Dutch muziek Cafés die Nederland rijk is. Hij hoeft daarvoor alleen nog maar de juiste ingang te vinden.

Jan Janssen

Artist: A.J. Roach
Album: Dogwood Winter
Label: New Folkstar Records

zaterdag 8 juli 2006

De 2de CD van A.J. Roach zal in principe na de zomer van 2006 verschijnen. (Een 4-tal nieuwe tracks zijn alvast beluisterbaar op zijn "MySpace" locatie) Het is alweer enige tijd geleden dat de meer dan excellente debuut CD van zijn hand verscheen. In afwachting van 's mans opvolger dient: "Dogwood Winter" eens nadrukkelijk belicht te worden. In 2003 werd dit fantastische rurale Appalachian product - wat ergens blijft hangen tussen traditionele folk en blues, en een zuchtje bluegrass - schandelijk verwaarloosd. "Dogwood Winter" is echter een dusdanige ouderwetse "klassieker" die het verdient beluisterd te worden. Een CD die zich kenmerkt door pracht en eenvoud. Muziek die na een aantal malen spelen onder je huid gaat zitten. Bijna als vanzelfsprekend zal deze schijf zich terugkerend nestelen in je CD speler. Geen veeleisende aandacht vragende muziek, maar een heerlijk traditioneel getint werkje, puur en gegoten in een opvallende eigentijdse vorm. De muziek ontvouwt zichzelf in een hypnotiserende eerlijkheid, en brengt een verlangen naar natuurlijke breekbaarheid. Het is puur genieten en zoals een lentebloem zich opent, glijd je mee op de stroom van de spaarzame klanken. Daarnaast zijn de (vaak autobiografische) teksten - over liefde & verlies - van een vergelijkbare directheid. Lyrischer worden is bijna onmogelijk, trek daarom je eigen conclusie en beluister de enkele fragmenten die CD Baby biedt.

Rein van den Berg

Artist: Annie Keating
Album: Take The Wheel
Label: Independent

zaterdag 8 juli 2006

Annie Keating legt de lat hoog door in haar CD profiel te stellen dat ze een mix van Lucinda Williams en Gillian Welch is. Wie echter naar haar nieuwe album Take The Wheel gaat luisteren, zal het met mij eens zijn dat de appel inderdaad niet ver van de boom gevallen is. De vanuit Boston naar New York verhuisde Keating heeft een zwoele stem die ze prima omkadert door een breed muzikaal spectrum. Zo klinkt daar weer zo'n geweldig gedoceerd Pedal Steel spel van ene John Widgren. Vooral in de titeltrack wordt dit, samen met nonchalant pianospel, afkomstig van de hand van ene Carl Baggaley, prachtig neergezet. De CD sluimert en vertoont zowaar wat jazzy elementen. Niet verwonderlijk want Keating's Take The Wheel is geproduceerd door Chris Tarrow die Jazz liefhebbers wel zullen herkennen van GrooveLily en Goodbye Girl Friday. De beste man hanteert vakkundig nagenoeg alle snaarinstrumenten op dit album en tilt Keating's album daarmee op een aardig niveau. Luister maar eens naar Altitude of Juliet, De eenvoud waarmee deze composities geschilderd worden is verbazingwekkend kleurrijk. Mooie plaat die niet piekt maar stationair zijn tijd uitdraait.

Jan Janssen

Artist: Randall Bramblett
Album: Rich Someday
Label: New West Records

zaterdag 8 juli 2006

Multi-instrumentalist Randall Bramblett is al jaren lang een gevestigde naam in het Amerikaanse rock, blues en soul sessiecircuit. Tot nog toe maakte hij drie verschrikkelijk mooie solo albums. See Through Me, No More Mr. Lucky en Thin Places liggen nog steeds bovenop mijn ultieme draaistapel. Nu is er Rich Someday. Wat direct opvalt, is dat de composities op deze nieuwe CD over het geheel erg goed geproduceerd klinken. Producer en drummer Gerry Hansen, die we kennen van Shawn Mullins recente album 9th Ward Pickin' Parlor, dient Bramblett's liedjes zonder ook maar een moment overkill te klinken. De CD opent met de woorden "Standing by a statue of Stevie Ray Vaughn" in het liedje Where Are You Tonight. Bramblett stond op the Riverside Drive & South First Street in Austin, Texas en keek uit op het stadsmeer, droomde weg en schreef dit enorm onderhoudende lied. Ik tref beduidend meer rock gedreven liedjes aan maar Bramblett soul blijft altijd in charge. Ook in het ruim vijf minuten durende Queen Of England, waarin Bramblett op zijn Sax toetert zoals hij dit alleen maar kan, dient de muziek het liedje. Rich Someday is een prachtig modern album geschikt voor een brede groep muziekliefhebbers.

Jan Janssen

Artist: Casey Driessen

Album: 3D

Label: Sugar Hill Records

zaterdag 1 juli 2006

3 D is het eerste soloalbum van Nashvillekid Casey Driessen. Deze Amerikaan, met Nederlandse wortels (?) is van herkomst een veelgevraagde studiomuzikant vanwege zijn grandioze fiddle spel. Darrell Scott, Tim O'Brien, Béla Fleck en ook zoveel mindere goden deden een beroep op hem. Bij wijze van wederdienst leverde het hiervoor genoemde drietal een prominente begeleidingsbijdrage aan de elf stukken – waarvan acht instrumentale – op deze CD. Folk en bluegrass is dus wat de klok slaat met natuurlijk Driessens fiddle als toonaangevend middelpunt. Een paar nummers uitgezonderd, is de fiddle met dat meestal jankende, snerpande, zwaarmoedige, zenuwraakende geluid én een tamelijk puristisch gekozen invalshoek - dat ook nog een klein uurtje lang - teveel van het goede. Ik heb er niet de goede genen voor, al vind ik de gebrachte technische vaardigheid altijd weer fenomenaal. Keltische muziek als basis met invloeden uit klassiek, jazz, funk en pop is wat er op 3 D te vinden is. Een ding is zeker: wie van dit genre verrukt is, zit met de aanschaf helemaal gebeiteld.

Huub Thomassen

Artist: Dana Cooper

Album: Made Of Mud

Label: King Easy Records

zaterdag 1 juli 2006

Dana Cooper is een singer-songwriter die op het moment vanuit Nashville opereert. Als ik zijn discografie erop nasla heeft de beste man een aardige staat van dienst. Zijn laatste CD Made Of Mud dateert uit september 2005. Waarom dit plaatje nu pas bij ons op de deurmat gevallen is vind ik nog steeds een beetje vreemd. Dat neemt natuurlijk niet weg dat ik de CD alsnog bij u onder de aandacht wil brengen. Eerst maar eens een paar namen noemen. De CD is geproduceerd door Richard McLaurin, die u ondermeer tegen zult komen op Johnny Hickman's onlangs verschenen CD Palmhenge en Allison Moorer's Duel van twee jaar geleden. Aan deze bijzonder luchtige plaat werken onder andere ook mensen als Vickie Hampton, Paul Griffith en Steve Hermann mee. Dit allemaal levert dan een aardige Folk Americana plaat op met een kleurig pallet aan liedjes en melodieën. Cooper's stem ligt prettig in het gehoor en dring zich niet aan je op. Typische zomers sound zal ik maar zeggen als ik luister naar de opener Step Into The Light, dat hij schreef met zijn buddy Shake Russell, en de wat poppy klinkende liedjes Sit This One Out en de titeltrack Mud Of Mud. Hoewel fanatieke Roots muziek liefhebbers ervan grillen vind ik het altijd wel spannend als songwriters terugrijpen op wat techno snufjes. Cooper doet dit namelijk heel geraffineerd in het prachtige liedje Dead Is A Door. Wie de muziek van Shane Alexander of Slaid Cleaves op handen draagt moet ook eens naar deze nu 55 jarige veteraan gaan luisteren.

Jan Janssen

Artist: Jackie Greene

Album: American Myth

Label: Verve Forecast

zaterdag 1 juli 2006

Het lijkt erop dat Verve momenteel druk doende is zich te herpositioneren in de markt. Het gerenommeerde label weet zich weer aardig in de picture te manoeuvreren met uiterst verzorgde producten van jonge, creatieve artiesten. Denk hierbij aan het laatste werk van Lizz Wright, Teddy Thompson en Rhett Miller. Jackie Greene - met alvast twee formidabele albums "in the pocket" (zijn eerste "Rusty Nails" ken ik niet) - past uitstekend in bovengenoemd rijtje thuis. "American Myth" zet moeiteloos de belofte van beide voorgangers door. Qua stijl treedt een bescheiden - en dus allerminst schokkende - bijstelling op; van schaars hout naar meer robuust elektriek. Het merendeel van de songs is als vanouds behoorlijk geïnspireerd, en het geheel is fris en gevarieerd. Het instrumentale intro kabbelt geruisloos over in de lekkere rockende song "Hollywood" (een track die je naar 1 keer beluisteren al mee scandeert.) Hij weet zijn songs in een perfect bereik te plaatsen waardoor bijvoorbeeld het heerlijk dromerige "Love Song 2 AM" volledig tot zijn recht komt. Eigenlijk geldt dat voor het volledige album, er is goed over nagedacht en met beleid gewerkt. Zijn voortreffelijke band bestaan o.a. uit twee topmusici afkomstig uit Elvis Costello's band "The Imposters"; Davey Faragher (bass en vocals) en Pete Thomas (drums en percussie). Een blazersensemble wordt toegevoegd en dit geheel weet een sterk gedreven product te genereren. Jackie is niet de eerste die met Bob Dylan vergeleken is (en ongetwijfeld ook niet de laatste!) Deze parallel is beslist niet uit de lucht gegrepen, en gelukkig van een dusdanige aard dat je beslist niet kan spreken van replica of trendvolger. Deze verdienstelijke jongen wordt ongetwijfeld een mega ster (voorzover al niet van toepassing) en Verve geeft hem daar alle ruimte voor. Proefend aan de hoge kwaliteit van "American Myth" is het mij duidelijke dat het hier geen klatergoud betreft. Alleen een uitgerangeerde en aan de zelfkant bivakkerende artiest zou kunnen claimen dat e.e.a. niet authentiek is, maar zelfs dan nog blijft jaloezie het eerste kenmerk. Nee, Jackie Greene is duidelijk iemand die controle heeft over de koers die voor hem ligt. En ik volg hem daar graag in.

Rein van den Berg

Artist: Pilgrimage

Album: Mississippi To Memphis

Label: Ruf Records

zaterdag 1 juli 2006

In eerste instantie verwachtte ik vrolijke akoestische pop van dit jonge frisse trio. Op het hoesje is een foto te zien van drie jonge mensen, blauwe lucht oude Amerikaanse golfplaten huizen met een porch. Maar als je de CD gaat luisteren, blijkt het gewoon rauwe vette blues te zijn. Bij een nadere observatie zie je dat ze op de achterkant van de CD hoes in een katoenveld staan en dat de subtitel van de CD "Pilgrimage" luidt: 'Mississippi to Memphis'. Het gaat hier om een muzikale pelgrimstocht langs de heilige blues plaatsen. Het is de platenbaas Thomas Ruf die in 2005 het initiatief neemt om drie jonge blues artiesten bij elkaar te brengen en zowel geografisch als muzikaal dwars door de wortels van de Amerikaanse blues te reizen. Het zijn Anynsley Lister (UK), Ian Parker (UK) en Erja Lyytinen (FIN) uit de Duitse Ruf Records stal die in zeven dagen tijd een fantastisch album opnemen. Op de plaat hoor je vele blues stijlen langskomen en de sfeer is heerlijk. Drie heerlijke stemmen en tevens zeer verdienstelijke gitaristen gecombineerd met de oeroude blueskrachten die nog in de omgeving moeten rondzweven, maken dit tot een cd die het waard is om vaak te luisteren.

Serge Epskamp

Artist: Rainer
Album: The Best Of Rainer
Label: Glitterhouse Records

zaterdag 1 juli 2006

Het verhaal van de op 7 juni 1951 geboren Rainer Ptacek is lang maar ook eigenlijk weer veel tekort. Rainer Ptacek, zoon van een Tsjechische vader en Duitse moeder, emigreerde als kleuter naar Amerika. In zijn daarop volgende jeugd jaren liet hij zich muzikaal inspireren door de blues muziek afkomstig van legendes als Muddy Waters B.B.King of Buddy Guy. Toen hij begin jaren zeventig, in Tuscon, Arizona, in aanraking kwam met gelijkgezinde muzikanten zoals Joey Burns, Chris Cacavas en Howe Gelb verbrede hij zijn muzikale spanwijdte. Al gauw kwam de gitaarreparateur, die min of meer zelf zijn eigen Dorbo in elkaar sleutelde, in het alternatieve muziekcircuit terecht. In 1996 werd bij hem een hersentumor vastgesteld, anderhalf jaar later overleed Rainer Ptacek op zesenzeertig jarige leeftijd ten gevolge daarvan. Nu staat in de winkels 17 Miracles "The Best Of" in de rekken. De wonderbaarlijke verzameling van mooie liedjes overspannen Rainer's kort maar krachtige carrière perfect. Het Duitse Glitterhouse Records label is erin geslaagd een uniek muzikaal document te maken over een man die vereerd werd door grote, Victoria Williams, Robert Plant, Jimmy Page, Emmylou Harris, of PJ Harvey, maar o zo anoniem bleef bij het grote volk. Denk aan Otis Taylor meets Cory Harris in een soort van white man's blues trance. Bedenk daarbij ook eens dat Rainer deze unieke sound meer dan 10 jaar geleden al uitdacht. De kans is dan ook levens groot dat fans van de zojuist genoemde blues coryfeeën, na het beluisteren van deze Best Of CD, nu pas verknokt geraken aan de muzikale gedachtegangen van Rainer Ptacek.

Jan Janssen

Artist: Tom Mitchell
Album: Old Cloth
Label: Yabut Music

zaterdag 1 juli 2006

Alweer een aantal jaartjes geleden werd ik buitengewoon aangenaam verrast door "When the Moon is Right" van Tom Mitchell. Aangezien de CD een dusdanige onpretentieuze indruk maakte, heb ik deze artiest meteen op de juiste plaats in mijn geheugen geregistreerd. Voor gedreven folk geïnspireerde muziek kun je me altijd wakker maken. Tom bleek als musicus al sinds 1967 min of meer "on the Road" te zijn, eerst binnen een folky duo, maar daarna solo. Hij heeft rondgezworven in het muziekcircuit, en een trekkend leven gekend waarbij een vaste woonplaats een luxe is. In barre tijden blijkt whisky je enige gezelschap te zijn. Zijn eerste LP dateert van 1976 opgenomen bij Philo Records. Geen eenvoudige weg heeft hij volgens mij bewandeld, maar dat vind je dan "gelukkig" terug in de man zijn muziek en donkere stemgeluid. Zijn wegen hebben zich gekruist met o.a. gekruist met; Rosalie Sorrels, Pat Alger, Buddy Mondlock, Utah Phillips, Clare Burson op wiens platen hij bijdragen leverde. Nu springen vergelijkbare vrienden bij op deze prachtige EP. Slechts 5 songs, maar veel warmte. De productie was in handen van Lex Price (bekend van zijn werkzaamheden voor Mindy Smith en Clare Burson) en Julie Lee levert hier een bescheiden vocale bijdrage. (Ook Dave Jacques en Kyle Andrews) Bescheidenheid is wat mij betreft het kernwoord van dit album. Schitterende spaarzame klanken. Ben benieuwd hoe zijn eerste LP's klinken en benieuwd waarom de kwantiteit van zijn productie zo matig is. (3 ½ albums in 30 jaar is uiteindelijk niet veel) De muziek geeft meer prijs dan de biografie doet.

Rein van den Berg

Artist: Woven Hand

Album: Mosaic

Label: Glitterhouse Records

zaterdag 1 juli 2006

Als een band ter discussie stond, tijdens mijn verjaardagspartijen en luisteravonden, was het wel de muziek van Sixteen Horsepower. De een vond de muziek, van de hand David Eugene Edwards, deprimerend terwijl andere daar juist weer energie uitputten. Maar goed, laten wij eerlijk zijn, Edwards is een fenomeen niet echt veelzijdig in muzikaal opzicht maar altijd boeiend genoeg om er wat over te schrijven. Het tijdperk Sixteen Horsepower is niet meer en laten achter ons, zand erover dus. Rest ons opnieuw te focussen op Edwards, aanvankelijk bedoeld als solo project, Wovenhand. Net als de niet bepaald overtuigende voorganger Consider The Birds is Mosaic opgenomen in de studio van Robert Ferbrance. Ook leveren mensen als Ordy Garrison op drums en Daniël Memahon achter de piano opnieuw hun bijdrage. Dit keer doet Edwards een beroep op violiste en celliste Elin Palmer. Met Mosaic komt er mijn inziens een einde aan de discussie dat Wovenhand naar Sixteen Horsepower zou moeten klinken. Edwards bewandelt duidelijk ander muzikale paden en dat pakt dit keer erg goed uit. Nummers als Winter Shaker, Whistling Girl en het pronkstuk op deze CD Truly Golden tillen wat mij betreft Mosaic tot ongekende hoogte. Een stationair draaiende groep Alt Country liefhebbers zal waarschijnlijk definitief afhaken maar een deel van die groep zal gewoon meeliften. Belangrijker is het feit dat Wovenhand met Mosaic een nieuwe alternatieve groep muzikliefhebbers zal aanspreken.

Jan Janssen

Artist: Big Blue Hearts

Album: Here Come Those Dreams Again

Label: Independent

zondag 18 juni 2006

De vaste kern van, de naar typische Westcoast muziek appellerende, Big Blue Hearts bestaat uit zanger gitarist David Fisher, gitarist Scott Minch Burton op bas en Greg Sobol en achter de drumkit. Geen namen waarvan u van de stoel zult sodemieteren. Hun tweede CD Here Come Those Dreams Again roept bij mij een sfeer op precies zoals ik die heb mogen meemaken toen ik vorig jaar een wandeling maakte van Santa Monica Boulevard naar Venice Beach langs de kust van Los Angeles. De strakke frisse juni wind voelde heerlijk verkoelend aan, terwijl de zon je stevig in je nek prikt. De lange wandelpromenade die dwars door hoge wuivende palmbomen loopt is drukbevolkt met fietsers en rollerskates. Dames, vaak schaars gekleed, etaleren de laatste trens en flaneren de gehele dag door. U zult het dit beeld beslist wel eens op TV gezien hebben. Dat is precies zoals ik de nieuwe Big Blue Hearts CD beleef. Denk aan de muziek die Roy Orbison en Duane Eddy ooit maakten en vooral in de negentigerjaren verfijnd werd door Chris Isaak. Dit alles klinkt stevig door in nummers als Dreamin' Of A Woman, Ordinary People en Too Much. Eigenlijk een major label CD die juist in deze tijd opgepikt zou moeten worden. Ik kan mij heel goed voorstellen dat dit een radio Tour plaat zou kunnen worden waren het niet dat men daar meestal toch weer terug grijp op wat al eens ooit was.

Jan Janssen

Artist: Bottle Rockets

Album: Zoysia

Label: Evangeline

zondag 18 juni 2006

Wie vorig jaar zomer The Bottle Rockets live heeft zien optreden in Nederland en wie de daarop volgende multimedia dubbel CD Live In Heilbronn heeft aangeschaft weet dat deze stomende rockers very much a live and kicking zijn. Het kwartet, bestaande uit muzikaal brein Brian Henneman, drummer Mark Ortmann, bassist Keith Voegele en tweede gitarist John Horton lanceert nu alweer hun achtste studio album genaamd Zoysia. Ik heb geen idee wat de titel betekent de muziek van deze uit Missouri afkomstige redneck roots rockers staat weer als een huis. Strakke gitaarpartijen ondersteunen een gepatenteerd robuuste Southern Boogie sound die dit keer lijken opgenomen in one take. Producer Jeff Powell (North Mississippi Allstars) heeft afgeteld en de rode knop record ingedrukt. Werkelijk zeer pakkende nummers als Middle Man en Happy Anniversary. Maar ook ingetogen zoals in Blind, waar de American Idol te grazen wordt genomen, tot het schommelende Feeling Down en het zelfreflecterende Where I'm From. Wederom een knapperige Rock & Roll plaat ligt voor het oprapen in je favoriete platenzaak. Don't miss it.

Jan Janssen

Artist: Cracker

Album: Greenland

Label: Cooking Vinyl

zondag 18 juni 2006

Een gouden toekomst lag volgens popcritici in het verschiet voor de Alt. Country formatie Cracker toen vier albums op het major label Virgin Records verschenen. Kerosene Hat is misschien wel één van de bekendste CD's in Nederland daarvan. Het liedje Low drong, begin jaren negentig, zelfs heel even door bij de doorleefde radio 3 luisteraar als ik het mij goed herinner. De band werd echter gedumpt en vond daarna een goed gepast onderdak bij het Cooking Vinyl label. Dat het allemaal geen schoonheidsprijs verdiende verwoorde, liedjesschrijver van de band, David Lowery in het liedje Ain't Gonna Suck Itself. Dit niets verbloemende liedje kunt u terugvinden op Cracker's drie jaar geleden verschenen CD Countrysides. De grillige band komt nu met Greenland op de proppen. Fans zullen vooral de eerste vier nummers op dit album als hoogwaardig Cracker betitelen. De omslag van een nieuwe Cracker koers komt in het vijfde liedje The Riverside. De CD wordt daar op scherp gezet en wees gerust uw mobiletelefoon gaat niet af. De bombastische rocker Gimme One More Chance en Sidi Ifni laten een ongekend Cracker geluid horen dat meer neigt naar Lowery ander speeltje Camper Van Beethoven. Niets mis mee, maar ik moest er wel even doorheen. Met het een na laatste liedje op Greenland, Need Better Friends, komt het vriendelijke Cracker gevoel weer heel even bovendrijven. Loepzuivere stoeptegels rockplaat die pas doordringt als hij echt vlak ligt.

Jan Janssen

Artist: Patrick Sweany

Album: C'mon C'mere

Label: Nine Mile Records

zondag 18 juni 2006

Mijn muziekgedachte drijft me vaak ver. (Iets wat de gemiddelde muziekliefhebber zeker herkent) Soms zoek je naar muziek die veelzeggend is, een andere keer laat je je (in)pakken door een stuk pure entertainment. Ook laveer ik vaak tussen de diverse stijlvormen, afhankelijk van de stemming waarin ik verkeer. Meedeinend op de golven van de muziek tast ik graag mijn horizon af. Waarom? Diverse redenen neem ik aan? Op zoek naar een zekere mate van opwindend, tijdverdrijf, of wellicht een bevestiging van je smaak. Denk dat mijn bindende factor wordt bepaald door de mate waarin ik mezelf herken bij het luisteren van de muziek. De muziek waarvan je houdt moet met je voegen, het moet je raken. De laatste CD van "The Patrick Sweany Band" is een heerlijke verzameling van losjes gespeelde tracks, muziek die ergens het midden houdt tussen Fats Domino, Los Lobos & Tom Fogerty. Gezien de ontspannen speelstijl ben ik overtuigd dat deze lui live prima tot hun recht komen. Productie is in handen van Jim Mathus, die op "The Hornet" een waanzinnige gitaartrack neerzet. Muziek gefundeerd op blues (noem het desnoods rootsrock), want ze rocken en rammelen van puur plezier. Mocht je ooit eens reizen tussen Ohio en Mississippi, en deze band komt op je weg; gaan!

Rein van den Berg

Artist: Sara Softich

Album: Pipe Dream

Label: Independent

zondag 18 juni 2006

Wat ik heb kunnen proeven binnen de biografie van Sara Softich is dat zij uitermate gedreven is, en alom actief met een gevarieerd pakket aan muzikale werkzaamheden. De vorige CD van deze artieste; "Rusted & Bent", schijnt bluegrass georiënteerd te zijn. Deze CD, opgenomen in de herfst van 2005, kun je meer omschrijven als alternatieve folk. Uitgangspunt voor deze 2de solo CD, het basis motief, is geïnspireerd op een eenvoudige huispiano, als herinnering aan haar jeugdijaren. Het tempo van dit album ligt laag, maar wanneer je eenmaal in de juiste cadans hangt, zul je ervaren dat deze muzikale landschappen zeer prettig in het gehoor liggen. Kruipende piano klanken met zinderend snaarwerk in "Kiss it Goodbye". Ik heb nu eenmaal een zwak voor cello (Cathy McTavish), en dat wordt heerlijk verwerkt binnen deze alom aanwezige dromerige muziek. Terwijl Sara's piano en viool perfect aansluiten bij het karakter van de nummers, is het toch ook haar stemgeluid die mede bepalend is. Haar (muzikale) partner, Jason Wussow, speelt bas en gitaar. Daarnaast verzorgde hij de engineering, maakte de foto's voor de inlays en is bovendien eigenaar van "Beaner's Coffeehouse". (Een muziek en eetgelegenheden te Duluth, Minnesota die gelegenheid tot meerdere voorstellingen per week biedt voor uiteenlopende bands en soloartiesten) Spannende droommuziek.

Rein van den Berg

Artist: Slaid Cleaves

Album: Unsung

Label: Rounder Europe

zondag 18 juni 2006

Singer-songwriters zijn bepaald geen uitstervend ras aan het worden. Af en toe staat er een natuurtalent op, zoals in 2000 Slaid Cleaves dat deed. Zijn tweede CD Broke Down werd in Nederland buitengewoon goed ontvangen en heeft bekoorlijk wat onbetaalde rekeningen betaald. Er zaten maar liefst vier jaar tussen Broke Down en het in 2004 verschenen album Wishbones. Op dat album coverde Cleaves een paar nummers van anderen singer-songwriters. Zou hem de inspiratie ontgaan zijn, vroeg ik mij toen af? Het antwoord op die vraag moet ik u tot op de dag van vandaag verschuldigd blijven. Mijn twijfels worden nog meer versterkt door Slaid Cleaves nieuwe release Unsung. Cleaves pende dit keer niet één liedje op dit album en dat terwijl hij in het verleden prachtige, vaak in tweede persoonsvorm geschreven, liedjes maakte. Toch constateer ik dat Cleaves niet de gemakkelijkste weg gekozen heeft door zomaar een paar stoffige bekende Golden Oldies uit de kast te trekken. Nee, Cleaves heeft ze, zoals ze dat tegenwoordig noemen "On the road" opgepikt. Omdat de liedjes van relatief onbekende singer-songwriters komen, waaronder o.a. Melvern Taylor, David Olney en Adam Carroll, zich bevinden, klinken de liedjes alsof ze uit eigen leest gesneden zijn. Cleaves mooie stem is zuiverder dan ooit en blinkt uit in een prachtig sober toonzetting. Persoonlijk hoor ik Cleaves iets meer rocken in zijn liedjes. Dat is misschien wel de reden waarom Unsung bij mij wat zoetjes over komt en hij onopvallend om mij heen manoeuvreert.

Jan Janssen

Artist: Warren Zanes

Album: People That I'm Wrong For

Label: Dualtone

zondag 18 juni 2006

Het leuke van muziek is, is dat het blijft veranderen door de jaren heen. Vervlakking? Vast en zeker, maar het gaat er om, om de juiste krenten uit de pap te trekken, daar zit hem nou net de fun. Warren Zanes's "Memory Girls" heeft een zeer mooie opvolger gevonden in de vorm van "People that I'm wrong for". De daadwerkelijke cover straalt een heerlijke berekende rust uit, terwijl de rest van het hoeswerk redelijk gekunsteld genoemd mag worden. Waar zit hem nu de klasse van deze CD? Dat valt mij eerlijk gezegd moeilijk aan te geven. Geen uitersten, geen in het oog springende teksten, geen opvallende instrumentatie, geen echte Roots. Het product staat echter als een solide huis. 11 sterke composities die qua geluid perfect in elkaar doorvloeien. Zeker na diverse luisterbeurten, de muziek boeit en groeit. Alternative Americana zou de benaming kunnen zijn voor deze heerlijke volle en intelligente muziek met onderhuidse verlangens, gebracht op een typische "gravel" achtige wijze. Er wordt perfect gemusiceerd en... ach zoek ter illustratie Warren's homepage erbij, er zijn voldoende luisterfragmenten aanwezig om een perfect beeld te vormen en daarnaast tref je korte analyse van deze Ph.D in "Visual and Cultural Studies" per song aan. Hoogst aanbevolen!

Rein van den Berg

Artist: Wrinkle Neck Mules

Album: Pull The Brake

Label: Shut Eye Records

zondag 18 juni 2006

Via de openingstrack No Consolation, afkomstig van het debuutalbum Minor Enough, heb ik de muziek van The Wrinkle Neck Mules leren kennen. Twee jaar geleden hoorde ik dat potige liedje op de radio toen ik ergens in Blue Ridge Mountains rondreed. De band is in de driehoek Washington, Charlottesville en Richmond razend populair en volgens muzikaal peetvader uit diezelfde streek "Dave Matthews" ging deze band het helemaal maken. Wel nu, het twee jaar geleden en voor mij ligt hun twee album Pull The Brake. In de tussentijd heb ik niets meer van de band vernomen. Zelfs een oversteek naar het Europese vasteland heeft er niet ingezet. Jammer want als er één Alt Country band op deze planeet rondloopt die dit genre tot in detail beheerst zijn het wel The Wrinkle Neck Mules. Ik heb niet veel tijd nodig om nummers als Okeechobee en de roots-rock balled Eyes Down onder mijn riem te steken. Het liedjesschrijvers duo Chase Heard en Andy Stepanian blijven stationair vindingrijk in hun composities. De band laat zich op dit album onder andere uitermate fraai vocaal verrijken door Bonnie "Prince" Billy in het slepende Lowligh. Wie wel eens in die streek rond gezworven heeft weet dat de thema's die de heren aansnijden uiterst gevoelig liggen in deze overwegend conservatief staat. "I did hear the ghost of Tomas Jefferson again" wees gerust geen citaat uit een van de teksten, maar je voelt het gewoon.

Jan Janssen

Artist: Albert Lee

Album: Road Runner

Label: Sugar Hill Records

vrijdag 16 juni 2006

Elke serieuze muzikliefhebber somt zonder twijfel een aantal muzikaal historische feiten op van Albert Lee. Die weet natuurlijk dat het een Brit is die al decennia lang in Nashville kringen en ver daarbuiten een veel gevraagd sessiemuzikant (te veel om hier op te noemen) en bandlid is. Hij speelde onder meer in de band van Eric Clapton, in Emmylou Harris' Hotband, in die van de Everly Brothers en ook van Bill Wyman's Rhythm Kings was hij een prominent lid. Albert Lee is een fabuleuze pickin'- gitarist en ook een verdienstelijke pianist die, behalve voor andere artiesten en als lid van de band Hogans Heroes, zo nu en dan ook zichzelf en de luisteraar een dienst bewijst met het uitbrengen van solowerk. Road Runner is bij mijn weten zijn 6de album en de opvolger van Heartbreak Hill uit 2003. Op het eigen instrumentale nummer Payola Blues na, telt deze draaischijf allemaal songs van anderen, bijvoorbeeld van John Hiatt, Leo Kottke, Delber McClinton en Richard Thompson. En hoe pakt dat uit? Pak maar in zou ik zeggen tegen de platenboer, want het klinkt allemaal als een klok. Gesteund door de geweldige ritmesectie Bob Glaub (bas) en Don Heffington (drums) produceert Lee een aardig allegaartje van countryrock, oude rock 'n' roll à la The Crickets, hillbilly, folk en soul. Zijn welluidende stem, maar toch vooral zijn buitengewone gitaarspel sorteert enkel melodieuze pracht, die de vergelijking met vak- en soortgenoten als Richard Thompson en Buddy Miller met glans kan doorstaan. Op de fraaie opener I'am A Road Runner speelt Miller trouwens nog een flinke riedel mee en is het slotakkoord Dimming Of The Day van Richard en Linda Thompson. Een cd dus met een mooi gelukte kop en staart en van top tot teen bezit van je neemt. Wat wil je nou nog meer?

Huub Thomassen

Artist: Gareth Davies Jones
Album: Only For A Short While
Label: Heading West Music

vrijdag 16 juni 2006

Deze van Northumberland afkomstige singer-songwriter verdient sinds 3 jaar zijn brood in deze muziekbusiness. De songs op "Only for a short While" worden op een bijna overdadige expressieve wijze gebracht. 45 minuten akoestische muziek a la Martyn Joseph. Persoonlijk stoort de religieuze invalshoek, van waaruit Gareth Davies-Jones zijn gedachtegoed haalt, mij niet. Vind het alleen jammer dat een shareware database als Gracenote (waarvan o.a. ook Apple gebruikmaakt) automatisch, maar ongevraagd het labeltje "Gospel & Religious" toevoegt. (En kom dan maar weer eens uit dat verhipte hoekje!) De songs zijn getest en geëvalueerd binnen het live circuit, en dus sterk genoeg bevonden om toe te vertrouwen aan de eeuwigheid van het zilveren schijfje. Mijn zegen heeft Gareth, en heb de 10 songs dan ook als bijzonder plezierig ervaren. De instrumentatie is zeer verzorgd; waarbij Gareth baswerk heeft ontvangen van Kevin McGuire (van Karine Polwart's begeleidingsband) en backing vocals van Yvonne Lyon. "Hard Reality", met lichte Nick Drake allures, is een werkelijk zeer mooie liedje.

Rein van den Berg

Artist: Jessi Colter
Album: Out Of The Ashes
Label: Evangeline

vrijdag 16 juni 2006

Het verhaal rondom de in Phoenix, Arizona geboren nu drieënzestigjarige Jessi Colter is lang. Miriam Johnson, zoals ze uiteindelijk heet, trouwde begin jaren zestig met Duane Eddy. Als ze onder de naam Jessi Colter haar solo debuutalbum maakt met het door Waylon Jennings geproduceerde A Country Star Is Born is ook getrouwd met hem. Met enige regelmaat verschenen daarna wel albums van haar maar op de een of ander reden bleven die gelieft bij echte insiders. Nadat in februari 2002 Jennings overleed verscheen er plotseling in 2003 An Outlaw...a Lady: The Very Best of Jessi Colter. Wat nu blijkt de voorbode van wat nu ter tafel ligt Out of the Ashes. Onder bezielende productionele leiding van Don Was en zoon Shooter levert Colter een geweldige broeierige countryblues plaat af. Jessi's stem is niet bijzonder maar leent zich voortreffelijk in nummers als You Can Pick 'Em en het alles onthullende The Phoenix Rises. De track Out Of The Rain is niet alleen geschreven door Tony Joe White hij en Jennings zij ook te horen op die track. Ook horen we Southern soul Delta blues picker Reggie Young op deze plaat excelleren. Uitstekende sfeervolle CD waarvan je het idee krijgt dat de tijd heeft stilgestaan terwijl hij toch modern klinkt. Prima plaat, nu dus ook voor outsiders.

Jan Janssen

Artist: Merle Haggard
Album: Live From Austin Texas
Label: New West Records

vrijdag 16 juni 2006

Ruwe bolster blanke pit Merle Haggard trad in 1985 live op in het programma Austin City Limits. Ruim twintig jaar na dato klinken deze Live From Austin TX - opnames nog altijd prima. Algemeen bekend is dat Merle Haggard een rasechte redneck is, wat deze oud-bajesklant van de San Quentin - gevangenis, in zijn liedjes soms niet onder stoelen of banken wenste te steken. Het pro-Vietnam en anti-hippie lied Okie From Muskogee's Comin' Home is daarvan natuurlijk het beste voorbeeld en dat maakte Merle Haggard indertijd nogal omstreden. Maar ja, wel een compositie van eeuwigheidswaarde, met dat shuffelende ritme waar JJ Cale zijn stijl mede op gebaseerd moet hebben. Afgezien daarvan, gaan de vijftien nummers op dit album vooral over zijn ervaringen in de liefde of over de onderweg zijnde ikfiguur als waarnemer. Haggard's stem bezit de perfecte baritonsnik, zingt lekker 'achterover leunend' en weet zich gesteund door zijn bekwame en relaxed spelende band. Het moet een zwoele avond zijn geweest tijdens de vijfde oktober van dat jaar. Zwijmelen in de open lucht en Merle die zijn toehoorders kalmpjes in romantische sferen kreunt. Zoiets moet er toen gebeurd zijn. Check het uit als je wilt.

Huib Thomassen

Artist: Rockhill
Album: Struck By Lightning
Label: Invicta Records

vrijdag 16 juni 2006

Behalve misschien in de eigen regio, zal het verschijnen van Struck By Lightning, de 2de CD van Rockhill uit Kansas, niet veel opzienbaren met hun Roots poprock melodieën. Neemt niet weg dat alle dertien nummers heel goed te pruimen zijn. Ze zijn toegankelijk, eenvoudig van structuur, soms akoestisch, dan weer elektrisch getoonzet, hebben jaren zestig beat en jaren zeventig rock als grootste invloed en er wordt mooi (samen) gezongen en gespeeld. Vaste basis zijn gitaren, bas en drums, met mandoline en harmonica voor de extra inkleuring. Rockhill heeft met Phil Neal, Gary Paredes en Doug Osburn maar liefst drie gelijkwaardige songschrijvers in huis, die het geheel van voldoende variatie voorzien zonder dat het allemaal te verbrokkeld overkomt. Een leuke bandje dat de dieper liggende snaren met rust laat, maar wel voor een goed humeur zorgt bij het doen van bijvoorbeeld saaie of taaie klussen of iets anders vervelends. Een goed alternatief voor het programma 'arbeidsvitaminen'

Huub Thomassen

Artist: Scott McClatchy
Album: Burn This
Label: Independent

vrijdag 16 juni 2006

Het is alweer enige tijd geleden dat Scott McClatchy van zich heeft laten horen. "Redemption" (2002) en "Blue Moon Revisited" (1999) liggen alweer enige tijd achter ons. De lijn van beide voorgangers wordt echter in dezelfde dynamische stijl doorgezet. Met veel enthousiasme worden grotendeels up-tempo songs ten gehore gebracht a la John Fogerty of Springsteen. De afsluiter van dit album is een cover van the boss, in de vorm van een slagvaardig "No Surrender". Ook is er ruimte gereserveerd voor incidentele rustpunten, zoals het romantische "Tremble & Shake". Volgens de begeleidende tekst zijn de meeste basis tracks opgenomen in Scott's appartement, en daarna afgewerkt in The Secret Studio (NYC) met de nagenoeg zelfde bezetting als van zijn vorige werk. Ondanks dat deze muziek wat mij betreft behoort tot het genre "recht toe, recht aan" is het beslist genietbaar. Prima songs gestoken in een aanstekelijk jasje.

Rein van den Berg

Artist: Waylon Jennings
Album: Live From Austin Texas
Label: New West Records

vrijdag 16 juni 2006

De in 2002 overleden Waylon Jennings was zijn leven lang een superster in de VS. (Grammy's, Hall Of Fame, etc.) Wars van de gelikte countryconventies trok hij altijd zijn eigen plan. Dat hij dat kon (blijven) doen was te danken aan een even tragisch als bizar toeval toen hij, deeltmakend van Buddy Holly's Crickets, zijn vliegtuigstoel afstond aan de zieke The Big Bopper. De afloop daarvan weten we allemaal. Daarna was hij decennia zeer actief als songschrijver en producer. Jarenlang was hij, nationaal en internationaal, met Kris Kristofferson, Willie Nelson en Johnny Cash een populaire outlaw en vormde met hen de 'supergroep' Highwayman. Maar vooral onder eigen naam heeft hij een indrukwekkend oeuvre nagelaten. Deze uit oktober 1989 stammende opname - in het kader van de Live From Austin Texas liveserie (cd/dvd) - bevat een kleine maar alleraardigste dwarsdoorsnede van zijn werk tot dan toe. Totaal zeventien stuks met onder meer mooie vertolkte composities van anderen, zoals Me and Bobby McGee, Suspicious Mind (samen gezongen met zijn vrouw Jesse Colter) en I'am A Rambler Man. Een klein overzicht kortom, van een integere en invloedrijke honky-tonker en westernswinger. He was a class act, this man called Hoss, zo staat te lezen in de begeleidende hoestekst.

Huub Thomassen

Artist: Keith Miles
Album: What it Was They Became
Label: House Of Trout

donderdag 15 juni 2006

Artiesten als Guy Clark toveren niet ieder jaar een album uit hun hoge hoed. Gelukkig maar, daardoor geven ze de gelegenheid aan het rijpingsproces van hun eigen werk en bovendien bieden ze onafhankelijke lui als Keith Miles een mogelijkheid van zich te laten horen. Keith Miles, woonachtig te Tennessee, is aandeelhouder van een Public Relations bedrijf. Keith speelde al geruime tijd met de gedachte om de muziek welke hij door de jaren heen schreef vast te laten leggen, maar had moeite een voorstelling te maken van hoe dat zou moeten klinken. Zijn vriend Jack Sundrud (bassist/vocalist bij Michael Johnson, Kathy Mattea, Vince Gill, Nicolette Larson, the O'Kanes, Poco en vele anderen.) hielpen hem zijn werk te realiseren. Het eindresultaat is een uitermate knappe en warme singer-songwriter CD geworden die verraadt dat iemand's hobby meer dan voldoende fundament biedt om serieus te onderzoeken. Dit is niet een CD die gepushed zal worden (het lot van een onafhankelijke productie) maar de charme van dit product zal je na een korte beluistering via CD Baby evenmin ontgaan.

Rein van den Berg

Artist: Bellwether
Album: The Stinging Nettles
Label: Rosa Records

zondag 11 juni 2006

Ik kan voorlopig niet een CD naar voor schuiven die zo ongelofelijk goed opent als de nieuwe Bellwether. The Stinging Nettles is de opvolger van het waanzinnig goed ontvangen Seven and Six, dat vorig jaar zijn weg zeer gemakkelijk vond in de CD schappen van de geavanceerde Alt. Country liefhebber. Het liedje There Were Days zet meteen de toon van dit album zodat u in feite maar kort aan luisterbalie van uw favoriete platenzaak hoeft staat. De track loopt naadloos over in weer zo'n prachtige typische Bellwether compositie met de titel Nothhing's Wrong. Vorig jaar was ik in het vercommercialiseerde goldrush plaatsje Jamestown, California, Bellwether zoektocht mond uit in een frisse country deun. Het daarop volgende Angelina begint met en kloosterlijk aandoend intro die live in feite zijn weerslag zou moeten vinden op het Cultureel Podium Roepaen in Ottersum. De basis van Bellwether bestaat dit keer uit Eric Luoma, Jimmy Peterson, Phil Tippin en Mick Wirtz. In eerste instantie treffen we geen grote muzikale veranderingen aan, maar bij meerdere draaibeurten valt toch op dat deze plaat meer varieert als Bellwether' s voorgangers. Het tempo is door de bocht genomen traag maar muzikaal gezien gebeurt er veel. De Ryan Adams geest, in zijn goede Whiskeytown periode is in ieder geval nooit ver weg.

Jan Janssen

Artist: Markus Rill
Album: The Price Of Sin
Label: Blue Rose Records

zondag 11 juni 2006

Markus Rill timmert al geruime tijd -met of zonder zijn "Gunslingers"- aan de weg, hierbij geholpen door het voortreffelijke Blue Rose Records. Dit Duitse label is voor veel Amerikaanse "Americana" artiesten de eerste voet aan Europese grond, terwijl Markus Rill als een eigentijdse Karl May het tegenovergestelde presteert. Zijn laatste album "Hobodream" (en het daarbij geleverde coveralbum "Hobo's Companion") werden al bejubeld met uitbundige kritieken, en wellicht completeert "The Price of Sin" dit succes. Persoonlijk heb ik van deze Duitse Ad van der Veen nog geen slecht album gehoord, en deze laatste CD zet onverminderd de trend door. 12 zeer onderhoudende songs die kaarsrecht overeind blijven binnen dit genre. Musici als Fats Kaplin, Dave Jacques, Bryan Owings en David Coleman worden vanaf de hoes bedankt voor hun spelplezier en inzet. Denk niet dat Markus Rill zich druk hoeft te maken, want ik proef in de muziek dat het getoonde respect wederzijds is. Een zeer mooi en volwaardig Americana album. Weet niet hoe de voorbereidingen zijn van Take Roots 2006, maar als Markus Rill komt dan kom ik ook, zeker weten.

Rein van den Berg

Artist: Troy Young Campbell

Album: Long In The Sun

Label: Freedom Records

donderdag 1 juni 2006

Troy Campbell en Jud Newcomb stonden begin jaren negentig aan de fundamenteën van de in Nederland zwaar onderschatte countryrock formatie Loose Diamonds. Deze uit Austin Texas afkomstige band, verder bestaande uit Mike Campbell op bas en Ian Bailey op drums maakte twee volwaardige CD's en een EP. Het ongenaakbare debuutalbum *Burning Daylight* uit 1993 geniet nu al de status ultieme klassieker. Maar genoeg over het verleden, we hebben het nu over het derde solo album van Troy Campbell. De zoon van een uit Kentucky afkomstige vrachtwagenchauffeur en Koreaanse moeder, heeft ons ruim drie jaar laten wachten op zijn nieuwe CD *Long In The Sun*. Campbell trekt de lijn die hij al liet horen op het in 1999 verschenen *Man vs Beast* en *American Breakdown* uit 2003 genadeloos door. Enerzijds prima want met de voorgangers was toch al niets mis. Anderzijds, jammer want ik had stilletjes zitten hopen dat juist hij weer de draad zou oppakken waar Loose Diamonds in de tijd stopte met ontwapenende *Fiasco Fresco* (1997). *Long In The Sun* is niet bepaald een slechte plaat maar de nummers klinken allemaal een beetje gemiddeld. Daar kan ook producer Gurf Morlix geen verandering in brengen. Campbell legt daarvoor misschien wel te veel, de nadruk op de arrangementen van zijn eigen nummers. Hij grossiert werkelijk met prachtige teksten en melodieën waarvan ik denk dat die beter tot zijn recht gekomen zouden zijn als hij die, zoals dat heet, stripped down geproduceerd zou hebben. Ben eigenlijk erg benieuwd naar hoe hij klinkt als hij songs als *Killing Time In Texas*, *Birdsong* en *Sleepy* akoestisch ten gehore zal brengen als hij dit najaar op tournee komt in Europa.

In the beginning of the nineties Troy Campbell and Jud Newcomb laid the foundation for the, in The Netherlands highly underestimated, country-rock formation Loose Diamonds. This band from Austin, Texas, that, beyond the above mentioned artists, also existed of Mike Campbell on bass and Ian Bailey on drums, made two complete albums and one EP. The unsurpassed debut-album '*Burning Daylight*' from 1993 nowadays already has the status of an ultimate classic. But enough about the past, we are now reviewing the third solo-album of Troy Campbell. The son of a truck driver from Kentucky and a Korean mother made us waiting for his new CD '*Long In The Sun*' for more than three years. Campbell mercilessly extended the line, that was heard already on his albums from 1999 ('*Man vs. Beast*') and 2003 ('*American Breakdown*'). On the one hand that is fine, because those former albums were very good. But on the other hand I was sorry, because I secretly hoped that just he would pick up the thread of the kind of music, that '*Loose Diamonds*' at the time ended with: the disarming '*Fiasco Fresco*' (1997). '*Long In The Sun*' is not at all a bad CD, but the tracks all are sounding a bit mediocre. And this even cannot be changed by Gurf Morlix. Maybe Campbell is too much emphasizing his own arrangements of the songs. He really collects wonderful lyrics and melodies by the dozen. However I think that those would be done more justice if he had produced them, as we call it, stripped down. I am very eager to hear how he will sound, when he will sing tracks like '*Killing Time In Texas*', '*Birdsong*' and '*Sleepy*' acoustically, when touring in Europe during next fall.

Jan Janssen for Real Roots Café (Translation by Yvonne Böhm)

Jan Janssen

Artist: Allison Moorer
Album: Getting Somewhere
Label: Sugar Hill Records

donderdag 1 juni 2006

Allison Moorer trouwde vorig jaar augustus met de zeventien jaar oudere singer-songwriter Steve Earle. Nu de in Frankville, Alabama geboren Moorer haar nieuwe CD "Getting Somewhere" in de schappen heeft laten zetten bent u wellicht geïnteresseerd in hoe groot Earle's muzikale invloed op Moorer's nieuwe plaat is. Eens te meer bewijst Moorer opnieuw dat ze een uitstekend liedjesschrijfster is. De CD opent echter een beetje vervelend. Work To Do en You'll Never Know hebben een vreemde timing wat betreft de fade out en klinken mij te poppy af. Toch ontvouwd deze liedjes, en de hele plaat trouwens, zich pas nadat ik hem een paar keer door mijn CD speler heb geijst. Zonder daar verder aandacht aan te willen besteden snijdt Moorer natuurlijk heel even haar jeugdtrauma aan in de prachtige countryrock ballad New Years Day. Maar zoals de titel van deze CD al doet vermoeden heeft ze het idee dat ze nu ergens is. Het geluk kent op de plaat geen grenzen en daar wordt, zoals gezegd, vakkundig invulling aangegeven door Moorer's sprekende teksten. Het geniaal waiende Hallelujah is daar een understatement van. Steve Earle produceerde dit album en zijn muzikale inbreng is duidelijk maar niet onoverkomelijk aanwezig op deze plaat. Moorer blijft haar eigen ding doen. Ik hoor dat vooral in het prachtige Where You Are. Dit liedje zou zo van een van de CD's van haar zuslief Shelby Lynne hebben kunnen afkomen. Nogmaals, laat u niet voorliegen door de eerste indruk, deze parel glimt en schittert pas als hij luid en duidelijk wordt afgespeeld. Zeker weten dat uw burens daar geen kwestie van zullen maken want Moorer's muziek spreekt dit keer een breed publiek aan.

Jan Janssen

Artist: Karen Taylor-Good
Album: How Many Woman
Label: Insight Records

donderdag 1 juni 2006

De ene keer is het schrijven van een recensie een redelijke bezoeking, de andere maal openbaart de juiste lijn zich automatisch. Een song, een cover, een enkele zin kan je aandacht pakken, waardoor je, je maar al te graag verdiept in wat de artiest voorschotelt. Het tegenovergestelde kan uiteraard ook gebeuren. De cover van Karen Taylor-Good "How Many Women" oogde al redelijk voorspelbaar, en schakel dan je vooroordeel maar eens 180 graden bij. Het openingsnummer "hooked on you" heeft echter een hele leuke vibe, met perfect gitaarwerk van Jerry Kimbrough. Al spelend bevangt mij toch al rap een zekere eentonigheid. Hoe gevarieerd en vakkundig de maar liefst 15 songs - "One Mile Apart" kent eveneens een Spaanse versie - ook gebracht worden, het pakt me matig. Deze songschrijfster heeft de nodige songs geschreven voor gerenommeerde artiesten (Melissa Manchester, Nana Mouskouri, Laura Branigan, maar ook voor Al Jarreau) maar ik moest serieus moeite doen mijn aandacht bij mijn leest te houden. Het gebodene is van een dusdanige subcultuur (mooi, lieflijk, gepolijst, teatraal - ook qua tekst) dat de rillingen me soms over de rug lopen. Sommige incidentele nummers zoals "Oh, Guinevere" zijn bijzonder aardig, maar ik mis eenheid en spanning om een volledig album uit te zitten. Het nummer "Bless your Heart" is van een stuitend "Bucket-dear-Liza" niveau, en "God's Refrigerator" springt richting een bluegrass setting a la Parton, en dan nog het kleffe "Love is a Verb". Nee, ondanks enkele leuke nummers was deze nep country niets voor mij. Karen Taylor-Good bedoelt het ongetwijfeld oprecht en goed, maar was moeilijk te verteren.

Rein van den Berg

Artist: Kevn Kinney's S.T.A.R.

Album: Comin' round again

Label: Rosa Records

donderdag 1 juni 2006

Vooral wanneer Roots minnend Nederland helemaal uit s'en dak gaat voor één bepaalde CD van een artiest schept dat bij argwaan. Ik heb dat gehad bij Dayna Kurtz debuut album Postcards From Downtown en ook bij Kevn Kinney's vijfde album Sun Tangled Angel Revival van twee jaar geleden. Van beide albums vroeg ik mij af waarom nu wel en waarom niet eerder? Beide artiesten had ik namelijk al eerder op de korrel en de albums die op dat moment zo de hemel in geprezen werden waren eigenlijk niet zo bijzonder, dacht ik in eerste instantie. Kevn Kinney's Sun Tangled Angel Revival maakte ik mijzelf pas eigen ruim een jaar na dato? Ik ben kennelijk toch noch gewend geraakt aan de muzikale kentering van Kinney's muziek. Zijn nieuwe CD Comin' Round Again gaat er nu in als zoete koek. De elf composities liggen nagenoeg allemaal in het verlengde van zijn voorganger. Mochten die er nog zijn, het is geen makkelijke job voor Roots radio DJ. Zeker niet als je moet kiezen uit de zeer radiovriendelijke tracks met titels als Covered By An Underground Umbrella, Sometimes I Wish I Didn't Care, Blues On Top Of Blues en Tell Him Something. De titels bekken niet echt lekker maar zijn werkelijk kostelijk om naar te luisteren. Kinney's liedjes, op deze CD worden gedragen door een warme Southern soul blues die hier en daar prettig worden ondersteund met een mystieke Alt Country twang. De titeltrack, Comin'Round Again, en het slotstuk op deze CD, I Wonder, zijn daar goede voorbeelden van. Het kan haast niet anders, de bluesrock knaller, Chattahoochie Coochie Man moet de ultieme toegift zijn als Kevn Kinney een van zijn live concerten gaan afsluiten.

Jan Janssen

Artist: Radney Foster

Album: This World We Live In

Label: Dualtone

donderdag 1 juni 2006

Bij de doorgewinterde countryrock liefhebbers in ons land zal de naam Radney Foster wel een belletje gaan rinkelen. Juist voor de niet ingewijde countryrock diehards bespreek ik zijn nieuwe CD This World We Live In. Kijk als u van de muziek van The Eagles, Poco of America nog steeds geen afscheid kunt nemen is Radney Foster's zesde album een absolute aanrader voor u. Het enige verschil is dat u Foster's muziek nooit of zeer zelden op uw radiotoestel zult horen en, met alle respect, de muziek van de over de top classic rockers wel. Oeps... ik zeg enige verschil? Natuurlijk is er meer maar Foster's muziek past in principe precies in dat tijdsbeeld, zonder oubollig te klinken. De opener Drunk On Love en het daarop volgende Sweet And Wild scoren hoog als het gaat om mega hitgevoeligheid. Ook Half Of My Mistakes, Prove Me Right en Fools That Dream zouden daar niet misstaan trouwens. Muzikaal zit het ook allemaal snor. Niet verwonderlijk want met gitaristen als Waddy Wachtel en Mike McAdam, drummer Charley Drayton, Bob Glaub op bas en Wallflower genoot Rami Jaffe kun je haast geen deuk vallen. Countryrock Deep diggers noemen Foster's muziek een Buddy Miller en Rodney Crowell combi plaat, maar ik ga voor een eigentijdse Radney Foster stiel die werkelijk om te smullen is.

Jan Janssen

Artist: Sail Away

Album: The Songs Of Randy Newman

Label: Sugar Hill Records

donderdag 1 juni 2006

Toen ik op de site van Sugar Hill Records las dat op 9 mei een tribute To Randy Newman CD uit zou komen dacht ik meteen, leeft die man dan niet meer, heb ik soms iets gemist? Gelukkig werden die gedachten snel in de kiem gesmoord. Het blijkt zo te zijn dat veel Amerikaanse artiesten erg onder de indruk zijn van de liedjes die de nu drieënzestigjarige singer-songwriter ooit schreef. Persoonlijk ben ik niet echt onder de indruk van Newman's werk toch levert de tribute CD Sail Away verrassende melodieën op. Het liedje Louisiana, nu uitgevoerd door gitarist Sonny Landreth, bijvoorbeeld voegt toch echt wel een extra dimensie toe. De ultieme country ballad Rider In The Rain, uitgevoerd door Reckless Kelly en Joe Ely, klinkt werkelijk om van te smullen. Ook Steve Earl's versie van Rednecks komt lekker zijn vervormde strot uit. Het door Joe Cocker groot gemaakte en nu door Marc Broussard uitgevoerde You Can Leave Your Hat On breekt ook al met alle het reeds bewandelde paden. Toch een leuk gevuld album die een openbaring zal zijn en prima geschikt is voor mensen die graag terug grijpen op wat voor hen ooit nostalgisch was.

Jan Janssen

Artist: Taneytown

Album: Taneytown

Label: Independent

donderdag 1 juni 2006

Hoe Amerikaans kan een Nederlands band klinken? In het verleden hebben wij er vele van gehad en sommige zijn zelfs weer bezig met een comeback. Denk maar eens aan J.W. Roy & One Night Band. Helaas viel onlangs het doek voor het Utrechtse The Yearlings. Wie nu denkt dat de neder Roots muziek in een negatieve spiraal zit, heeft het helemaal mis. Wat dacht u van mega opkomst van Smitfish of de muziek afkomstig uit Monkey Man stal met bandnamen als BirdCatcher, ChatBucket of SmithB? Niet alleen de muziek maar ook de namen klinken zo Amerikaans als het maar kan. Het wordt pas echt spannend als een nieuwe Nederlandse Americana band zich noemt naar een Amerikaans dorp in Maryland. Taneytown is de naam die u vanaf nu goed tussen uw oren moet knopen. Doe me ook eens een lol en surf eens naar hun website en constateer dat u daar toch een paar echte stoere Real Country Men ziet afgebeeld. De muziek op hun ongetitelde debuutalbum is er ook al niet minder Real om. De lekker lome sound klinkt in eerste instantie wat dof geproduceerd. Evenwel naar mate de CD voort kabbelt hoor ik dat dit geniaal ingepast is bij het gruisige stemgeluid van zanger gitarist Edwin Jongedijk. Dan hoor ik hem zingen dat het 6 uur rijden is om zijn geliefde te zien die ergens in de verte een baan geeft aanvaard. Jongedijk waant zich in een Motel. In zijn gedachte hoort hij een treurig liedje op de radio over een meisje uit Atlanta waarvan de man in Tucson vertoeft. De afloop ga ik u onthouden want die is ongeschonden vastgelegd in de track Never Turn My Back On You. Man wat hoor dit soort bespiegelingen graag! Ook nummer als Let it Rain en het donkere What Do You Want Me To Say dragen dat wat ik helemaal het einde vind. Een buitengewoon waardevol debuutalbum van Taneytown waar we beslist in de toekomst meer van zullen horen.

Jan Janssen

Artist: William Hut
Album: Days To Remember
Label: Corazong Records

donderdag 1 juni 2006

De Noren komen! De trend is duidelijk, de erkenning voor Scandinaviërs krijgt steeds duidelijkere vormen. Hun affiniteit met rurale muziek (noem het folk, noem het blues, noem het soul) zoals we dat kennen van Schotland, Ierland of Canada krijgt steeds meer aandacht, maar ook waardering. (Voorlopers van het Noorse singer-songwriter genre, mensen als Trond Granlund, Henning Kvitnes of Jonas Fjeld hebben deze aandacht moeten ontberen.) Zou het een teken zijn dat het "Amerikaanse product" de markt heeft verzadigd, of herkennen we eindelijk dat er genoeg kwaliteit elders aanwezig is? "Verandering van spijs doet eten!" - zullen we maar zeggen - en overigens zo groot zijn de verschillen niet. Artiesten doen grenzen gelukkig vervagen als benepen criteria, het resultaat is slechts van belang. William Hut is afkomstig uit "Poor Rich Ones" (een voor mij onbekende band, maar eentje die naar het schijnt R.E.M. aspiraties had!) en heeft met "Days to Remember" zijn 3de solo album uitgebracht. De vormgeving van de frontcover deed me denken aan Max von Sydow als hoofdrolspeler in de klassieke Ingmar Bergman; "The 7th Seal". Deze donkere sobere tinten sluiten prima aan bij de muziek. De opnames vonden overigens plaats te Boston, Massachusetts, gebruikmakend van locale bluesgeoriënteerde band: The Mercy Brothers (Bjorn Bunes - keyboards, Michael Dinallo - guitars, Barrence Whitfield - zang, Steve Sadler - lap steel gitaar, Paul Kochanski - acoustic bas en Andy Plaisted - drums) De complete toon is stroperig, maar helder. De nummers worden niet gedomineerd door één individu, maar zijn duidelijk het product van een collectiviteit. William's engelachtige stemgeluid doet aanvankelijk denken aan en is vergelijkbaar met Michael Fracasso, en wellicht is dat mogelijk even wennen voor sommige luisteraars. Het album kent een aantal bijzondere sterke nummers, in het bijzonder een fantastisch duet met Whitfield in "By the Seaside" en het werkelijk zeer mooie met piano aangezette "I'm dying to see you again". De meeste tracks kennen een zogenaamde "Americana" feel, maar voor mij persoonlijk is deze aanwezige en overdadige klassieke countrybenadering beslist onnodig. Begrijp me goed, ik ben gek of lapsteel, fiddle of banjo, maar niet iedere country is "mijn" country. Volgens mij brengt deze overdaad die nummers meer schade, dan baat. Gelukkig schakelt de muziek vaak door naar een prettige folk en pop aanpak. Een Noorse openbaring.

Rein van den Berg

Artist: I See Hawks In L.A.
Album: California Country
Label: Independent

donderdag 18 mei 2006

Wat begon als een flauwekulbandje om muziek te maken op de veranda, eindigt (voorlopig) als een hooggenoteerde act in de US countrylijsten. Een komische groepsnaam van een humoristisch annex sarcastisch gezelschap dat op hun 3de album California Country zo ongeveer het hele countryspectrum - van traditioneel tot alternatief- behandelt. De belangrijkste leden van I See Hawks In L.A. zijn Rob Waller (leadzang, akoestische gitaar) en Paul Lacques (gitaren, lapsteel, Dobro en 2de stem) die - op één nummer na - alles samen componeerden. Beiden zorgden voor een melodierijke stevige rocksound dat in veel gevallen de basis vormt voor de 13 nummers. En ook de teksten mogen niet onvermeld blijven, want die vertellen quasi grappig over van alles en nog wat. Luister bijvoorbeeld naar opener Motorcycle Mama (helemaal klaar voor een lekker ritje, maar dan weigert de motor dienst) of naar het bijtende Slash From Guns N'Roses met heuse Slash- venijnige gitaarsolo. Ook ervaringen met Californië, Disney/Orlando, de romance in Houston, the summer of love in Raised By Hippies, het gouden meisje of cannabisgenot in Barrier Reef, werden spitsvondig opgetekend en ouderwets goed muzikaal vormgegeven. Een handvol muzikanten droegen aan de opnames een steentje bij met, als meest bekenden, oudgediende snarenspeelers Rick Shea en Chris Hillman. Boven op dit alles moet dan nog de kleurrijke meerstemmige samenzang vermeld worden en dan zijn alle relevanties over het mooie California Country genoemd. Voor een hoge verkoopverwachting zie ik echter veel beren op de weg in ons kikkerland.

Huub Thomassen

Artist: Martha Tilston & The Woods

Album: Rope Swing

Label: Pondlife

maandag 15 mei 2006

Eenvoud heeft vaak meer zeggingskracht dan zaken die met veel dynamiek en een duidelijke stelligheid gebracht worden. Bescheidenheid is veelbetekenend. Vorig jaar werd ik getroffen door Martha Tilston's heerlijk rustgevend album "Bimbling". Nu is haar nieuwste album "Rope Swing" beschikbaar, slechts downloadbaar vanaf de site van Pondlifestudios. Vanaf 1 mei is (tenminste voor de duur van 3 maanden) een zip file beschikbaar waarin zich 9 tracks bevinden. Martha vermeldt nieuwsgierig te zijn hoe vaak dit bestand wordt opgevraagd, en waar het zoal belandt. Ik wil haar daar graag bij assisteren! Verbazing alom, zeker na beluistering, want wederom ben ik aangenaam verrast door de zeer plezierig in het gehoor liggende songs. Live opgenomen in de bossen, kerken en Matt Tweed's landhuisje te Somerset. "The Woods" zorgt voor een zeer gevarieerd geluid, waarbij de toonzetting gebaseerd is op een organisch soort folk. Een breed scala aan instrumenten, weliswaar subtiel gehanteerd, worden ten gehore gebracht; mandoline, fiddle, bass, bazuki, gitaar, cello, fluit & diverse percussies. Muziek voor mensen die af en toe een moment zoeken om te ontsnappen van de snelheid waarmee het dagelijkse leven gepaard kan gaan. Gezonde kleinoden, gedragen op een liefdevolle stem.

Rein van den Berg

Artist: Tom Heyman

Album: Deliver Me

Label: Independent

maandag 15 mei 2006

Eind jaren negentig was de weergaloze Alt. Country band Go To Blazes uit de buurt van Philadelphia, waarin Tom Heyman de gitaar hanteerde, voorgoed uitgespeeld. Na jaren van geploeter was de snee eruit en de inspiratie zoekgeraakt. Driemaal zag ik ze live - optreden. Licht vergeten zal ik die niet door hun energieke barband - uitstraling, de melodieuze songs, hun volledige overgave aan de muziek en niet te vergeten de prachtige interpretaties van Gene Clark, Neil Young en Stones nummers. En als het gemis te groot wordt ligt daar natuurlijk altijd hun vijfstuks tellende cd-erfenis onder handbereik. Voor Heyman lonkte, na het verscheiden van GTB, de muziekscène van San Francisco. Niet zonder succes, gelet op zijn studiobijdragen voor albums van Court And Sparks, Map Of Wyoming en Chuck Prophet, in wiens band hij ook emplooi vond. Bracht daarnaast vijf jaar geleden zijn nog ongerijpte debuut cd Boarding House Rules uit en nu is er dan opvolger Deliver Me. Tom Heyman manifesteert zich hierop als een geweldige liedjesschrijver, met onweerstaanbare Roots pop melodieën in een luchtig gehouden, maar glasheldere productie. De gevarieerde nummers zijn laagdrempelig, met fijne in- en outro's, hooks en breaks en verklanken die onzegbare SF-sfeer. Grote vooruitgang, ten opzichte van de eersteling, is Heyman's stem die een prettig warm geluid sorteert. Zijn niet van humor gespeende teksten, gaan bijna uitsluitend over de gevolgen van (stuk) makende en (ont)brekende liefdes, zonder té cliché te worden. Monkey Out Of Me, Deliver Me, Bottles, Slip Away, maar toch vooral Milk Cow Blues dat een 2 in 1 compositie blijkt, zijn erg lekkere krenten uit deze muzikale pap. SF muzikanten Virgil Shaw, leden van Mother Hips, Mark Eitzel en Chuck Prophet, zij allen speelden ook soms me. Het eindresultaat bewijst dat Tom Heyman zich van sidekick heeft ontwikkeld naar een liedjesschrijver en -vertolker om rekening mee te houden. Geweldige lenteplaat.

Huub Thomassen

Artist: Craig Taylor
Album: Somewhere North
Label: Independent

zaterdag 13 mei 2006

Craig Taylor is geboren en getogen in de Australische "outbacks", vandaar ook de titel van zijn debuut CD. Craig schrijft uitsluitend verhalen uit het alledaagse leven, want zoals hij aangeeft; "I can't really write fictional lyrics." Zoals iedereen baant hij zich een weg door dit leven, en waagt momenteel zijn kansen in Engeland. Dit op Americana georiënteerde product komt vanuit de U.K. Zijn moeder volgt zoon's initiatieven echter "liefdevol", uitgaande van een van de kritieken welke ik aantrof op CD Baby. Ze is mild positief over "Somewhere North": "Leuke muziek, als je beseft wat hij voorheen deed. Het is gezond een fijne hobby te hebben, maar schat, je geeft toch hopelijk niet je echte baan op? Muziek is leuk voor de weekeinden. Ik zeg dit slechts met de beste bedoelingen. Mum" Zo te lezen, en luisterend naar Craig's muziek komt hij uit een heel behoorlijk nest. De muziek met de zeer schaarse instrumentatie valt zeer sympathiek te noemen, minstens zo schaars als de hele lay-out van het product. Moest eerst even wennen aan mans klaaglijk stemgeluid (denk daarbij richting jonge Neil Young), maar wanneer je daar doorheen prikt tref je een uitstekend album aan. Een Australier om te omarmen, kleinschalig, maar authentiek.
"At night I close my eyes and step into the street.

I'm in my sleep and in this town,
Which as a child was everything.
The mystery of my memory which weaves a perfect seam,
Has sown itself into my soul,
Which as a child was all a dream."

Rein van den Berg

Artist: ChadBucket
Album: Shoeshine Man
Label: Munich Records

donderdag 11 mei 2006

Zo donker en geheimzinnig als het CD art werk eruitziet, zo geheimzinnig wordt er gedaan over wie ChadBucket zijn of is. Is het gedaan uit marketing strategische overwegingen of is het doodgewone artistieke luiheid? Het antwoord op deze vraag kan ik u niet geven, feit blijft dat ik de zin of de onzin er niet van inzie. Wat snuffelwerk levert de naam van Smalltown Romeo Gabriël Peeters op. Deze multi-instrumentalist knutselde in zijn eentje ChadBucket's debuut CD Shoeshine Man in elkaar. Een lekker lome dark blues plaat, die mij een beetje doet denken aan CC Adcock's vorig jaar verschenen CD Lafayette Marquis. Peeters is dus een goed schoolde muzikant die aardig zijn weg weet in de wereld van de digitale software die tegenwoordig op onze PC's draait. Hoe je het ook bekijkt je moet weten wat je doet als je aan de slag gaat met deze digitale mixmachines. En dat laatste weet Chadbucket als geen ander en de muziek is er dan ook beslist niets minder om. Kwestie van accepteren dus. Luister maar eens naar This Dog en het met een Zydeco groove overgoten On My Back. Het klinkt allemaal zeer verrijnd, de gitaar licks en vette Rhythm, het klopt allemaal tot in detail. Maar dan komt het, spanning, emotie en gevoel die sijn langzaam bij mij weg naar mate de CD zich voorbeweegt. Pas aangekomen bij het humeurige Everything worden mijn zintuigen weer geprikkeld. Geen onoverkomelijk feit als je bedenkt dat deze CD het best zal gedijen tijdens de warme zwoele zomeravonden waarvan ik stevig hoop dat we daarvan velen van zullen krijgen.

Jan Janssen

Artist: Michele Dominguez Greene

Album: Luna Roja

Label: Appleseed Recordings

donderdag 11 mei 2006

Het folk georiënteerde Appleseed Recordings is duidelijk gefundeerd op idealistische gronden. Op hun site beschrijft dit onafhankelijke label waarop hun motieven zijn gebaseerd. Alle respect! Uiteraard sluit de ideologie perfect aan bij het geboden repertoire. Ik lag al geruime tijd als door een loopse teef genageld bij het voorportaal van hun site te wachten. Was indertijd overdonderd door het heerlijke debuut album van deze wonderschone duizendpoot. (Ze acteert, schrijft & zingt, en nog eens verdienstelijk bovendien.) Mijn lange wachten werd beloond, want nu is verschenen: "Luna Roja" het meer dan uitstekende vervolg op "Ojo de Tiburon" van deze door twee culturen gescheiden Michele Dominguez Greene. De naam Dominguez heeft ze recentelijk toegevoegd om een brug te slaan naar haar grootmoeder. Het album is nagenoeg geheel Spaanstalig gezongen, maar als beletsel heb ik dat allerm minst ervaren. De Engelse vertalingen zijn overigens vindbaar in het bijgeleverde boekwerkje. Co-writer, gitarist en producent, de Peruaanse Hiro Hurtado heeft met behulp van Michele's band - een multiculturele akoestische bezetting en dito instrumentatie - een zeer smaakvol geheel gemaakt. Een uiterst volwassen folk georiënteerde synergie heeft zich voltrokken tussen de beide Amerika's, en wederom ga ik volledig plat vanwege het eindresultaat. Wat is dit een heerlijke zomerse CD, waaronder een heerlijk duet met John Gorka. Wonderschoon, wil ondanks mijn Groningse achtergrond deze Mexicaanse muziek graag volledig omarmen.

Rein van den Berg

Artist: Stephen Fearing

Album: Yellow Jacket

Label: True North

donderdag 11 mei 2006

If your dreams haven't happened yet, you just keep dreaming, fluistert Stephen ons toe vanaf het openingsnummer van zijn laatste album. Stephen Fearing - bij de meeste lezers bekend vanwege de gelegenheidsformatie Blackie & the Rodeo Kings - (waarvan later dit jaar ook nieuw werk valt te verwachten!) brengt hiermee zijn achtste officiële release. Zijn eerste "The Yellow Tape" is overigens uitsluitend op cassette verschenen in een oplage van minder dan 2000 stuks. Later verschenen een 3tal van de tracks van deze tape op zijn opvolger "Out to Sea", uitgebracht in 1989. Fearing heeft over de afgelopen jaren weliswaar niet extreem veel repertoire gecreëerd, maar de kwaliteit is er dan ook niet minder om. Vind het persoonlijk altijd moeilijk te stellen welk album zich laat kwalificeren als het beste van een bepaalde artiest. Over het geheel genomen is ten aanzien van "Yellow Jacket" zonneklaar dat dit een uitermate sterk en verzorgd album is, met een groot aantal uitmuntende songs. Songs van een dusdanig niveau dat ik durf te stellen dat we hier te maken hebben met een van de beste cd's van 2006. De enige song welke niet door Fearing is geschreven is het meer dan voortreffelijke "Goodnight Moon" van Will Kimbrough. Fearing zet geen trends, maar maakt gewoonweg non-pretentieuze luistermuziek met vloeiende poëzie en romantische teksten. Kortom heerlijk ontspannend werk met aandacht voor details. Muziek van de bovenste plank - luister eens naar het prachtige snaarwerk van Colin Linden (dobro) en Dan Whiteley (mandoline) in "The Man who married Music" - , gebracht om beluisterd te worden. Mocht je geraakt worden door Stephen Fearing, klaag dan niet dat je niet gewaarschuwd was, want dit is verslavend spul. 11 ouderwets lekker in het gehoor liggend met kop, kont & tussenstuk.

Rein van den Berg

Artist: Tim Easton

Album: Ammunition

Label: New East Records

donderdag 11 mei 2006

Tim Easton's debuut CD "Special 20" was een logische, maar voornamelijk akoestisch, vervolg op het dynamische album "Guardian Angel" van The Haynes Boys. Deze door Easton gedreven band werd gedomineerd door gitaar a la Son Volt en Wilco. Tim Easton trekt de vlotte opwaartse lijn onvervalst door, en zijn nieuwste album "Ammunition" wordt nog steeds gekenmerkt door een zelfde creatieve energie. Denk dat je hem mag omschrijven als een frisse vonk binnen de alternatieve country. Support op dit album ondervindt hij van Don Heffington, Doug Pettibone, Tift Merrit en Lucinda Williams. (maar dat kan ook haast niet anders gezien Easton's aanwezigheid op Pettibone's recent verschenen: "The West Gate") Tim Easton heeft zich dus uitstekend genesteld binnen een eersteklas vriendenclub. "Ammunition" vuurt een gevarieerd pakket tot in de details verzorgde (voornamelijk akoestische) songs op ons af. De muziek is doordrenkt van allerlei invloeden (van folkroots tot rock, inclusief Dylan), maar is bovenal zeer eigentijds. Het geheel klinkt 45 minuten als een terdege geoliede klok. Soms wanneer je werk van een beeldend kunstenaar ziet, dan is een enkele blik voldoende te beseffen dat iemand werkelijk talent bezit. Dit besef geldt dus zondermeer voor de weergalozes muziek van Tim Easton. Een uitgebalanceerd meesterstuk.

Rein van den Berg

Artist: David William

Album: One Way Ticket

Label: Independent

zaterdag 6 mei 2006

Late bloomers, zo noemt men vaak muzikanten of songwriter die pas op latere leeftijd hun muzikale creativiteit openbaren. Deze vlieger gaat voor een deel zeker op bij de uit Edinburgh afkomstige singer-songwriter David William. De pas zevenentwintig jarige Schot, die Maltees en Duits bloed door zijn aderen heeft stromen, is eigenlijk nog maar piepjong. Toch pakte hij toen hij achttien werd pas zijn gitaar op. Eerst geïnspireerd door de Britpop, die gekenmerkt werd door de grote rivaliteit tussen de twee belangrijkste vaandel dragers daarvan Oasis en Blur, maakte hij later kennis met de muziek van Crowded House. Dit laatste slaat een aardige brug tussen toen en nu. David William debuutalbum One Way Ticket past precies in dat straatje. Geen diepgewortelde muziek dit keer dus, maar wel vlijtige en zeer weloverwogen poprock. William beschikt over een mooie rustige stem, die zich meteen openbaart in de opener Now And Then. Wat ook direct opvalt is de enorm goede productie. Mede door Mick McGarr, die William's debuutalbum mixte en masterde, klinkt One Way Ticket zeer toegankelijk. De geest van Neil Finn hangt ontegenzeggelijk rond in liedjes als Run Rabbit Run en Outside The Window. Toch zweer ik bij een liedje zoals Come And Go. Na een backpacking trip door Europa, van bijna een jaar, stond William's besluit vast "Ik ga mij vanaf nu overgeven aan mijn muziek". Dat laatste heeft hij erg mooi vastgelegd in de bijzonder appetijtelijke uit gemusiceerde titeltrack One Way Ticket. Een opvallende release die in feite muzikaal maar is opgebouwd door David William op gitaar en Ukelele en multi-instrumentalist Mick McGarr. Doortastende muziek voor alle leeftijdscategorieën die de kwaliteit daarvan hoog in het vaandel dragen. Oeps, hadden wij het daar zojuist niet al over?

Jan Janssen

Artist: Doug MacLeod

Album: Where I Been

Label: Black & Tan Records

zaterdag 6 mei 2006

Twee jaar geleden maakte ik pas echt kennis met de onberispelijke blues-soul muziek van Doug MacLeod. De CD "Dubb" was niet weg te branden uit de jaaroverzicht lijsten van dat jaar. De zwoele tonen van deze Amerikaan krijgt nu navolging met Where I Been. Meteen valt het kwartje weer en denk ik terug aan een koffiehuis ergens Nelson County, Virginia waar wij twee jaar geleden lekker bleven naborrelen terwijl wij intens genoten van heerlijke blues muziek uit een originele omgebouwde Wurlitzer Jukebox ergens in een hoek. Een prima herinnering die dus opvolging verdient. De zwoele composities liggen goed in het gehoor terwijl vooral de tekstuele inhoud daarvan mijn aandacht trekken. Ik raad u eens aan naar The Leavin' Road of Turkey Leg Woman te luisteren. Als we het over diepgang hebben dan treft u die daar zowel letterlijk als figuurlijk aan. De verzinsels zijn waarnemingen die hij perfect uitbouwt naar soms een obscure verhalen zoals in het stroperige Bait Man. New blues, die weliswaar niet het plakkaat techno blues van mij opgedrukt krijgt, die iets speciaals toevoegt aan de eeuwenoude traditie van black music. Hoewel de zeer introverte Otis Taylor, MacLeod's muziek zou willen betitelen als "white man's blues sucks", staan ze wat mij betreft samen op eenzame hoogte wat betreft hun muzikale visie over bluesmuziek voor de volgende generatie. Geen navelstaren of met je rug naar het publiek maar open communicatie. Dit laatste ademt deze CD ook helemaal uit.

Jan Janssen

Artist: Hayes Carll

Album: Little Rock

Label: Rounder Europe

vrijdag 5 mei 2006

Onlangs een indrukwekkende live show gezien van de uit Houston, Texas afkomstige singer-songwriter Hayes Carll op het Blue Highways Festival, in de Vredenburg in Utrecht. Het is mij pas één keer eerder overkomen (Cracker, Take Root 2003) dat ik verrast werd op een festival door een artiest waarvan ik de werkelijke klanken niet echt kende. Hayes Carll deed mijn versteld staan door een loepzuivere countryrock show te etaleren op Blue Highways. Zijn nieuwe CD Little Rock beluisteren en daarna zijn uit 2002 daterende CD Flowers And Liquor maar meteen aanschaffen was dan ook een logisch gevolg. Ik wil mij in deze bespreking echter beperken tot zijn nieuwste CD. Little Rock is een zeer sfeervolle plaat die, in vergelijking met zijn voorganger, een stuk volwassener klinkt. Ik hoor druppeltje Ray Wyllie Hubbard in zijn stem maar dan iets zuiverder. Luister zelf maar eens naar de opener Wish I Hadn't Stayed So Long en uw weet waarom ik dit zo opschrijf. De melodieuze romantiek drup van deze plaat af bij Long Way Home, Leaving Her Standing en Long Way Home. Het samen met Guy Clark geschreven opbeurende Rivertown klinkt mooier live als op de CD. Dit komt waarschijnlijk omdat ik van een pedal steel loze versie heb kunnen genieten op Blue Highways. Ik ben nu eenmaal niet onder de indruk van dit vaak domineerde instrument. De hier en daar subtiele harmony vocals die ik hoor doet hij samen Allison Moorer. Het klinkt volgroeid en daar brengt zelfs de eigentijdse country Rap van het liedje Down The Road Tonight geen verandering in. Nu maar hopen dat hij net als zijn soortgenoten als Ray Wyllie Hubbard, Radney Foster, of Jim Lauderdale ook in Nederland opgepakt wordt.

Jan Janssen

Artist: Malcolm Holcombe

Album: Not Forgotten

Label: Gypsy Eyes Music

vrijdag 5 mei 2006

Het leven anno 2006 biedt een aantal zekerheden, een daarvan is dat Malcolm Holcombe momenteel tot een van de uniekste songwriters behoort. Hij gaat uiterst bewust en serieus om met zijn kunstuiting. Veel stijlvormen tref je aan binnen Malcolm's muziek. (Deltablues & Folk) Daarnaast vind je binnen zijn uitvoeringen ook een zekere evolutie, want de op het vorige album ingeslagen weg wordt verder uitgewerkt. Veel rauwheid, veel grit, maar toch wordt de "one-take" benadering uiterst knap verzorgd. Deze kerel gaat gewoon lekker door met hetgeen waar hij goed in is, waarbij de motivatie niet door geldzucht wordt bepaald. Waar tref je dat nog aan? De instrumentatie is deze keer meer aangekleed dan bij het uitstekende vorige album, waarbij het accent primair was weggelegd voor Malcolm's stem en akoestische gitaar. Nog steeds vervullen zijn zandgestraalde stembanden het unieke smeedgeluid van dit album, maar de instrumentatie is voller. Het geluid blijft desalniettemin donker en sober. Zonder twijfel een groei album van jewelste, en dat zijn doorgaans de mooiste. In deze hedendaagse wereld waarbij de hapklare brokken sneller de spotlights bereiken, zijn degelijke albums als "Not Forgotten" een welkome verademing. Dit is er eentje om niet te vergeten.

Rein van den Berg

Artist: Stacy Jagger

Album: Faded Memories

Label: Independent

vrijdag 5 mei 2006

Heb gisteren de provincies Noord Holland, Friesland & Groningen doorkruist en terug. Heerlijke trip, genietend van het schitterende lenteweer, de groene landerijen en de prachtige muziek. Een van de cd's die volledige in harmonie met het geschetste gleed was: "Faded Memories" van Stacy Jagger. Behalve foto's van de zangeres zelf, sieren verweerde familieopnames haar hoesje. Ze draagt dit album op aan de op de cover afgebeelde grootmoeders. Ik was zelf eveneens op familie bezoek, en inderdaad niet alleen de kleuren van de foto's vervagen, de herinneringen ook. Terugvallend op het verleden kan eigenlijk best heel aangenaam zijn, en dit album kent dan ook een aantal zeer onderhoudende retrospectieve en nostalgische nummers. Ook wordt er een aangenaam en gevarieerd gemusiceerd. Terwijl het merendeel van de muziek een folk, Roots, gospel gevoel geeft, vinden er ook incidentele zijsprongen naar de blues en lichte jazz plaats. Op een gegeven moment vervagen niet alleen foto's, maar naarmate de tijd vordert wordt alles hergewogen. De van Nashville afkomstige Stacy heeft voorlopig haar aspiraties en talent vastgelegd (voor haar nageslacht - komende mei - maar ook voor ons.) Dankzij de steun van haar echtgenoot Ron Jagger - een opname technicus en producer - lagen haar technische mogelijkheden dichterbij huis dan de gemiddelde artiest, maar het resultaat is er beslist niet minder om. Haar talent is onmiskenbaar aanwezig. Er vloeit onnoemlijk veel muziek naar cd's, en deze van haar ervaar ik als een heel prettig schijfje. De tand des tijds zal uiteindelijk de waarde bepalen, maar of wij dat meemaken is de vraag. Uiterst genietbaar!

Rein van den Berg

Artist: Steve Wynn & The Miracle 3

Album: Bruises

Label: Blue Rose Records

vrijdag 5 mei 2006

Bruises is de vijf nummers tellende opmaat voor de gelijknamige release van een live 2CD + DVD box, aankomende mei. Deze box is een beeld- en geluidsregistratie van een optreden in Duitsland, tijdens Steve Wynn's omvangrijke Europese tour in de herfst van 2005. Een lekker opwarmertje, omdat de vloeiende alternatieve rock - van deze medegrondlegger van de Paisley Underground Sound, medio jaren tachtig - er nog altijd in gaat als de zoetste koek. Op dit EPTje staat o.a. het weergaloze When The Curtains Falls, afkomstig van misschien wel zijn beste studioplaat Ghost Stories (1988) van zijn eerste groep The Dream Syndicate. En ook Blind Willie McTell van Bob Dylan krijgt een weemoedig stemmende behandeling. Het titelnummer, zowel live als in studio-uitvoering hier aanwezig, is van zijn laatste studioplaat tick...tick...tick. Het stevige, donkere maar nochtans melodieuze geluid van zijn band zorgt voor een perfecte bedding voor Wynn's indringende stem. Voorproefje dat naar mei doet snakken

Huib Thomassen

Artist: The Mammals

Album: Departure

Label: Signature Sounds

vrijdag 5 mei 2006

Van origine ben ik niet zo'n folkmuziek aanhanger. Rock is mij met de paplepel in gegeven. Ik weet niet hoe het u vergaat maar naarmate ik ouder wordt waardeer ik steeds meer andere muziekstromingen. Waar ik dan persoonlijk voor op de knieën ga is vaak als jonge artiesten iets toevoegen aan hetgeen ik al ken. Zo ongeveer verging het mij ook na het beluisteren van de nieuwe CD van The Mammals genaamd Departure. De tracks Follow Me To Carthage en Tryin' To Remember What City I Know You From trokken mijn speciale aandacht van meet af aan. Het zijn dan ook wel meteen de meest radiovriendelijke liedjes op dit album. Voor de rest tref ik een zeer elegante mengelmoes van folk, Americana en indie-pop aan, die door deze band prima zijn gearrangeerd en vol overtuiging gebracht worden. De as van The Mammals bestaat uit Ruth Ungar, dochter van fiddler Jay Ungar, Michael Merenda en Tao Rodriguez Seeger, kleinzoon van Pete Seeger. Voor de opnamen van Departure heeft de band zich versterkt door Chris Merenda op drums en Jacob Silver op elektrische bas. Dit laatste voegt echt wat toe, vind ik dan, en dat hoor ik zelfs als de traditional Satisfied Mind voorbij komt waaien. Een beetje jammer dat ze naast hun eigen perfecte werk nog eens twee andere covers op de CD hebben gezet. Come As You Are van Nirvana en Do Not Go Quietly Unto Your Grave van Morphine hadden de CD ongeveer zeven minuten korter gemaakt. Dat was wat mij betreft geen schande geweest. Zelfs dan blijft er nog ruim tweeënveertig minuten ijzersterke Roots muziek over die ruimschoots voldoet aan de verwachtingen van een doorgewinterde rocker.

Jan Janssen

Artist: Bill Dees

Album: Castin' My Spell On You

Label: Borrowed Records

maandag 1 mei 2006

Bill Dees is medeschrijver van Roy Orbison's eeuwige pareltjes Oh Pretty Woman en It's Over. Met het verschijnen van zijn cd Castin' My Spell On You kom je daar dan achter. Na een halve eeuw heeft dat wel iets grappigs. Deze nieuwe cd leunt natuurlijk behoorlijk op dat zinderende tijdperk van de vorige eeuw. Muziek in de traditie van vooral de 'zangersrock 'n' roll', maar zinderen doet dit album helaas maar zelden. Dat is een beetje vreemd eigenlijk, want Dees wordt immers begeleid door het (deels inwisselbare) swingende fifties- muziekcollectief The Skeletons/The Morells, dat met Lou Whitney een geweldige bassist en topproducer in huis heeft. Daarbij heeft Bill Dees ook nog eens een stemkleuring die herinnert aan Roy Orbison - luister naar The Hurting Game -, zij het met meer pathos en minder bereik. Dit alles is niet genoeg om een felle vonk in de elf eigen nummers plus twee covers van Merle Travis' Sisteent Tons en het titelnummer van Johnny Otis over te laten slaan. Hij hopt op dit album te geroutineerd enthousiast en blij door het repertoire. Afgezien van zijn haast dwangmatige getuigenis in het zwaar christelijke If you Start Walking Over The Water, is het een aardige cd, dat toch vooral uitnodigt weer een iets van het vroege werk van Roy Orbison op te zetten.

Huub Thomassen

Artist: Charley Cruz & The Lost Souls

Album: Life On The Edge

Label: White Indian Records

maandag 1 mei 2006

Beter ooit dan nooit, om aan deze eersteling 'Life On The Edge' van Charley Cruz & The Lost Souls enige aandacht te besteden. Reeds eind 2005 verschenen, klinkt hun album zeer Amerikaans van een kwartet met Latino - getinte uitstraling, edoch afkomstig zijn uit het o zo Hollandse Dordrecht. Het roots popalbum heeft een heel sterk begin met de trits 'Dead- End Street'/'Fools' en 'Lover games', maar dan blijkt Cruz en de zijnen hun creatieve kruut al aardig te hebben verschoten. Niet dat wat erop volgt onder maat is, maar de liedjes worden dan enigszins te doorsnee. Daarentegen lenen ze zich wel goed voor de radio en ook meezingen kan volop. Charley schrijft goed in het gehoorliggende liedjes met catchy hooks en pakkende refreinen. Zijn medebandlede Ronald Cruz op drums, Jerry Brown op gitaar en DJ Ciggaar op bas spelen gedegen, maar te weinig met het gas vol erop. De productie is wat bleekjes en te braafjes. Charley Cruz' stem doet bij vlagen denken aan Nils Lofgren (maar dan wat slechter) en het geheel doet vooral denken aan de Austin, TX band The Rainravens (maar dan wat beter) Een verdienstelijk debuut met ontwikkelingsperspectief.

Huub Thomassen

Artist: Eric Hisaw

Album: The Crosses

Label: Saustex Media

maandag 1 mei 2006

Eric Hisaw was in eerste instantie een compleet nieuw naam voor mij. Na wat speurwerk kom ik toch ineens tot de ontdekking dat zijn partner, in het dagelijkse leven, niemand minder is dan Chrissy Flatt. De briljante singing butterfly woman, die wij kennen van haar albums Walk With Kings en Wings Of A Butterfly, ontmoete Hisaw ooit in een punkclub. De wereld wordt zo toch wel heel erg klein! Toch neem ik even de tijd hem verder aan u te introduceren. De beste man maakte tot dusver drie albums Things About Trains uit 2000, Never Could Walk The Line uit 2002 en Another Great Dream Of You uit 2004. Als ik de CD bespreking nalees zijn de gevestigde critici erg verdeeld. De een schrijft dat Hisaw de coming man is de ander stoffen hem genadeloos af. De verdeeldheid kan ik mij ook wel een beetje voorstellen nu ik Eric Hisaw's nieuwe CD The Crosses een paar keer heb beluisterd. Een ding vooraf ik ga deze zeer talentvolle singer-songwriter afkomstig uit Austin, Texas niet neersabelen. Integendeel zelfs, de composities op deze plaat liggen bij mij daarvoor te goed in het oor. Denk een qua zang aan Dr. Hook, in betere jaren, en Eddie Hinton in zijn goede doen op Cry And Moan, 16 jaar geleden. Niet mis te verstane vergelijking dus. De pakkende melodieuze hebben iets speciaals en dat maakt The Crosses een prima radio plaat die zo de arbeidsvitamine speellijsten in zou kunnen zonder dat er ook maar iemand zich aan zou storen. Voor de literaire fijnproevers onderons is er ook genoeg te beleven. Zo hoor ik Hisaw zingen over zijn broeierige geboorte plaats Las Cruces in New Mexico. Het reilen en zeilen van die troosteloze omgeving beluister ik in het gedreven Take Care Of Yourself. Verwacht geen vernieuwde muziek van Eric Hisaw maar wel lekker bezielde muziek die absoluut voldoende toekomst perspectief biedt.

Jan Janssen

Artist: Giles

Album: Dancing With Dolores

Label: Independent

maandag 1 mei 2006

Vorig jaar werd ik geconfronteerd met de derde CD "Blue Funk" van de Engelse formatie Giles. Giles, bestaande uit de Nederlandse gebroeders Mark en Piet Koehorst op respectievelijk gitaar, bas en zang en Terry Shaughnessy op drums, maakten op dit album een futuristische mix van blues, funk, soul en poprock. Ik weet nog goed dat ik toen schreef dat we van deze prima ingeburgerde, nu Engelse staatsburgers meer zouden gaan horen in ons land. Wel, eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik het mis gehad heb. Na het beluisteren van hun pik splinter nieuwe release Dancing With Dolores moet ik toegeven dat het best wel moeilijk is deze muziek groot aan de man of vrouw te brengen in ons nederig landje. Ik zal u uitleggen waarom ik dit zo opschrijf. Net als op de voorganger treffen we weer een aantal prima eigenzinnig uitgevoerde covers aan. Zo wordt Richie Havens liedje Freedom omgetoverd in een Santana techno Jazz. Ook Jimmy Hendrix Gypsy Eyes moet er aangeloven. De R&B soul rhythm klinkt bloedstollend mooi en voegt toch weer iets extra's toe aan het door Hendrix zelf vaak geflipt uitgevoerde nummer. Ook Tina Turner's Nutbush City Limits en Leonard Cohen's Bird On The Wire krijgen een eigenwijze muzikale adrenaline shuffle mee. Maar net als op "Blue Funk" klinken de eigen Giles nummers eigenlijk het best. U wordt getraakteerd met een super vette blues in de opener Maria Magdalena. Haaks daar tegenover staan het poppy klinkende Letter To Bush en het naar Superstition (Stevie Wonder) lonkende Fallen Angel. De muziek van Giles klinkt zo divers en veelomvangend dat ik mij serieus afvraag welke kant men nu eigenlijk op wil. Kijk, als mij dit gevoel zo bekruipt, hoe zullen dan hier onze brave jongens en meisjes van onze major record companies op reageren? Volgens mij heb ik daar een punt. Aan de ander kant wat kan het eigenlijk schelen, als je bedenkt wat deze zogenaamde majors tegenwoordig nog voorstellen? Hoogstwaarschijnlijk zal Giles dit ook al een zorg zijn, de rock tandem loopt en ze hebben er plezier in. En dat laatste hoor je.

Jan Janssen

Artist: John Smith
Album: Break Me Open
Label: Blue Pine Productions

maandag 1 mei 2006

Veel artiesten krijgen niet de aandacht die ze volgens mij zouden moeten hebben. Soms zijn ze daar vanwege hun bescheidenheid of eigenzinnigheid zelf schuld aan. Soms heb ze de gewoon de trend tegen zich, of lijkt hun naam verdomd veel op een religieuze muzikale tegenhanger. Toch durf ik John Smith eenvoudigweg toonaangevend te noemen binnen de folkmuziek. Zijn muziek is een gezonde samensmelting tussen Cliff Eberhardt en Pierce Pettis hun muziek. Zijn laatste (en ondertussen 5de) CD is opgenomen met een uitstekend assortiment aan artiesten, waaronder Tim O'Brien, Darrell Scott, maar de ook meer dan fantastische singer-songwriter en gitarist Bill Miller. Niet echt baanbrekend, maar ook zeker niet oubollig of saai. Zijn muziek ademt een natuurlijke warmte en schoonheid uit, en klinkt zeer verzorgd, maar ook aards. Wellicht is de term folk ietwat te mager voor een duidelijke beeldvorming van wat ik bedoel. Muziek wordt op een bepaald punt mystiek, en ach, als je goed luistert vind je zulke devotie in blues of welk genre dan ook maar. Kwestie van luisteren, en ervoor open staan. Kortom stel je open voor de muziek van John Smith, je zult het zondermeer ervaren als verrijking.

Rein van den Berg

Artist: Love County
Album: Love County Live @ the Saxon Pub
Label: Independent

maandag 1 mei 2006

Love County, een gemeente in Oklahoma in het zuiden van Amerika, maar ook een band uit diezelfde gemeente. Ik wordt verwend met zowel de live CD opgenomen in the Saxon Pub in 2005 als een titelloos studio album uit 2004. Op de website van Love County is nog niet veel te ontdekken. Het is al wel vormgegeven maar er is nog maar weinig inhoud. Misschien ook wel goed om echt alleen van de muziek uit te gaan. Het is goed hoorbaar dat de bandleden veel hebben rondgehangen in Oklahomaanse en Texaanse muzieksce ne, maar toch onderscheiden ze zich door er wat andere invloeden aan toe te voegen. Hier en daar hoor je wat funk en soul flarden en is het wat seventies en eighties gekruid. Zoals ze zelf ook al zeggen: 'Love County is als de Talking Heads uit Oklahoma zouden komen of als Duran Duran een country band was geweest'. Backbeat begint bijvoorbeeld met een soort REM mandoline intro, daarna zet de ritme sectie in en zit je midden in een discodeun, waarvoor 10CC zich niet zou schamen. 'I love Love County' en had in 2005 graag het optreden in de Saxon Pub in Austin, Texas meegemaakt. Voorlopig komen ze niet in de buurt, maar wie weet op het Roots & Roepaen Festival 2007?

Serge Epskamp

Artist: Sandbox
Album: The Music Of Mark Sandman
Label: Hi -N -Dry Recordings

maandag 1 mei 2006

Ik kende Mark Sandman alleen als die rare zanger van Morphine met zijn twee-snarige bas. Ik hoorde Morphine voor het eerst op de vijfde CD van de 2 meter sessies van Jan-Douwe Kroeske. Een hele aparte combinatie van slide bas (Low Guitar), saxofoon en drum (met een hele fijne snare). Low Rock noemde Sandman het zelf. Het maakte toen grote indruk op me, maar ik heb me er nooit verder in verdiept. Op dezelfde CD stonden zoveel nieuwe dingen voor mij, waaronder ook James Taylor. Ik heb toen voor hem gekozen. En dan in eens lag de Sandbox in de bus, zomaar..... Twee CD's en  en DVD vol met materiaal van Mark Sandman. Ik ben gaan luisteren en werd helemaal overweldigd. Waarom heb ik dit al niet veel eerder gehoord en waarom heeft niemand me ooit attent gemaakt op Mark Sandman. Maar dat is natuurlijk wel gebeurd in 1994 met de 2 meter CD. Ik weet eigenlijk niet wat ik over de muziek van Sandman moet schrijven, behalve dat het me alle kanten optrekt, zeer inspirerend is en dat het allerlei emoties losmaakt. Ieder woord is overbodig. De box is een overzicht van Marks werk in verschillende bands: Sandman, Treat Her Right, Hipnosonics, Pale Bros., Super Group, Candy Bar, Treat Her Orange en Morphine over een periode van circa zestien jaar tot 1999. Dit is alles; hij werd 46. Nu kan ik hem nooit meer in levende lijve zien; met de DVD als schraal substituut. De volgende luister ik wel naar je Jan- Douwe...

Serge Epskamp

Artist: Specs Hildebrand & The Living Room Band

Album: A Wink At The Moon

Label: Disky Records

maandag 1 mei 2006

Met een beetje weemoet kijk erop terug. Terwijl ik bezig was met mijn eerste interview, met Neal Casal op die beroemde lerensofa in de catacombe van Paradiso in Amsterdam (1996), stond ik ineens oog in oog met de in februari 2002 overleden Jip Golsteijn. Even daarna zaten we samen te babbelen over het legendarische album van The Ozark Mountain Daredevils "It'll shine when it shines". De woorden van de journalistieke held staan nog altijd gegrift in mijn geheugen "Keep on the good work hillbilly". Het Real Roots Cafe bestaat dit jaar tien jaar en plotseling valt A Wink At The Moon van zanger gitarist Specs Hildebrand bij ons op de deurmat. Toeval? Wat is de connectie? Hildebrand werkte half jaren zeventig veel samen met Golsteijn en dat ontpopte zich in de vorm van de elpee "File Under Popular". Nadat Hildebrand uit het dal geklommen was dook hij zijn persoonlijke muziekarchieven in. Hij trof daar een berg songteksten en ruw materiaal van hem en Golsteijn aan die hij nu heeft opgenomen samen met zijn band The Living Room Band. De as van de band bestaat uit gitarist Evert 'Jash' Veerman, bassist Hubert Knuvelder en drummer Kees Steur. De erg goed geproduceerde liedjes op A Wink At The Moon klinken om te beginnen lekker ontspannen. Het Bottle rockt lekker in de opener Skulls In The Desert, You Know Your Baby Loves You en What Did I Do. Terwijl de country ballades Survived (duet Hildebrand/Piet Veerman), Crash Course en The Devil Has Come, met Jan Akkerman op gitaar, daar in tegen heerlijk wegsmelten. Het zijn grote muzikale contrasten die het onmogelijke geachte toch mogelijk hebben gemaakt. De CD bevat maar liefst achttien tracks. De bonus track Home, waar ook ene Frankie Miller (leeft hij nog?) op mee zingt, opent perspectief als beste kroegliedje van het jaar. A Wink At The Moon is een prikkelend en inspirerend neder countryblues soul kunstwerk, waar menig hedendaags over de plas bandje een puntje aan kan zuigen. Een waardige ode aan een groot man die Nederland als pop pioniersland op de kaart zetten. Wij kijken uit naar die tijd.

Jan Janssen

Artist: Tony Joe White

Album: Live From Austin Texas

Label: New West Records

maandag 1 mei 2006

Onder de vlag 'Austin City Limits' wordt sinds 25 jaar een live podium geboden voor - veelal in Amerika gearriveerde - muzikanten. Gelukkig werd zowat elk optreden vastgelegd en dat heeft een ware schatkamer aan historische en meer recente opnames opgeleverd. Het is een gouden greep, dit zilveren jubileum luister bij te zetten met het uitbrengen van cd's en DVD's. Daarmee de liefhebber van de betere Amerikaanse country/rock/folk muziek - met terugwerkende kracht - deelgenoot te maken van deze meestal voortreffelijke sessies. In voortreffelijke doen was ook Tony Joe White op 5 december, 1980 toen 'A.C.L.' nog 'Austin Skyline' heette. De cd bevat 14 nummers, met natuurlijk zijn grootste hits en een cover '300 Pounds Of Hungry' van Donnie Fritts. Voor wie bekend is (wie niet eigenlijk) met het oudere repertoire van Tony Joe, is het beluisteren van deze cd een feest der herkenning. Omstreeks de tijd waarin dit concert werd gegeven is dat, achteraf gezien, beslist zijn beste periode geweest. Toen slaagde hij er nog telkens in (grappige) nummers te schrijven met dat moddervette, sexy en funky gitaargeluid dat je, in combinatie met zijn bronstige zangstijl, in opperste staat van opwindung bracht. Met het terughoren van bijvoorbeeld 'Rainy Night In Georgia' 'Polk Salad Annie' en 'Willie And Laura Mae Jones' blijkt dat zinnenprikkelende effect nog altijd aanwezig. Die onweerstaanbare broeierige sfeer, die hij toen in zijn weergaloze liedjes wist te leggen, is bijna ongeëvenaard. Live From Austin TX is een héél lekker (hebbe) ding. Deze muziek is zó verleidelijk. Het warmt je langzaam op, om je daarna in vuur en vlam te zetten.

Huub Thomassen

Artist: Tres Chicas

Album: Bloom, Red & The Original Girl

Label: Yep Roc Records

maandag 1 mei 2006

Tres Chicas debuteerde in 2004 met het zeer goed ontvangen album 'Sweetwater' waarop we kennismakten met de loepzuivere harmonieën van het trio nachtegalen, dat bestaat uit Caitlin Cary, Tonya Lamm en Lynn Blakey. Het hoge niveau van dat 1ste album, deed natuurlijk met enige nieuwsgierigheid uitzien naar het kwaliteitsgehalte van het vervolg. Welnu, de dames hebben op 'Bloom, Red & The Ordinary Girl' die eerste prestatie moeiteloos geëvenaard, zo niet overtroffen. Maar het heeft wel even geduurd voor dat ik deze conclusie kon trekken, want even wennen was het wel. Waarschijnlijk zit hem dat in het feit dat 'Sweetwater' meer rootsier composities bevatte, in tegenstelling tot het onderhavige album dat in de twaalf nummers een poppier, soulgerande en jazzy productie laat horen. Een voor de handliggende verandering omdat voor de opnames het drietal naar Londen toog, waar oud – pubrocker Geraint Watkins de helpende schrijvers – en muzikantenhand toestak en ook Nick Lowe soms de basgitaar bespeelde. Maar de prachtige samenzang is gebleven en opnieuw bevestigen Cary en Blakey hun songschrijvertalent voor bitterzoete melodielijnen en creatieve arrangementen. Op de keper beschouwd is 'Bloom, Red & The Ordinary Girl' een eerste klas schuifelalbum, met verschillende blanke soulnummers 'Shade Trees In Bloom', 'Still I Run' en '400 Flamingos', de vele slijpers als 'Slip So Easily' en 'Sway' en de slechts een paar lichte tempoverhogingen in 'The Man Of The People' en in 'If You Think That It's All Right'. Muziekromantiek voor de onderste plank, zal ik maar zeggen.

Huub Thomassen

Artist: Drew Landry & The Dirty Cajuns

Album: Tailgaten Relief & Hurricane Companion

Label: Independent

woensdag 19 april 2006

De meest Amerikaanse muziek die ik de laatste tijd heb gehoord is die van Drew Landry and the Dirty Cajuns. Directer en eerlijker krijg je het echt niet. Geen patriottistische bullshit, maar een eerlijk beeld van het zuiden van Amerika. Het is niet mooi, maar bezit wel de ruwe schoonheid van een oude verweerde biels. Het geld voor de EP Tailgaten relief & Hurricane Companion met 7 nummers is bij elkaar gesprokkeld door Drews familie. Op de voorkant staan zijn grootouders trots te pronken. Zijn grootmoeder vertelt nog iets aan het einde van de EP. De nummers gaan over jagen en drinken, over The Tigers en winnen en over 9-11 en de burgemeester van New York. Dit is het tweede werk van Drew Landry. Hiervoor kwam hij met 'Keep what's left' met maar liefst 17 tracks. Op zijn site is veel te zien en te beluisteren. Een herinnering aan zijn overleden vuilnisbakhond Po-Swa en als je snel bent kun je zijn Ford f-100 Ranger uit '69 nog kopen voor \$ 1.200,00.

Serge Epskamp

Artist: Jodi Shaw
Album: Snow on Saturn
Label: Independent

woensdag 19 april 2006

Waarom ik bij het zien van de cover van "Snow on Saturn" een onwillekeurige associatie kreeg met Engeland, daarvoor moet ik maar eens bij mezelf te rade gaan. De hoes oogt ietwat burgerlijk traditioneel, denk dat daar hem "the Mary Poppins" crucks zit. Iets kleurrijker had mij meer aangesproken. Even zo goed moet je door een koude hoes heen kunnen prikken, ook al ligt er sneeuw op Saturnus. Ondertussen zijn we aanbeland bij het 3de album van de origineel uit Canada afkomstige, maar momenteel in New York City woonachtige Jodi Shaw. Evenals haar vorige product "The Pie-Love Sky" was de productie in handen van Steve Addabbo. Steve is de studio eigenaar van Shelter Island Sounds en heeft zijn CV al met diverse resultaten mogen opsieren. (o.a. Suzanne Vega en Shawn Colvin). Haar muziek – want daar draait het tenslotte om – is eveneens schaars gekleed (een enkele cello en trompet daargelaten) Het leeuwendeel van de begeleiding concentreert zich om toetsen, gitaar en bas) en daar mankeert weinig aan. Het 2de nummer "I want to" heeft echter een olijke hoempa-pa geluid, waar ik niet mee uit de voeten kan, maar voor de rest biedt Jodi verdomd veel bezieling. Veel piano gedreven songs geplaatst in een setting die laveert tussen folk en pop waarbij de stem de verbindende factor is. Niet echt grensverleggend, wellicht tikkeltje traditioneel, maar lekker in het gehoor liggend.

Rein van den Berg

Artist: Karyn Ellis
Album: Hearts Ball
Label: Independent

woensdag 19 april 2006

De lovende kritieken ten aanzien van Karyn Ellis d'r 2de CD bereikten mij eerder dan dat ik haar muziek mocht beluisteren. Dit is wellicht niet een juiste instap ten aanzien van de beoogde objectiviteit, maar een en ander heeft mijn luisterplezier niet serieus beïnvloed. En luisterplezier is overdadig aanwezig. 11 geïnspireerde creatieve "organische" avontuurtjes, qua innemendheid en spelplezier. Songs met een lekkere losse en kleurrijke structuur. Definitie van haar stemgeluid rijgt tot kinderlijk, maar allerm minst hinderlijk. De basis van de songs zijn live (en zonder publiek) opgenomen op een sneeuwige namiddag, dus slechts beperkt poets en plakwerk, in het Staircase Theatre van Hamilton, Ontario. Piano, bas en viool worden als redelijk essentiële instrumenten in Karyn's pallet naar de voorgrond getoverd. (De percussie en drumwerkzaamheden zijn later via het mengpaneel toegevoegd) De kortere nummers zijn doorgaans losjes van toonzetting, terwijl de langere songs op een zeldzame wijze worden uitgerekt. Het akoestische instrumentarium komt speels tot zijn recht, gedragen door de persoonlijke klankkleur van haar stem. Haar poëzie voegt dan diepte naar smaak toe, waarbij een gebalanceerd geheel ontstaat. Qua geluid moet je denken aan Emilliana Torrini's "Fisherman's Woman", maar dan op zijn Canadees!

Rein van den Berg

Artist: Tom Russell

Album: Love & Fear

Label: Hightone Records

woensdag 19 april 2006

De inmiddels al 56 jarige singer-songwriter Tom Russell liet al meer dan twaalf albums op zijn naam schrijven. Toch als u mij vraagt, noem nu eens één hoogtepunt uit zijn meer dan twintigjarige carrière, moet ik tot mijn grote schrik mijn schouders ophalen. Nu moet ik eerlijkheidshalve bekennen dat ik de muziek van Tom Russell pas ontdekte in 1995 met zijn zevende release The Rose Of The San Joaquin. Nu heb ik meerdere malen naar Russell's nieuwe album Love & Fear zitten luisteren. Weer geen slechte CD, kan ik u vertellen. Weliswaar staat Gurf Morlix, die wij kennen van productiewerk bij o.a. Lucinda Williams en Mary Gauthier, muzikale handtekening er wel wat stevig op, maar het zijn vooral de akelig goede teksten en zang van Russell zelf die Love & Fear naar een bijzonder niveau tillen. Moderne mix van typische Russell traditionals worden afgewisseld met een heerlijk nieuwerwets geluid. De Texaan heeft bewust gekozen voor een wat meer melodieuze gekleurde ritmisch album. Daarin leveren o.a. sound wave wonder Morlix, Joel Guzman op accordeon, Gretchen Peters backing vocals, Fats Kaplin steelgitaar en Glenn Fukunaga op bas geen onbelangrijke bijdrage. Love & Fear opent met het puntige The Pugilist At 59. De Native American groove van Robbie Robertson bespeur ik in Beautiful Trouble. Ik hoor een blues rockende afgeslankte ZZ Top tune die de titel Four Chambered Heart meekrijgt. Het klopt allemaal op Love & Fear. De kwaliteit is wederom van ongekende hoogte. Russell's dertiende album kan hem in een nog breder muzikaal daglicht zal plaatsen, maar dan moet hij wel gehoord worden.

Jan Janssen

Artist: Willard Grand Conspiracy

Album: Let It Roll

Label: Glitterhouse Records

woensdag 19 april 2006

De Amerikaanse band Willard Grant Conspiracy is kind aan huis in Europa. Ga maar na: een tweede thuishaven in Ljubljana, Slovenië, bij een Duitse platenmaatschappij onder contract en de gedeeltelijke opname van hun nieuwe cd Let It Roll in studio Metro in Enschede. (ook gedeelte in de Metrostudio in Ljubljana). Verwonderlijk is dat allemaal niet, als je bedenkt dat WGC in het eigen thuisland nauwelijks aan de weg timmert, in tegenstelling tot aan deze zijde van de Atlantic, waar het kloppen op de deur, met elke nieuwe cd, almaar sterker weerklank vindt. En dat laatste nu is volkomen terecht, gezien het prachtig zwart getinte – af en toe noisy klinkende – folkrock repertoire dat door WGC wordt geboden. Opnieuw slaagt de band erin met Let It Roll een geslaagd werkstuk af te leveren. Deze keer met tien nummers, waaronder Ballad Of A Thin Man van Bob Dylan dat te maken kreeg met een spannende donkere benadering. In het titelnummer laat zanger en componist Robert Fischer zich helemaal gaan in een ruim negenminuten durende filosofische beschouwing, muzikaal ingekaderd in een even intense als dynamische eruptie, inclusief zijn - aan Nick Cave gelijkende - getergde zang. Naast de standaard bandbezetting, zorgen de effectieve inzet van trompetje, accordeon, mandoline en pumporgel voor een fraaie afwisselende inkleuring van het geluid. Sympathisanten, waaronder Steve Wynn en Chris Eckman leverden ook enige bijdragen. Wat maakt vele liedjes van Robert Fischer eigenlijk zo onweerstaanbaar? Voor mij zijn dat de pakkende en relatief luchtig klinkende refreinen, die een mooie tegenhanger vormen voor de wat zware toonzetting van zijn teksten. Waarmee Fischer zichzelf ook weer niet al te ernstig lijkt te willen nemen. Zijn motto is immers: Let It Roll.

Huub Thomassen

Artist: Calexico

Album: Garden Ruin

Label: City Slang Records

woensdag 12 april 2006

Hoe kon het gebeuren dat de humeurige broeierige sound van Calexico een paar jaar geleden zo populair werd bij een zeer geëmailleerd Nederlands publiek? Jong en oud staken hun lof over de CD Feast Of Wire uit 2003 niet onder stoelen of banken. Popcritici daarentegen waren echter niet onder de indruk. Op de nieuwe CD Garden Ruin halen John Convertino en Joey Burns hun gram. Wat mij betreft klinkt deze plaat, zeker in het begin, nog toegankelijker als welke voorganger dan ook. De brede, lees weer vernieuwende, Calexico sound begint met de opener Cruel. De trouwe aanhang zal helemaal weg zwijmelen bij deze herkenbare Calexico klanken. Vast staat echter dat de echte Calexico traditionalisten effe zullen motte wennen als de componisten het pad van de bezielende woestijn emotie verlaten. Bisbee Blue klinkt toch echt naar een potentieel radio hitje. Net als de hit uit 2000 The Ballad Of Cable Nogue dit overigens ook deed op Hot Rail, zwaait en draait dit liedje door mijn lichtgeprikkelde zintuigen. De prettig in het gehoor liggende stem van Burns kleeft als vanouds terwijl ik toch ook duidelijk wat meer dynamiek hoor. Ook het de bekende Ennio Morricone banjo klinkt weer in het stroperige Nom De Plume. Met het maar liefst meer dan zes minuten durende chaotische klinkende All Systems Red wordt deze prima, geen buitengewone, CD afgesloten. Een beetje wrang om te moeten melden dat juist dit slotakkoord mij laat zitten met een tweeslachtig gevoel waar ik dus persoonlijk niet blij mee ben. Ik kan er helemaal naast zitten, maar ik denk dat daar het beoogde brede publiek wellicht ook last van zal hebben.

Jan Janssen

Artist: The Family Jewels

Album: Saturday Night

Label: Hi -N -Dry Recordings

woensdag 12 april 2006

Behalve de karige informatie op Saturday Night, weet ik niks van de achtergrond van The Family Jewels. Over een website beschikt de groep blijkbaar nog niet. Hoe het ook zij: we hebben hier van doen met een gepassioneerd spelend sextet, wier muziek teruggrijpt op de beschaafde rock 'n' roll van de jaren vijftig. Voortreffelijke instrumentalisten en vocalisten herbergt dit gezelschap dat je ingehouden laat heupwiegen, vingerknippen en je ook oeh hoo of ka-ding dong dong laat zingen. Petticoatmuziek met lichte uitstapjes naar gospel, country en smeelige jazzdeuntjes. Vijftien sterke en afwisselende liedjes met extra romantische klanken, vanwege de ondeugende maar onschuldige titels, als Lips Red As Wine, That Chick's Too Young To Fry, Tit For Tat en Wow Wow Baby. Schuivende, slijpende liedjes die het lokspel blijmoedig stimuleren. De lente blijft dit jaar lang uit, maar ter compensatie brengt Saturday Night ook dat jonge (ook voor ouderen) veelbelovende gevoel naar boven. Hiervoor hulde en dank aan de groep met Steve Sadler op lapsteel, mandoline en zang; Asa Brebner op gitaar en zang; Andrew Mazzone op bas, baritongitaar, keybords, zang en tevens producer; Kevin Shurtleff op drums en zang; David Champagne op gitaar en zang; Fred Griffith, zang en nog een handjevol ingehuurde blazers.

Huub Thomassen

Artist: The Silos

Album: Come On Like The Fast Lane

Label: Blue Rose Records

woensdag 12 april 2006

Terwijl de countryrock formatie Cracker tegenwoordig niet meer verder komt dan een eerbiedige best of collectie kunnen diezelfde fans de nieuwe van The Silos "Come On Like The Fast Lane" blindelings onder de arm slaan. De New Yorkers knallen meteen binnen met Behind Me Know en de bezielende rock ballad Fall On Your Knees. Walter Salas-Humara is min of meer de drijvende kracht achter deze stevige afstomende Roots rock formatie. De meeste liedjes die we aantreffen op Come On Like The Fast Lane komen dan ook uit zijn pen. Samen met Steve Wynn schreef hij de treffende opener. Dit schijfje pendelt ongegeneerd door mijn CD speler als we aangekomen zijn bij de robuuste maar mooi psychedelische ballad Keeping Score. Al eens van Jonathan Spottiswoode gehoord? De radio hit komt voor rekening van Days Gone By. Walter Salas-Humara schreef dit hippe liedje met Dave Bassett die we weer kennen Lisa Loeb en Joe Bonamassa. Dit trio, verder bestaande uit Drew Glackin op gitaar en Konrad Meissner op drums, maakt gepaste diep gewortelde Blue Rose Records muziek die nu eens ook in Nederland ontdekt dient te worden.

Jan Janssen

Artist: Jimmy Ryan & Hayride

Album: Gospel Shirt

Label: Hi -N -Dry Recordings

maandag 10 april 2006

Wie Jimmy Ryan's website bezoekt treft hem aan in een badkuip. Even doorklikken en u ziet een grauwe weergave van de ingang van Monument Valley. Wie is die Jimmy Ryan die mij al enige maanden teistert met knapperige Twang muziek? Weer zo'n CD die wel draait wordt maar niet uit mijn pen komt. Een kort en dieper research levert meteen wat bekendere namen op. Wel eens gehoord van Jake Brennan & The Confidence Men, Laura Cantrell of Carly Simon? Als Alt Country liefhebber hoef ik u dan niet te vertellen dat onze prikkelende Jimmy niet uit heldere hemel komt vallen. Samen met zijn band Hayride bestaande gitarist Duke Levine (gaat die niet iets doen met Eugene Ruffolo in de toekomst?) drummer Billy Beard en bassist Andrew Mazzone maakte hij zijn tweede CD genaamd Gospel Shirt. Het is overigens niet zijn debuutalbum want in 2002 maakte de uit Binghamton, New York afkomstige songwriter en mandoline picker Lost Diamond Angel. Dit debuutalbum, waar Jimmy het liever niet meer over wil hebben, werd door niemand minder dan Trina Shoemaker (Sheryl Crow) geproduceerd. Op Gospel Shirt kom ik zes bloedhete countryrockliedjes tegen. De linkshandige mandoline virtuoos weet hoe zijn instrument moet doseren in de songs die ik aantref op deze CD. Met het doortastende countryliedje Breaks My Heart opent deze CD. Daarna sluit de kabbelende track Turn Around naadloos aan. Op het laidback Only Even wordt verbazingwekkend mooi en sfeervol harmony vocal gezongen. Even verder snuffelen dus. Oeps ik zie ook ineens een paar ander interessante aanknopingspunten op deze CD. Wat dacht u van ene Jabe Beyer op piano, Grayson Capps op akoestische gitaar? Ja, ja Jimmy weet absoluut wat hij doet op deze korte intermezzo CD. Ik houd mijn hart vast als Ryan even de tijd krijgt een volwaardige CD vol te pennen.

Jan Janssen

Artist: Beth Garner

Album: Addictions

Label: Armadillo Music

zaterdag 8 april 2006

In Austin, Texas is muziek maken net als eten en drinken. Het dagelijkse leven aldaar kan niet zonder en vormt daarom een constante broedplaats van soms gekend maar vaker miskend talent. Deze plaatselijke omstandigheden wordt nog eens - ten overvloede - onderstreept, door stadsingezetene Beth Garner, een eersteklas ogende babe, die met haar tweede cd 'Addictions' een lekker toegankelijke poprockplaat heeft afgeleverd. Lokaal timmert de 28 jarige Garner, met meestal zijdelingse muzikale verrichtingen, al elf jaar aan de weg. Tot een doorbraak kwam het totnogtoe nooit. Welke status van erkenning 'Addictions' haar zal opleveren, blijft voorlopig onzeker. Wel zeker is dat haar muziek zich uitstekend leent voor radio en voor bijvoorbeeld autoritten. Haar tien zelfgeschreven nummers (van de in totaal dertien stuks) wortelen stevig in een pop- rocksound. Haar afwisselende messcherpe, ronkende en broeierige sologitaarpartijen brengen je in een energieke en goedgemutste stemming. De bescheiden inzet van banjo, accordeon en lapsteel geven sommige nummers nog eens de immer broodnodige variatie. De krachtige en sexy stem - die het midden houdt tussen Bonnie Raitt en Lucinda Williams - waarmee ze haar liefdesteksten zingt maakt het tot een lekker smeuiig geheel. Deze muziek is net als Calvé- pindakaas: iedereen kent het, maar het blijft gewoon lekker. De lekkerste notenstukjes op 'Addictions' zijn: 'I Don't Wanna', 'Get It Out', 'Don't Live There', 'Pour Me' en 'Believe Me'. Gewoon toegeven aan je verslaving.

Huub Thomassen

Artist: Danny Tate

Album: Destination X

Label: NoVille Records

zaterdag 8 april 2006

Als ik u nu vertel dat de in Beaumont, Texas geboren singer-songwriter Danny Tate een indrukwekkende staat van dienst op zijn naam heeft staan, zult u zich waarschijnlijk afvragen, waar heb je het ook alweer over? Om die, overigens terechte, vraag meteen de kop in te drukken neem ik u even mee naar begin jaren tachtig. Toen scoorde ene Rick Springfield de wereld-hit *Affair Of The Heart*. De track stond op Springfield's meest in het oogspringende album *Living in Oz* uit 1983. Ieder Arrow Classic Rock radioluisteraar zal nu lichtjes van zijn stoel veren. Het dient gezegd te worden, Tate maakt met zijn nieuwe release *Destination X* een verrassende comeback. Er is niet veel meer over van de gladde gepolijste sound die zijn laatste schijf *Nobody's Perfect* uit 1995 bevatte. Tate produceerde de CD maar schakelde daarbij de hulp in van geluidstovenaar Tom Harding (Sonny Landreth en ZZ Top). Hetgeen betekend dat *Destination X* bovenal een goed geproduceerde plaat is wat net voldoende ruwe kanten overhoudt om op countryrock of poprock schap te plaatsen. De melodieuze liedjes brengen niets nieuws, waarmee ik wil zeggen dat het allemaal wel eens gedaan is, maar geven u ook weer geen zogenaamd flashback gevoel. Zeker een liedje als *Dark Side Of Love* zou ook in Nederland het goed doen als single. Geloof, wijsheid en de nodige cynisme komen samen in *Broken Down On Memory* en het samen met Rob Crosby geschreven *Real*. Leuk album van een man de altijd voor anderen schreef maar gelukkig nog genoeg energie heeft om zelf ook nog iets goeds te produceren.

Jan Janssen

Artist: Leaving, TX
Album: 100 Miles to Sunday
Label: Independent

zaterdag 8 april 2006

De voorman van Leaving TX, zanger en liedjesschrijver Chris Patterson had al een tijdje vaag aangerommeld in de muziekcène van Washington DC. Na een inspirerend bezoekje aan Austin, TX werd bij thuiskomst zijn voornemen een bandje te beginnen meteen omgezet in gerichte actie. Daarvan is 100 Miles To Sunday het eindresultaat. En wat houdt dat dan in: een twaalftal nummers - waaronder Peace, Love and Understanding van Nick Lowe - dat kan worden gerangschikt onder het alternatieve countryrockgenre. Toegankelijke semi-electrische muziek met lichte twang, snerpnd doch kalm gitaarspel, fijnmazige orgel- of pianoklanken, afgewisseld met het geluid van de pedalsteel en grofkorrelige mineurzang. Drank, vrouwen, spijt, verwijt en eenzaamheid zijn de bezongen thema's. Originaliteit is hier ver te zoeken. Juist dát is nou eenmaal moeilijk en daarom vaak de makke in dit toch al redelijk uitgekauwde genre. Het is al zo vaak en beter gedaan. Leaving, TX klinkt op 100 Miles To Sunday wel sympathiek en doet zeker een verdienstelijke poging de handen op elkaar te krijgen. Maar daarvoor is op zijn minst een veel krachtiger en gevarieerdere muzikale presentatie noodzakelijk. Ik zou zeggen: ga terug naar Austin, TX voor een herkansing.

Huub Thomassen

Artist: Drew Nelson
Album: Immigrant Son
Label: Independent

vrijdag 7 april 2006

Binnen de voortdurende stroom van debuterende artiesten pop springt zo nu en dan qua originaliteit of gedrevenheid iets riant boven de gewenste middenmoot uit. "Immigrant Son" is een dergelijk product, uitermate sympathiek en voor de verandering afkomstig vanuit Michigan. (alwaar ook redelijk veel Nederlanders naar toe zijn vertrokken!) Helemaal debuten, doet hij niet want zijn eerste EP; "Recovering Angels" dateert alweer van 2001. Je proeft binnen de setting een duidelijk onderscheid naar de oorsprong van deze muziek. Het is geen Texas of New England, het geluid zwiert ergens tussen beiden in zullen we maar zeggen. Op de cover zie je een schuur annex woning in een uitgestrekt landschap waarbij de donkere wolken zich opstapelen. Hierbij is eerder sprake van een referentie naar de "immigrant" uit een vorige generatie, dan naar een zekere mate van desolatie die terug te vinden zou moeten zijn in de muziek. De toonzetting daarvan is doorgaans ontspannen te noemen. De CD bestaat uit 13 songs, waarbij het zo-even genoemde "geluksnummer" welbewust wordt overgeslagen door middel van 1 minuut stilte. "Terry's Tune" is een fiddle intermezzo van ene Terry (Lancaster). "Next Best Western" is een bijna klassieke track van een van mijn persoonlijke favoriete artiesten Richard Shindell. Binnen dat genre dien je eveneens Drew Nelson te figureren. Drew is echter net iets minder gepolijst, maar weet een aantal puike songs neer te zetten. De gehele CD ademt een voortreffelijke opgenomen en geproduceerd semi-elektrisch product uit. Lekker veel authentieke instrumenten; mandoline, fiddle, accordeon, maar ook zijn er diverse gitaren aanwezig (akoestisch, elektrische bas, slide en pedal steele) welke mede de ruggengraat van deze moderne folk plaat creëren.

Rein van den Berg

Artist: Drive By Truckers

Album: A Blessing And A Curse

Label: New West Records

vrijdag 7 april 2006

Het is volgens mij alweer zes jaar geleden dat de Southern Roots rock formatie Drive-by Truckers met het, in Nederland zwaar onderschatte, album Pizza Deliverance (Zane Records) uitkwam. Sinds die tijd is het ook altijd weer een lust voor het oog en oor als er een nieuwe Truckers uitkomt. En die is er nu ook. Het digipack heet A Blessing And A Curse en is weer een waar lustobject geworden. De eerste prijs qua opsmuk, inhoud en vormgeving halen ze wat mij betreft weer binnen. Maar zit daar de doorgeleerde Roots rock liefhebber tegenwoordig op te wachten? Ja, als is het maar dat men doodeenvoudig graag de soms iet wat reflecterende en hier en daar observerende teksten van het trio songschrijvers Patterson Hood, Mike Cooley en Jason Isbell graag wil meelesen. Daar zit hem ook een deel van de kracht van deze Drive-by Truckers CD. Muzikaal is er niet veel veranderd. Okay, de songs klinken allemaal iets meer geproduceerd als Pizza Deliverance of Southern Rock Opera uit 2002, maar de basis staat nog altijd als een huis. Als ik zo vrij mag zijn, klinkt A Blessing And A Curse muzikaal gezien zelfs iets gevarieerder dan zijn voorgangers. Deze contrastvolle variant proef ik van meet af aan al in de pulserende opener Feb. 14 en het met Lynyrd Skynyrd flirtende Aftermath USA. Zoals kenners gewend zijn speelt ook de dood weer een hoofdrol. De tragiek om de dood van Little Bonnie wordt in een verijnd alt country jasje gestoken. Ook dood en verderf in de ballade Space City. Het komt gelukkig helemaal goed aan het einde van deze sublieme Drive-by Truckers CD. In A World Of Hurt bezingt Cooley en verteld Patterson Hood de redding. Het eindigt allemaal positief met de passievolle woorden "It's great to be alive". Chapeau en een Hiep, Hiep Hoera voor deze niet te missen Southern rock CD.

Jan Janssen

Artist: Neal Casal

Album: No Wish To Reminisce

Label: Fargo Records

vrijdag 7 april 2006

Als ik de naam van Neal Casal noem zullen kenners in een adem ook zijn debuutalbum uit 1995 Fade Away Diamond Time noemen. Dit vijfsterren album kon in die tijd niet voorkomen dat Casal gedropt werd door zijn platenmaatschappij. Gelukkig was daar het Duitse Glitterhouse Records die de volledig gedesillusioneerde singer-songwriter in de armen sloot en daarna maar liefst zeven albums van hem uitbracht. Toen Casal in 2002, samen met Jeff Hill en Dan Fadel, de countryrockband Hazy Malaze vormde stapte de in Denville, New Jersey geboren songwriter over naar het Franse label Fargo. Ook de muzikale koers veranderde daarmee, iets waar de trouwe fans niet echt op zaten te wachten. Vorig jaar ondernam Casal iets wat in muzikwereld erg tricky genoemd wordt. Onder de naam Return In Kind bracht hij een compleet album op de markt met alleen maar covers. Gebrek aan inspiratie? Nee, hoor Neal Casal is nu weer helemaal terug met zijn nieuwe CD No Wish To Reminisce. Zijn stem klinkt als vanouds en ook keert hij terug naar zijn eigen bedachtzame muzikale ziel die hij voorziet met inspirerende teksten. Geen nieuwe muzikale vindingen in de opener You Don't See Me Crying of in het daarop volgende Sleeping Pills In Stereo. Het klinkt allemaal heel back to basic zo ook het warrelende Grand Island of de radio hit Too Far To Fall. Het zeventigerjaren gevoel knaagt en dat is zeker niet negatief bedoeld. Casal creëert een sfeer die aardig dicht in de buurt komt bij zijn onsterfelijk hit Eddy And Diamonds. Ik moet toegeven het is even wennen maar de CD rijpt je naar mate hij tot zijn einde komt zoals in het uitermate tactvol gearrangeerde Lost Satellite. Doodeenvoudig, toch spannend zonder ook maar een moment te opdringerig te worden, zo wil ik de nieuwe Neal Casal betitelen. The freshness of the historical beat is alive and kicking en ligt nu voor het oprapen in de vorm van No Wish To Reminisce.

Jan Janssen

Artist: Lee Roy Parnell

Album: Back To The Well

Label: Universal South Records

donderdag 6 april 2006

Op 21 december van dit jaar ziet de in Abilene, Texas geboren en getogen Lee Roy Parnell, Abraham. Geen jong uit het vel springende gozer dus, maar een late bloomer. Southern blues rocker Parnell debuteerde pas begin jaren negentig met een ongetitelde soloalbum. Twee jaar later beklommen zijn liedjes What Kind of Fool Do You Think I Am en Tender Moment, getrokken van zijn tweede album Love Without Mercy, diverse Amerikaanse country charts. In het Nederlandse country circuit is hij vrij populair. Een beetje vreemd want zijn nieuwe CD Back To The Well klinkt alles behalve country. De Texaan opent veel belovend met een stevige Southern rock liedje dat sterk doet denken aan het jaren zeventig werk van The Allman Brothers Band. Daarna zakt het tempo, met nummers als Something Out Of Nothing, Just Lucky That Way en Old Soul wat mij betreft een klein beetje te zoetjes in. Geen slechte ballads maar ik zit op dat aftellen te wachten zoals hij dit doet in de lekkere rocker Don't Water It Down. Samen met zijn vrouw zingt hij het een beetje sentimenteel klinkende Daddies And Daughters. De muzikale relatie met Alman's komt weer helemaal tot uiting in het ongelofelijk lekker swingende You Can't Lose 'em All en het instrumentale Cool Breeze. Prijsnummer op deze plaat is het hit gevoelige The Hunger. Kien geproduceerd staaltje werk van deze binnenkort vijftiger, niets nieuws onder de zon maar wel heerlijk relax.

On the 21st of December of this year Lee Roy Parnell, born and raised in Abilene, Texas, will see Abraham! So he is not a young madhead, but a late bloomer. Southern bluesrocker Parnell debuted not before the early nineties with an untitled solo-album. Two years later his songs 'What Kind Of Fool Do You Think I Am' and 'Tender Moment', from his second album 'Love Without Mercy' entered various American Country Charts. In the Dutch country-scene he is rather popular, which is a bit strange, because his new CD 'Back To The Well' does not at all sound as country-music. The Texan opens promising with a firm Southern rocksong, that reminds a lot of the seventies' work of the Allman Brothers Band. After this song the tempo slows down, with tracks as 'Something Out Of Nothing' and 'Old Soul', as for me a bit too sugery. No bad ballads, but I am waiting for the count-down, like he does in the nice rocker 'Don't Water It Down'. Together with his wife he sings the track 'Daddies And Daughters', that sounds a bit sentimental. The musical relation with the Allmans fully returns in the fantastic swinging 'You Can't Lose 'em All' and the instrumental 'Cool Breeze'. Favorite track on this album is the potential hit 'The Hunger'. This is a smartly produced piece of work of this almost 50 years old artist, though nothing new yet wonderful relaxed.

Jan Janssen for the Real Roots Cafe (translation: Yvonne Böhm)

Jan Janssen

Artist: BirdCatcher

Album: BirdCatcher

Label: Munich Records

donderdag 6 april 2006

Hallo critici en ander soort vermanende opstandelingen. Hier is JJ weer die misschien wel de beste NL Roots Cd's van het jaar met u gaat doornemen. Kijk en huiver met mij mee met het ongetitelde album van Birdcatcher. Surf eens naar de website en lees "I'm the birdcatcher...' Wraakzuchtig. Het moet afgelopen zijn met dat gefladder. Tegelijkertijd kan ik niet zonder mijn vogels, er mag ze niets overkomen". Het zijn de voorwoorden van Nederlands meest gevraagde sessie toetsenist Roel Spanjers. Hij maakte in het verleden deel uit van J.W. Roy's One Night Band, vormde daarna The Sunset Travellers en stond onlangs nog op het podium samen met Dayna Kurtz. Druk manneke, zegt dat wel, maar heeft zo iemand dan nog wel tijd over weer een eigen band op te richten en acceptabele songs te schrijven? Ik kan daar nu volmondig ja op knikken. Werkelijk fantastische Southern Soul muziek, samen met gospel blues legende Terry Evans, in Bring Me The Light. Ja, ja de Hammond is Spanjers wel toevertrouwd! Dat Spanjers over een helder en gevarieerd stemgeluid beschikt hoort u in Bring Me 'round. Dit geknepen en vol dynamiek gezongen liedje danst naadloos over in een heerlijke R&B met de titel, Blackwater. Zelfs mijn idolen Tony Joe White of Everlast kunnen hier een puntje aan zuigen. Met Lisa (one more time), met vernuftige harmony vocals van Adriane Romijn en Renske Feenstra, en Nothing Can Stop Us wordt dit sublieme debuutalbum van Birdcatcher waardig afgesloten. Geen diepte maar enkel hoogtepunten, dat is nog eens waar voor je geld. Nee, deze geavanceerder muzikale Monkeyman familie klinkt "to good to be true".

Jan Janssen

Artist: Essra Mohawk

Album: Love Is Still The Answer

Label: MummyPump Music

dinsdag 4 april 2006

Gehuld in een bescheiden maar uiterst kleurrijke op "the sixties" geënte wallet verscheen vorige maand Essra Mohawk's 10de en recentste album; "Love is Still the Answer". De eigenzinnige persoonlijkheid van deze artistieke diva staat garant voor een zekere spanning; noem het verleiding. Na een donderend conflict met Frank Zappa droeg hij zijn productionele talenten -voor de totstandkoming van Sandy's solo debuut (zoals deze originele vrouwelijke Mother toen nog heette) over aan Ian Underwood. Als het haar eigen werk betreft laat de zeer jonge Essra zich dus allesbehalve sturen. Zoals eerder albums bruist ook deze laatste CD, en is bevangen door een verfrissende wind. Niet zo zeer vanwege vernieuwende elementen, maar wel proef je de gedrevenheid die volop aanwezig is. Invloed van een specifieke muziekstroming valt moeilijk te onderscheiden. Uitzondering hierop is misschien het bluesy "It was gonna be you", want die zou zo op "Layla & assorted lovesongs" van Derek & the Dominoes hebben kunnen staan. Qua productie kan ik eveneens een parallel trekken naar een dergelijk album, want er wordt gewoon bijzonder losjes, maar authentiek gemusiceerd. De E-Turn band, en overige sessiemuzikanten houden zich verre van buitensporige studiocapriolen. De 13 songs zijn geen weerslag van een specifieke periode uit Essra's leven, maar er is gebundeld binnen een ruime range. De oudste "It's a Fool" is van 1977, terwijl de laatste "The Devil's Gotta Move Along" werd in samenwerking met Gary Lucas in 2005 voltooid. Relationeel getinte teksten gegoten in een fijne saus van romantische beeldspraak, waarbij Essra's stem kiest uit een spectrum van kleuren; dan weer luid uithalend, dan weer ingetogen. Zonder vastgeroest te zijn in de zestiger jaren ademt Essra's muziek nog vele factoren van deze oog aanschijnlijke zorgeloze periode. Ik hoop dat haar autobiografie - mocht het ooit verschijnen - voor mij antwoord biedt op de vraag waarom zij geen ruimere erkenning heeft mogen ontvangen. Voorlopig houd ik me vast aan deze voortreffelijke samenstelling, want daar is niets mis mee.

Rein van den Berg

Artist: Jeffrey Foucault

Album: Ghost Repeater

Label: Signature Sounds

dinsdag 4 april 2006

Uit Jeffrey Foucault's beide vorige albums bleek al dat we met een uitzonderlijk en veelbelovend talent te maken hadden. Zijn 3de; "Ghost Repeater" onderschrijft deze conclusie. Soms bestaat er ruimte tot discussiëren of iets zich kwalificeert binnen de bandbreedte van een bepaald genre. Wat Foucault ons geeft, behoort zondermeer tot de bovenste regionen van de hedendaagse folk. Zijn muziek is compleet en in balance. Dit album boeit over de hele lijn, biedt een zekere ruwheid (mede vanwege zijn zandgestaalde stem) en spanning. De bijdrage van de medemuzikanten, en in het bijzonder de rol van Bo Ramsey (Electric Resonator and Weissenborn Guitars), moet hierbij niet in de minste mate worden onderschat. Hij wordt niet voor niets vaak in één adem genoemd met Lucinda Williams, Greg & Pieta Brown. Daarnaast tref je aan Rick Cicalo (Bass, Stand Up Bass), Steve Hayes (Drums, Percussie), Dave Moore (Accordion), Eric Heywood (Pedal Steel), Nate Basinger (Hammond Organ, Wurlitzer). Ik kan nu wel euforisch superlatieven op papier plaatsen, maar woorden schieten hierbij simpelweg te kort. Deze schijf kun je blind kopen, die is helemaal af.

Rein van den Berg

Artist: The Legendary Shack Shakers

Album: Pandelirium

Label: Yep Roc Records

dinsdag 4 april 2006

In 2004 zag ik th' Legendary Shack* Shakers op het Take Root Festival in Assen. De band maakte toen een komische indruk door het adembenemende uitvoeringstempo van de liedjes, maar nog meer door het manische podiumgedrag van de graatmagere zanger en belangrijkste songschrijver J.D Wilkes. Zijn liedjes op hun laatste album Pandelirium bevat een smeltkroes aan cultuurstijlen met Clash-punk, Poques-folk, J.Geils Band - r&b, ruige jaren vijftig rock 'n' roll, westernachtige country en kozakkenmuziek. Twaalf stuks met een totale lengte van amper een half uurtje en vanzelfsprekend bij uitstek geschikt (gemaakt) voor een intens vluggertje live - optreden. Bij de eerste beluistering lijkt het album door het felle overvolle geluid, slechts enkel over je heen te denderen. Een overrompelende, weerzinwekkende ervaring, dat gelukkig na elke luisterbeurt haar verborgen 'nuances' sterker prijs geeft, zoals te horen in de opgefokte ballades Nellie Bell en The Ballad Of Speedy Atkins. Het luisteren wordt dan eigenlijk een hilarische gebeurtenis met al die door je hoofd schietende flarden van vreemde taferelen zoals ten strijdentrekkende kozakken, gehavende circus - en revueartiesten, puistige griezels, geestige spoken en ladderzatte lui. Ieder van hen heeft in dit excentrieke opgezette theater van Wilkes een plaatsje verworven, waarvoor zijn bandje - met behulp van onder meer Jello Biafra, Reverend Horton Heat en Fats Kaplan - de juiste duistere soundtrack heeft gemaakt. Geen muziek voor bij een gezellig theelichtje, maar in volstreekte donkerte word je gegarandeerd een beste verbeeldende luisteraar.

Huub Thomassen

Artist: Essra Mohawk

Album: Primordial Lovers MM

Label: Rhino/Elektra

zondag 2 april 2006

Af en toe grijp ik uit nostalgische overwegingen terug naar een periode uit de muziek die ik persoonlijk het meest koester, de jaren 1970 tot 1975. Een van de albums waar ik recentelijk tegen aan gelopen ben, is een heruitgave van twee Essra Mohawk albums, en wel uit die innovatieve jaren. Rhino's handmade brengt overigens regelmatig "vergeten" werk op de markt, vaak in gerevitaliseerde uitvoeringen, voorzien van rijke inlays. Dergelijke degelijke respect kan ik alleen maar toejuichen, en ook hier heeft men een overzichtelijk geheel van gemaakt, inclusief single B-sides. Geen van haar 8 albums is op hetzelfde label verschenen, maar de eerste 3 titels verschenen onder illustere namen als Bizarre/Verve, Reprise & Asylum. Indertijd werd Sandra Elayne Hurvitz - zoals ze werkelijk heet - nagenoeg volledig over het hoofd gezien. Tot mijn stomme verbazing las ik in haar biografie dat ze kortstondig deel heeft uitgemaakt van "The Mothers of Invention", en dat Zappa een hand had in haar debut LP: "Sandra's album is here at Last". Essra behoort tot de groep onfortuinlijke artiesten die ondanks hun creativiteit niet de juiste aandacht hebben mogen ontvangen. Bij beluistering valt dit enigszins te begrijpen, want echt mainstream is haar muziek niet te noemen. Voor de fijnproevers, en binnen die categorie rangschik ik mezelf, is er werkelijk veel om van te smullen bij dit kunstwerk uit het verleden. Succes bleef uit voor Essra, totdat Cyndi Lauper een enorme hit had met "Change of Heart" in 1986. Een licht vergelijking met Laura Nyro durf ik beslist te maken, want veel van Essra's muziek is piano gedreven, en ook een zelfde intensiteit en eerlijkheid valt te bespeuren in haar stemgeluid. Wellicht is mijn betoog mild euforisch, maar wanneer je "getriggered" bent, wacht dan niet te lang want Rhino kent slechts een gelimiteerde oplage van 2.500 stuks. Wees niet benauwd, want deze CD is gewoon heel mooi !

Rein van den Berg

Artist: Chris Thile & Mike Marshall

Album: LIVE Duets

Label: Sugar Hill Records

zaterdag 1 april 2006

Chris Thile en Mike Marshall zijn twee snarenplukkers, die na het debuut 'Into The Cauldron' van 2003 hun samenwerking voortzetten met het album 'Live Duets'. Van dit duo is de pas 24 jarige Chris Thile zonder twijfel de bekendste, vanwege zijn werk met de moderne folkgroep 'Nickel Creek'. Deze Californiër bespeelt alles wat maar snaren heeft, maar is gebiologeerd door de mandoline. Voor drums of piano draait hij trouwens zijn hand evenmin om. Een muzikaal wonderkind zogezegd, dat al op 2 jarige leeftijd van zijn virtuositeit blijk gaf. Talloze prijzen sleepte hij daardoor in de wacht. De 45 jarige Mike Marshall is vooral mandolinespeler maar ook een begenadigd multi – snareninstrumentalist. Hij woont eveneens in Californië en zijn oeuvre laat meer jazz en wereldmuziek als invalshoeken horen. Beiden hebben in het folkgenre een grote staat van dienst en speelden met o.a. Bela Fleck, Tim O'Brien en Sam Bush. Op 'Live Duets' wordt uitsluitend gebruik gemaakt van de mandoline, de mandola en de mandocello en dat doen ze werkelijk geniaal. Tien eigen composities met invloeden uit de traditionele Ierse folk, jazz en klassieke muziek worden voorgetoverd. De enige 'cover' is een bewerking van Bach's 'Dm Gigue'. Het hele album eigenlijk laat nagenoeg louter klassieke arrangementen horen. Thile en Marshall samen genereren een duizelingwekkende perfectie. Mijn verstand kan daar niet bijkomen, maar het raakt net zomin mijn hart. Deze muziek blijft mijlen ver op afstand, omdat het geen emotie teweegbrengt. Dat zegt waarschijnlijk meer van mij dan van de uitvoerende muzikanten. Te oordelen naar de applausexplosies, na elk gespeeld stuk, was het publiek in opperste staat van verrukking. Kwestie van affiniteit dat het verschil hier maakt.

Huub Thomassen

Artist: Gina Villalobos

Album: Miles Away

Label: Laughing Outlaw Records

zaterdag 1 april 2006

Twee jaar geleden debuteerde de uit L.A. afkomstige Gina Villalobos in Europa met het door ons zeer geprezen album Rock 'n' Roll Pony. Tijdens de opnamen van die CD raakte Villalobos haar gezichtsvermogen over haar rechter oog kwijt. Deze traumatische ervaring zong ze helemaal van zich af in de moedige en overwinnende liedjes op deze CD. Nu is Gina Villalobos er met haar derde album genaamd Miles Away. En jazeker, het is weer puur genieten geblazen. Zou deze CD haar nu ook in Nederland uit de anonimiteit halen? Laten wij de CD eens besnuffelen en kijken of er aanknopingspunten zijn die u aanspreken. Zo opent Villalobos haar CD met de countryrockende titeltrack. Waarschijnlijk zal daar ene Sheryl Crow stinkend jaloers op zijn. Net als op Rock 'n' Roll Pony treffen we ook op Miles Away weer een gedurfde cover aan. Dit keer is het, door Yvonne Elliman bezongen Saturday Night Fever hitje, If I Can't Have You. De gebroeders Barry, Robin en Maurice Gibb schreven dit meesterwerkje maar Villalobos doet haar compleet eigen ding ermee. De ballad Lets Fall Apart is absoluut van een uitzonderlijke schoonheid. De droge Banjo manoeuvreert zich werkelijk onsterfelijk door de melodie. Zoiets dergelijk kom ik ook tegen in Somewhere To Lay Down, Tied To My Side en Somebody Save Me. Het venijn zit hem, wat mij betreft, dus echt in de staart van deze CD. Denk Ryan Adams, proef Steve Earle en snuif Lucinda Williams dat is zo ongeveer waar ik u naar wil verwijzen. Gina Villalobos lost haar talentvolle belofte ruimschoots in met de release van Miles Away.

Jan Janssen

Artist: Kris Kristofferson

Album: This Old Road

Label: New West Records

zaterdag 1 april 2006

Een opsomming van Kris Kristofferson's gigantische carrière is ondoenlijk voor een notendop-publicatie. Hij heeft zijn sporen verdiend als singer songwriter (Help me make it through the Night), maar ook als acteur in de filmbusiness (Convoy). Daarnaast heeft hij veelvuldig collega's van hitsongs voorzien, en schreef hij de nodige filmmuziek. Kristofferson heeft zijn talenten op een zeer gezonde wijze te gelde gemaakt, en had volgens mij moeite prioriteiten te stellen. (Hij pakte aan wat op zijn weg kwam!) Binnen de muziek vind je, volgens mij, de meest pure Kris aan. 70 jaar wordt hij binnenkort, en de man houdt zich op zijn nieuwste album, This Old Road, een spiegel voor. Hij realiseert zich, de balans opmakend, dat de zandloper onvermoeibaar doorloopt; "Running Out of Time" on "This Old Road". De 11 tracks van dit album zijn in een mooie ("stripped-down") uitvoering gegoten, iets wat de zeggingskracht zondermeer ten goede komt. Don Was had de overkoepelende zorg voor dit pure product, en werd hierbij muzikaal ondersteunt door oudgedienden Stephen Bruton & Jim Keltner. Kristofferson is heerlijk nostalgisch, maar ook politiek slagvaardig. Alle respect voor dit oprechte product.

Rein van den Berg

Artist: Shane Alexander

Album: Stargazer

Label: Independent

zaterdag 1 april 2006

De tweede CD Stargazer van de uit Los Angeles afkomstig singer-songwriter Shane Alexander klinkt werkelijk te mooi om waar te zijn. Normaliter zou dit een prima sluitzin zijn maar ik klop maar meteen met mijn eindconclusie bij u aan de deur. De opvolger van The Middle Way uit 2005 is absoluut weer een voltreffer als ik het heb over pienter muzikaal compositiewerk. De geniaal gevonden instrumentatie keuze tillen de doorgaans melancholisch getinte liedjes naar een zeer bijzonder climax. Luister maar eens naar het liedje The Moore Hotel. Alexander verbleef in juli 2005 vier eenzame dagen in een hotelkamer in Seattle en schreef dit ontwapende liedje. De mondharmonica en het pianospel galmen door de lege donkere gangen van Hotel Moore, ik hoef u de filmbeelden die daarbij zouden kunnen horen hopelijk niet te omschrijven, maar dat gevoel kleeft er wel aan. Ook songs als Ride The Tides, Where Were You en de titeltrack Stargazer ontstijgen verreweg het niveau van de in Nederland reeds, voor mijn helaas onbegrijpelijk, gelauwerde mensen als José González of James Blunt. Alexander's stem heeft domweg veel meer dynamiek en reikwijdte. Bovendien beschikt hij ook nog eens over een krankzinnig goed gitaarspel, die in dit genre meer uitzondering is dan regel. Met het in huis halen van het productieduo Heroes & Villains laat Shane Alexander ook nog eens een keer zien dat hij, en hij alleen, een kristalheldere muzikale visie heeft over waar hij naar toe wil. Alles weloverwogen en stap voorstap en op het juiste moment de juiste snaren raken. Een lekker huiselijk album dat tegelijkertijd boeiend is, waar vinden we dit nog in deze tijd?

Jan Janssen

Artist: Stephen Simmons

Album: Drink Ring Jesus

Label: Locke Creek Records

zaterdag 1 april 2006

Drink Ring Jesus, van Stephen Simmons komt in een zeer basale, schijnbaar achteloos ontworpen "slipcase". De verpakking illustreert meteen wat we van deze nieuwe CD mogen verwachten. Muziek die rauw is tot op het bot, waarbij Stephen's stem de perfecte aanvulling is op zijn gitaar en harmonica. Veel songwriters vinden hun inspiratie in God of Goddeloosheid. Stephen niet minder, want hij is opgevoed "in the Church of Christ", maar kreeg, net als ons allemaal, veelvuldig andersoortige invloeden. Neem alles op en behoud het goede. Stephen's levensloop ging ongetwijfeld niet over een lichtend pad, want hij ging zichzelf kritische vragen stellen. Veel van zijn thema's zijn religieus gedreven; met als resultaat een album over contradicties, paradoxen en "lying, cheating and drinking". Slotsom: 10 verdomd mooie verhalende songs met titels als Devil's Work is Never Done en Next Stop Redemption van een eerlijke songsmid met het hart op de juiste plaats. Als je Steve Earle's Train a Comin en Malcolm Holcombe's vorig jaar verschenen: I Heard You Knockin op waarde weet te schatten, dan kun je deze daar moeiteloos aan toevoegen.

Rein van den Berg

Artist: Cuban Heels

Album: Gutbucket Music

Label: Coolbuzz Records

donderdag 30 maart 2006

Houd je van stuwende, hete, smerige blues met kloden én soul, dan kun je niet heen om Gutbucketmusic van het Amsterdamse kwintet Cuban Heels. Godallemachtig, wat een geweldige zanger (en belangrijkste songschrijver) is Jan Hidding en wat vullen zijn maten je oren met een geweldig dampende variatie van de oerblues. Hier is een (h)echte band aan het werk - die verder bestaat uit gitarist Rico Gerfen, mondharpist Richard Koster, contrabassist Arnoud van den Berg en drummer Chiel ten Vaarwerk - die oude plattelandsblues op fraaie wijze fuseert met stevige stadsrock. Vanaf de sleurende opener You Know How, de broeierige rock 'n' roll halverwege op het instrumentale Gutbucket, (Gerfen) tot en met de onheilspellende slotcover Work My Baby van J. Kimbrough, pakt de intense stem van Hidding en de moerassige begeleiding van de rest, je bij de strot om je niet meer los te laten. En dan heb ik nog niet eens gehad over de twee nummers van F. McDowell, Over The Hill en You've Got To Move welke laatste op originele wijze wordt ondergedompeld in een soulbad zonder weerga. Ach, de blues denk ik vaak, dat weet ik nu wel. Niet dus. Hoewel dit album hun derde is in vijf jaar, maak ik pas nu met ze kennis. Cuban Heels inspireert en overtuigt volkomen. Nederblues van onwaarschijnlijk hoge kwaliteit.

Huub Thomassen

Artist: Kevin Brown

Album: Tin Church

Label: Doodah Records

dinsdag 28 maart 2006

De bakermat van de bluesmuziek ligt zonder discussie aan de overzijde van de Oceaan. (Mits we de vroegste Afrikaanse invloeden gemakshalve even buiten beschouwing laten, anders zijn we rap een boekwerk over de oorsprong van deze folk muziek verder.) De Britse popartiesten die deze muziek oppikten in de jaren 60, en daar een eigen interpretatie aan gaven wisten hiermee een gigantische populariteit mee te scoren. (Denk: Eric Clapton, Rolling Stones, Fleetwood Mac of Brendan Croker) Bij voorkeur laat ik me verwennen door de meest uitgekledede klanken, zonder opsmuk, zonder franje, maar eerlijk gezegd heeft die toenmalige Britse muziekgolf mij ook niet onberoerd gelaten. Kevin Brown kun je in principe beschouwen als een late volgeling van deze stroming, maar hij doet dat met zulke geraffineerde finesse dat dit niet onbeschreven mag blijven. De man is al jaren actief, en geniet een bescheiden bekendheid binnen zijn genre. De muziek is niet wereldschokkend, maar roestig is het allesbehalve. Ervaring en een bijbehorende dosis liefde voor zijn vak zorgen voor een zeer authentiek blues-statement. Tramps, mercenaries, gamblers and preachers have all provided inspiration for the songs found herein. There are parts of them in all of us, they just take a little while to find. De opnametechniek die gehanteerd is, is vergelijkbaar aan Mojave Dust en het brengt de muziek back to basic. Luisteren maar

Rein van den Berg

Artist: Patty Hurst Shifter

Album: Too Crowded On The Losing End

Label: Blue Rose Records

dinsdag 28 maart 2006

Naar de opvolger van het uit 2003 daterende zwaar ondergewaardeerde debuutalbum Beestinger Lullabies van de Patty Hurts Shifters, Too Crowded On The Losing End, heb ik beste wel lang naar uitgekeken. De Roots-rock formatie komt uit Raleigh, North Carolina en heeft als band wat kleine wijzigingen ondergaan. Zo heeft John Williams, op drum, het veld moeten ruimen voor Skillet Gilmore (Whiskeytown). Gilmore is dus nu kennelijk sidemen af. Ook is ene Jesse Huebner aan de gebroederlijke tandem, bestaande uit Marc E. Smith en J. Chris Smith aan de band toegevoegd. Ineens hebben wij dus geen trio meer maar een kwartet Shifters. Op de doorgaans energiek en kristalhelder geproduceerde rock songs mis ik een beetje het contrast die Beestinger Lullabies zo verdomde speels en kleurrijk maakte. Ondanks de vocale ondersteuning van prominenten als Caitlin Cary en Tonya Lamm (Hazeldine) bekruipt mij het gevoel dat deze CD mij snel wil innemen. De liedjes en melodieën zijn niet slecht, maar het is te veel van hetzelfde. Uitzonderingen daarop zijn ongetwijfeld de tracks Shake en het naar The Black Crowes uitwaaiende For The Record. Ook maken de liedjes als Sadder Side en het ruim negen minuten uitgesponnen Acetylene het verschil tussen wat echt mooi en vernuftig klinkt en gewoon middelmaat is. Opvallend is ook de uitvoering van de bonustrack Worth dat dan toch weer een Go To Blazes does Stranger's Almanac gevoel bij mij doet oproepen. De nieuwe Patty Hurts Shifters is hapklaar voor de massa zou je zeggen. Toch heb ik daarover mijn twijfels.

Jan Janssen

Artist: Popunie Records Proudly Presents

Album: The Southern Sessions

Label: Popunie

dinsdag 28 maart 2006

Voor goede Roots muziek hoef je niet altijd naar de grote vlakten van Amerika. Nee, we kunnen gewoon in ons eigen landje blijven, waar echt veel goede muziek per vierkante meter wordt gemaakt. Dat bewijst de Zuid-Hollandse Popunie, of beter gezegd de muzikanten die op hun promotie CD zijn vastgelegd. Je kon deze CD krijgen tijdens Noorderslag, als onderdeel van een goody bag. De uitblinkers zijn toch wel Remmelt, Muus & Femke met Here comes the sun, met de heerlijke backing-vocals. Dit zou met wat extra promotie toch echt een hit kunnen worden.

Dyzack steunt en zucht op zijn gitaar en haalt er heerlijke (bij)geluiden uit, waardoor het lijkt alsof je in zijn werkplaats zit te luisteren. Als Tarantino lucht krijgt van de Ragtime Wranglers dan wordt Manhunt de soundtrack onder de volgende achtervolgingsscène van zijn nieuwe film. Left Bank van Templo Diaz komt zo uit de stinkende moerassen van de Delta. Lo-fi opgenomen met vieze slides en een heel verrassende dwarsfluit. Een overzicht van de overige artiesten: Smutfish, Jumbo Dollars, White Sands, Jim Wake & Sleepwalker, La Kidna, The Polar Exploration Ship, El Pino and The Volunteers en Miss Mary Ann.

Serge Epskamp

Artist: Scott Miller and The Commonwealth

Album: Citation

Label: Sugar Hill Records

dinsdag 28 maart 2006

Volgens de autobiografische informatie heeft de in Swoope, Virginia geboren en getogen singer-songwriter Scott Miller een Nederlandse vader. Dit biedt perspectief om juist in Nederland opgepikt te worden, zou je zeggen. Maar dit is tot nog toe enkel maar beperkt gebleven tot heel select groepje Hollandse fijnproevers. De mede oprichter van de poprock formatie The V-Roys maakte pas drie jaar geleden zijn debuut met het inderdaad veel geprezen album Upside Downside. Nu is hij terug met zijn derde release Citation. Het mag duidelijk zijn Miller is en blijft literair gefascineerd door de Amerikaanse burgeroorlog en het Amerika van nu. Een citaat uit het kort maar krachtige liedje Say Ho zegt al genoeg. "He I was born in Virginia in the Shenadoah Valley right about the time that this country got free". Okay ik geeft toe, je moet daar geweest zijn om te weten wat zich daar allemaal heeft afgespeeld in die periode. Maar goed, ik hoor hier toch echt iemand die de plattelandsgedachte uitdraagt net zoals een jonge Bruce Springsteen deed of nu nog steeds John Mellencamp doet. Voor de productie van deze plaat schakelde Miller de hulp in van niemand minder dan Southern Rock dinosaurus Jim Dickinson. Yes, wat hebben wij hier nu precies, juist ja de perfecte ingrediënten voor een uitstekende folk-rock plaat met ruim voldoende Twang om stevig te kunnen rocken. In Still People Are Moving doen mijn Scott Miller & The Commonwealth verdacht veel denken aan The Jayhawks. Only Everything of On A Roll zou zo van de plank van Greg Trooper hebben kunnen afkomen. Neil Young's robuuste versie van Hawks And Doves vind ik persoonlijk een van krakers op deze CD. Ik hoor Miller nu eenmaal het liefst van een stevigere kant. Hollandse Roots of niet Citation is een prachtige CD die op eigen kracht zijn weg zal moeten vinden.

Jan Janssen

Artist: Billie Joyce

Album: One Willing Heart

Label: Inbetweens Records

zaterdag 25 maart 2006

Als ik er zo op terugkijk hebben in de loop der jaren aardig wat Amerikaanse singer-songwriters voet op Europese bodem kunnen zetten door toedoen van enthousiaste muzikfanaten die ijverig bezig zijn de lokale omroepen in ons land. Één van de geluksvogels is zeker de in Kamsack Saskatchewan, Canada opgegroeide Billie Joyce. De vanuit Nashville, Tennessee opererende singer-songwriter debuteerde vier jaar geleden met de CD Love Tone. Joyce, en dit tekstueel zorgvuldig doseert autobiografische schijfje werd door zo'n vlijtige lokale Roots DJ in 2003 gekoppeld aan Bart Jan Baartmans en Erik de Vries tijdens haar live debuut optredens in Nederland. Deze koppeling levert nu Billie Joyce's tweede album One Willing Heart op. Baartmans speelt niet alleen mee op dit album maar is bovendien ook verantwoordelijk voor de productie daarvan. Moet gezegd worden, Joyce ziet er nog steeds erg goed en flitsend uit en die tatoeage op haar rechter schouder staat erg sexy. Ook haar zwoele toch scherpe stemgeluid en doorgaans diepgaande autobiografische getinte teksten zijn gebleven. "It helps me to deal and heal", zegt ze aan de binnenzijde van het CD boekje. Echter klonk haar debuutalbum vooral lekker soulful en bluesy, One Willing Heart vertoont duidelijk meer poprock trekjes. Niets mis mee natuurlijk maar ik had graag gehoord dat ze wat meer naar de soul of R&B kant was opgeschoven. Nu klinken nummers als Thunder Bay, Easy Way en Real Good Man jammer genoeg maar erg doorsnee. Ook productietechnisch wordt, mijn inziens, de nadruk teveel op haar stemgeluid gelegd. Jammer omdat ik op dit album toch een paar aardig creatieve muzikanten hoor dollen. De track Fire is daar een goed voorbeeld van, je denkt namelijk dat daar een perfecte akoestische gitaarsolo op s'en plaats zou zijn maar die komt dan weer net niet. Geen slechte CD maar ook weer geen hoogstaand meesterwerk.

Jan Janssen

Artist: Hooverville

Album: Follow That Trail Of Dust Back Home

Label: Back Up & Push Records

zaterdag 25 maart 2006

Hooverville is een band van traditie. Het liefst volgen ze het stoffige spoor terug in het verleden. Zo is heel goed te horen dat een aantal sessies op de oude manier zijn opgenomen; met z'n allen om één microfoon. Dit geeft in ieder geval wel de traditionele sfeer, maar het klinkt allemaal wat geforceerd. De heren beheersen hun instrumenten zeer goed, maar helaas zit er niet echt een vocale uitblinker tussen. Daardoor komen de tweestemmige zangpartijen, die in de verte wat aan The Louvin Brothers doen denken, niet echt lekker uit. Tekstueel komen de heren het spookstadje Hooverville ook niet uit, ondanks de grote vlakten van Amerika. Follow that trail of dust back home is de tweede cd van Hooverville; in 2000 kwamen ze met hun debuut Lucky Rabbit's Foot. Als je voor de eerste keer kennis wil maken met traditionele Amerikaanse muziek is dit een leuk album. Maar als je daarna het spoor terug naar het verleden volgt zul je waarschijnlijk al snel ontdekken dat de voorgangers van Hooverville het veel beter deden.

Serge Epskamp

Artist: Crooked Roads

Album: Heartbreak Sampler

Label: Independent

donderdag 23 maart 2006

Normaal stort ik me enthousiast op aanstormende releases en absorbeer ze met huid en haar in een dwangmatige roes. Heb de afgelopen 2 maanden echter bewust een gezonde afstand genomen van nieuw werk, had duidelijk behoefte los te breken van deze eenzijdige verrijking. Desondanks bleef mijn Ipod rijkelijk gevuld, maar voor de verandering met een royale selectie aan oudere cd's. (Het is een illusie te veronderstellen dat ik zonder muziek kan. - En wat is het toch heerlijk om extra aandacht te geven aan je bestaande collectie!) Gelukkig ben ik "slechts" hobbymatig geobsedeerd door muziek, en kan mij dus eenvoudig een dergelijke (adem)pauze veroorloven. Des te meer is mijn respect voor de artiesten die er tot hun strot aan toe inzitten. (zij die aan de onderzijde van het bestaan hun schamele inkomsten moet zien te generen uit deze "barre" business) Zij kunnen zich vanwege gebrekkige (financiële) middelen zelden een stap veroorloven buiten hun artistieke maalstroom. De eerste CD die mij ter beoordeling werd aangeboden is: "Heartbreak Sampler" van Crooked Roads. Centrale figuur binnen deze gelegenheid is Chris Dingman. Chris groeide op op het platteland van New Hampshire, zonder beïnvloeding van radio of televisie. In 10 ontspannen nummers - gelardeerd in voornamelijk snarenwerk & drums - wordt een duidelijk Noordelijke country gevoel gebracht. Het geheel is wat mij betreft een vlakke, weinig krachtige uiting, maar desondanks prettig op elkaar afgestemde songs. Het geheel bruist onvoldoende, als luisteraar moet ik moeite doen met te laten pakken. Zelfs Chris zijn stem dobert gezapig zonder duidelijk body te geven aan de muziek. "Long White Robe" is een nare hillbilly sing-a-long inclusief fiddle & pedal steel waarbij mijn broek letterlijk van afzakt, maar er zullen ongetwijfeld luisteraars zijn die deze "vrolijke" noot kunnen waarderen. Muziek voor de middenmoot met een incidentele uitschieter naar boven, maar echte bezieling of drive heb ik niet kunnen ontdekken. Ondanks de persoonlijk getinte teksten en melancholische sound legt Crooked Roads zijn zenuw nog niet bloot. De muziek is eerlijk en de intenties zijn goed, maar ik ervaar een te grote portie "aardigheid" en slechts een beperkte aan persoonlijkheid.

Rein van den Berg

Artist: Tony Gilkyson
Album: Goodbye Guitar
Label: Rolling Records

donderdag 23 maart 2006

Met Tony Gilkyson's "roots" en reputatie zit het zondermeer goed. Zijn vader Terry componeerde o.a. voor Walt Disney (Jungle Book), en blijkt een gerespecteerde songwriter geweest te zijn. (Ter illustratie: de 3de track van dit album, Man About Town, is van Terry's hand. (Had zo een Tom Waits nummer kunnen zijn!)) Tony, geboren in Hollywood, Los Angeles, was jaren als gitarist actief bij, een door Ray Manzarek "ontdekte" punkband genaamd: X. (Waar hij, na Lone Justice, de gelederen kwam verstreken van het toenmalige echtpaar Exene Cervenka en John Doe) Daarvoor, maar zeker niet minder daarna, is hij actief geweest als muzikant of producent voor diverse artiesten uit California en omstreken, waaronder; Chuck E. Weiss, Alice Cooper, Bob Dylan, Sam Phillips. (T-Bone Burnett's echtgenote) en niet te vergeten bij zuslief Eliza. Tevens verleent hij zijn diensten aan de filmbusiness, en heeft zijn klanken al aan ettelijke soundtracks toegevoegd. Tony's debuut CD, Sparko, dateert alweer van 1998. Dat Tony's vrienden hem op waarde schatten blijkt uit hun aanwezigheid; Don Heffington, Randy Weeks, Mike Stinson, Van Dyke Parks, Chuck E. Weiss. Dit 11 tracks tellend album kent een redelijk gevarieerd aanbod, maar is voornamelijk geschoeid op een traditionele leest. (Denk hierbij richting cowboymuziek uit de jaren vijftig) Tony's kracht ligt wat mij betreft niet op het compositorische vlak, en ook zijn zangstem doet me weinig. "Mojave High" (1 van de 6 eigen composities) opent dit album veelbelovend, en is wat mij betreft samen met "Gypsies in my Backyard" 1 van de sterkere songs van dit album. De enige song die me echt iets deed was: "Juanita" van de voor mij volledige onbekende Celeste Moreno. Aangezien deze CD doorgaans redelijk positieve kritieken ontvangt steek ik mijn hand maar in eigen boezem. Leuk, maar niet mijn ding.

Rein van den Berg

Artist: Helldorado
Album: The Ballad Of Nora Lee
Label: Glitterhouse Records

woensdag 15 maart 2006

Wat hebben Noren toch een introvert karakter, schreef iemand laatst die plotseling te maken kreeg met de band Minor Majority. Gelukkig weet ik wel beter. Toen ik namelijk vorig persoonlijk kennis maakte met de leden van de fjorden rock formatie Helldorado, op het Orange Blossom Festival, was het meteen feest. De pure Rock 'n' Roll rollercoaster muziek die zich voornamelijk beweegt tussen The Doors, The Brandos, Calexico en 16 Horsepower komt vooral live erg goed tot zijn recht. The Ballad Of Nora Lee heet het nieuwe parade paartje van de zeer sympathieke Noren. Helldorado maakt robuuste desert rock muziek die door twee solo gitaristen keurig netjes in het gareel houden wordt. Strakke rhythm sectie met doorgaans doorleefde melodieën vormen de basis van deze prima plaat. Vooral de ballad The Black Winds met strak en goed geprogrammeerde strijkers klinkt erg vooruitstrevend. Een soort David Eugene Edwards meets Jim Morrison hoor ik op het daarop volgende Down To The Water. Voeten van uw gaspedaal is het bij het rokkende Rock Your Soul. Het begint bij mij pas echt te koken als ik de uitsmijter Waiting Around To Die van Townes Van Zandt uit de CD speler zie uitwasemen. Dog S Vogle's stem laat hij onderhouden via een parallel lopende Banjo, dit slaat werkelijk alles. The Ballad Of Nora Lee is een revelatie als ik kijk naar bovengenoemde namen. Spijkerhard en niets aan het toeval over gelaten bezingt Helldorado de woestijn alsof het hun eigen fjorden betreft. Niet te droog maar kletsnat. Een absolute aanrader voor rock minded Nederland.

Jan Janssen

Artist: Krista Detor

Album: Mudshow

Label: Corazong Records

woensdag 15 maart 2006

Krista Detor is een verhaaltjesverteller. Ze pakt je hand en sleurt je mee door haar wereld. Haar stijl van schrijven is haast filmisch, met verschillende scènes en flashbacks. Het is duidelijk te horen dat haar liedjes zijn gebaseerd op de piano-riffs, want die liggen heel sterk onder de melodieën, die doen denken aan die van Lynn Miles. De piano staat ook prominent op de zeer sfeervolle cover van haar album Mudshow. Haar lome, lage maar eerlijke stemgeluid is net zo vertrouwd en geruststellend als Vega, al vertellen de liedjes vaak een alles behalve geruststellend verhaal. Zo hoor je in Abigayle's song, ondersteund door een lichtzinnig walsje, het verhaal over een dorpje waar iedereen alles over elkaar weet, maar Krista wil het niet meer weten. Veel van haar nummers gaan over het alledaagse leven, de absurditeit en de schijnbare zekerheid ervan. Dit komt ook weer erg mooi terug in het artwork. In The ghosts of Peach Street schetst ze het plaatje van twee geliefden waarmee het zo slecht gaat dat de huisspoken er over denken om te vertrekken. Een album van een manisch depressieve schoonheid.

Serge Epskamp

Artist: Sean Watkins

Album: Blinders On

Label: Sugar Hill Records

woensdag 15 maart 2006

Sean Watkins kennen we als snarenplukker van Bluegrass formatie Nickel Creek. Op zijn alweer derde soloalbum, Blinders On, bewandeld hij echter duidelijk ander muzikale paden. Watkins is van huis uit een echte singer-songwriter en dat hoor ik als hij voor simpele beleidslijn kiest in nummers als I'm Sorry, Hello... Goodbye en Run Away Girl. De beste man toont hierin tekstuele inhoud en beschikt bovendien over een mooie stem die bij tijd en wijle doet denken aan Neal Casal of een Shane Alexander. Natuurlijk is zusje Sara op viool en backing vocals (They Sail Away) van de partij maar daarmee is niet gezegd dat Blinders On een muzikaal verlengstuk is van de traditionele Nickel Creek muziek. Luister maar eens van Happy New Year. Drum programming, samples en loops worden naadloos vermengd met akoestische en elektrische gitaren. Mijn favoriet qua totaal compositie is Not That Bad/Blinders On. De rhythm variatie in dat liedje is verbluffend mooi gevonden en kapt met alle gevestigde regels. Watkins smeltkroes muziek voegt echt iets toe en is eerlijk genoeg om ontdekt te worden. Absoluut geen plaat voor echte Blue Highways traditionalisten maar beslist een voor de Roots muziekliefhebbers die verder wil kijken dan hun neus lang is.

Jan Janssen

Artist: Stephen Simmons

Album: Last Call

Label: Independent

woensdag 15 maart 2006

Soms zie je juweeltjes over het hoofd. Gelukkig is er dan altijd nog broer Arie om deze leemte op te vullen. 'Last Call' is - op een e.p. na - het debuut van Stephen Simmons dat al in 2004 verscheen. Nog wat optekenen over dit album - zóver na de verschijningsdatum - zou als mosterd na de maaltijd zijn, ware het niet dat we hier van doen hebben met een artiest van buitengewone kwaliteit. Stephen Simmons groeide op in een kleine gehucht ergens in de negorij van Tennessee, waar de Curch Of Christ het dagelijks bestaan domineert. Met zeer expliciete songtitels als 'Baptism', 'Sweet Salvation' en 'Forgive Me Father' is de betekenis van dit album voor Simmons niets anders dan een catharsis van opgehoopte frustraties en woede over zijn jeugdijaren. Met teksten die verhalen over het leven van schuld en boete, geredde en verloren zielen, zondaars en (schijn) heiligen, maar ook over ontsnappen aan dat verstikkende levensklimaat. Zijn muzikale benadering kent mooie stijlvariaties. Arrangementen met rauwe gepassioneerde countryrock à la Chris Knight of Robert Earl Keen, die worden afgewisseld met donkere, introspectieve akoestische country-folk. De stem van Stephen Simmons klinkt altijd warm, soms rafelig en zingt beter dan diens evenknie in dit genre: Steve Earle. Goed beschouwd biedt 'Last Call' een fascinerende kijk op het ruige en brave, maar o zo hypocriete bestaan van een oerconservatief stukje platteland. Buitengewoon overtuigend gebracht en daardoor onweerstaanbaar gemaakt voor adepten van bijvoorbeeld Chris Knight en Steve Earle. Zij weten met deze laatste oproep wel raad.

Huub Thomassen

Artist: Steven Mark

Album: Aloneaphobe

Label: Basset Records

woensdag 15 maart 2006

Altijd weer een probleem voor platenboeren als een artiest twee voornamen draagt. New Yorker Steven Mark zal het een zorg zijn, zegt hij. "je kunt mij zowel vinden in de S als in de M bak, das toch grappig?" Toen ik 2004 in New York was sloeg ik zijn debuutalbum Distraction zonder te blikken of te blozen onder de mijn arm na zijn indrukwekkende live optreden in de The Baggot Inn aan 82 W 3rd Street in Greenwich Village. Na wat nu blijkt opvallend, want in datzelfde jaar verscheen ook de film Eternal Sunshine Of The Spotless Mind met Jim Carrey en Kate Winslet in de hoofdrollen op het witte doek. Naar eigenzeggen geïnspireerd door deze maffe film, waarin de hoofdpersonen de mogelijkheid geboden krijgen om hun liefdesgeheugen te wissen, schreef Steven Mark zijn nieuwe CD Aloneaphobe. Hoezo opvallend, zult u zich afvragen? Kijk het zit zo, op Aloneaphobe staat het catchy liedje But If You Look To The Right. Dit liedje refereert weliswaar tekstueel naar Eternal Sunshine maar bij mij staat dit liedje gegrift in mijn geheugen als Sombodys Got To Get Burned. Zo gaat dat nu eenmaal met catchy liedjes en zeker als ik ze live heb gehoord. Hoe kan en zit dit, vraag ik mij nu af? Een vooruitstrevende blik of is het pure marketing? Whatever! Het hese en knijpende stemgeluid van Mark doet duchtig denken aan die van Andrew Cash, een van de gebroeders van de band The Cash Brothers. Vooral het sluitstuk op deze CD In From The Rain zou zo van een van hun albums af hebben kunnen rollen. Zelf zegt hij dat zijn muziek een soort van "Elliott Smith meets early REM with a touch of Alice In Chains Unplugged" geluid voortbrengt. Deze schrijver denk het echter toch beter te weten. Damien Jurado meets The Byrds dit omdat het geheel toch wat toegankelijker

Jan Janssen

Artist: Bottle Rockets

Album: Bottle Rockets Live In Heilbronn, Germany 2005

Label: Blue Rose Records

zondag 5 maart 2006

Wie vorig jaar zomer de Roots concertagenda goed gevolgd heeft kwam er niet omheen een live concert van de uit Festus, Missouri afkomstige Roots rock formatie The Bottle Rockets bij te wonen. Tijdens de Nijmeegse 4daagsefeesten, om precies te zijn op maandag 18 juli 2005, was het Real Roots Cafe er getuigen van dat Henneman en kornuiten het Falkhof in vuur en vlam zette. Niet wetende dat de heren dag ervoor in het Bürgerhaus Böckingen in Heilbronn, Duitsland opnamen gemaakt hadden voor de nu voor mijn neus liggende live dubbelalbum. Het klinkt alsof ik het allemaal weer opnieuw beleef. The Bottle Rockets zijn bij uitstek vooral een live act. Hoewel de band afgelopen jaren heel wat van gedaante gewisseld zijn blijft de as, bestaande uit Brian Henneman en drummer Mark Ortmann, trillingsvrij en goed gesmeerd lopen. Bassist Keith Voegele en gitarist John Horton complementeren de goed geoliede rock machine. Nadat Henneman een Happy Birthday voor zijn kiezen krijgt van het aanwezige publiek en hij de verjaardag kaarsjes heeft uitgeblazen passeren in een sneltreinvaart krakers als Wanna Come Home, 24 Hours A Day, Indianapolis, 1000 Dollar Car en Nancy Sinatra de revue. Ik mis op deze CD in feite maar één favoriet Smokin' 100's Alone, ja dat is een minpuntje. Verder bevat deze multimedia CD ook nog twee puntgave video's met opnamen van Get Down River en het duo gitaar kanon Nancy Sinatra. Okay liefhebbers, de beste Redneck samensmelting van robuuste Southern Boogie, Country Rock en knapperige Rock & Roll ligt echt voor het grijpen bij je favoriete platenzaak. Don't miss it.

Jan Janssen

Artist: Danny George Wilson

Album: The Famous Mad Mile

Label: Fargo Records

zondag 5 maart 2006

Danny George Wilson is oorspronkelijk afkomstig van Australië, maar is opgegroeid in Sutton, een buitenwijk van Londen. Wanneer je deze "Southern" muziek hoort, is je eerste gedachte beslist geen groep met genoemde achtergrond. Het instrumentenpallet bestaat uit Mandoline, Lapsteel, Banjo, Dobro, Vlooin, Saw, Cello, Double Bass, Drums & Harmonica. Achtergrond vocalen worden voortreffelijk vertolkt door Jess Klein, welke zijn ingezongen in Boston, en (wellicht na een datatransmissie) zijn toegevoegd aan het overige materiaal. "Famous Mad Mile" is het debuut album een opmerkelijke singer-songwriter, die gezamenlijk met zijn broer Danny de kern vormt van Grand Drive. (Denk Wilco & Whiskeytown) Deze eersteling is een zeer knappe plaat, vormgegeven in een akoestische setting brengt de band een 9-tal pure en eerlijke nummers. Soms vraag ik me af hoe het mogelijk is dat iemand een dergelijk geïnspireerd stuk muziek kan maken welke fris klinkt, maar ook tegelijk zeer vertrouwd. Tikkeltje Neil Young, maar ook zeer zeker een redelijke portie "tijdloos"! Horen deze CD, uit de toch al indrukwekkende collectie van Fargo. "Every cloud that moves, reveals more sun".

Rein van den Berg

Artist: Heidi McCurdy

Album: Fickle Mind

Label: Independent

zondag 5 maart 2006

Soms ligt er een CD op de stapel waarvan je allang geleden hebt besloten iets over de inhoud daarvan op te schrijven. Toch komt het er maar niet van terwijl je in de tussentijd toch regelmatig naar die fantastische muziek luistert. Zo ongeveer is het vergaan met het debuutalbum van de uit Vancouver, Canada afkomstige singer-songwriter Heidi McCurdy. De best wel weelderige jazz, funky, pop, soul en R&B die ik aantref op Fickle Mind knijpt me. Oeps, ik moet hier nog wat mee, zo voelt dat. En ja deze CD verdient het om op te duiken in de Real Roots Cafe recensielijst van deze maand. Geen Roots plaat deze keer dus maar wel een CD die flink varieert en loepzuiver wordt neergezet. Denk aan Curtis Mayfield meets Lauryn Hill of Beth Orton doet iets met Sting. Het mag duidelijk zijn, Heidi McCurdy is een stemwonder. McCurdy richtte in het verleden de best wel succesvolle Funk soul formatie Yellow Belly op. Nu heeft ze haar eigen Urban Tribe ensemble tot haar beschikking "and that pays off" kan ik u vertellen. Luister maar eens naar de inmiddels al tien jaar oude titeltrack, de funksoul wordt daar zowel vocaal en muzikaal totaal uitgewrongen tot meteen een van de hoogtepunten op deze CD. Veel liedjes op deze plak zijn meer dan tien jaar oud zo ook het mij bekend voorkomende ballad Round The Bend en She Laughs Freedy. Als laatste wil even uw aandacht vestigen op het R&B hoogstandje Placebo, dat mij terugwerp naar de jaren zeventig, toen de Chaka Khan & Rufus hun kunstje flikten. Mooie debuut CD van Heidi McCurdy dat navolging verdient, de tijd lijkt er rijp voor.

Jan Janssen

Artist: Neko Case

Album: Fox Confessor Brings The Flood

Label: Epitaph Europe

zondag 5 maart 2006

Volgens mij debuteerde de in Alexandria, Virginia geboren singer-songwriter Neko Case in 1997 met de CD The Virginian. Deze collectie van covers van onder andere Loretta Lynn en Scott Walker ging volgens mij nog geruisloos aan ons land voorbij. Althans, ik maakte met deze volleerde Alt Country zangeres pas kennis toen haar tweede release Furnace Room Lullaby op Bloodshot Records uitkwam. Daarna waren Blacklisted en haar live album The Tigers Have Spoken (met The Sadies) min of meer verplichte kost. Met Fox Confessor Brings The Flood is haar vierde studioalbum een feit. Wederom zingt deze nachtegaal de sterren van de hemel. Ook de composities klinken veel meer doordacht en vooral veel luchtiger als het vier jaar geleden verschenen toch enigszins wat neerslachtige en pover geproduceerde Blacklisted. Het schommelt in Star Witness en That Teenage Feeling. Case schreef samen met Paul Rigbe de mysterieuze en gezellige chaotisch klinkende titeltrack, dat tevens ook kant twee van de deze CD inluit. Hoewel de betekenis mij daarvan ontgaat concludeer ik dat tracks als Maybe Sparrows, At Last en het sluitstuk op deze CD The Needle Has Landed werkelijk om te zoenen zijn. Muzikaal laat Neko Case zich wederom begeleiden door onder andere mensen als Joey Burns en John Convertino (Calexico), Sean Dean, Mike Belitsky, Howe Gelb (The Sadies) en Jon Rauhouse (Grievous Angels). Darryl Neudorf, vaste producer van Neko Case, heeft haar perfect vereeuwigd op deze nieuwe plaat. Diva's als Loretta Lynn, Wanda Jackson en Brenda Lee worden verrassend volwassen creatief vertoekt in de hedendaagse charme en allure van Neko Case. Kostelijke contrastvolle CD.

Jan Janssen

Artist: Shannon Lyon

Album: Safe Inside

Label: Inbetweens Records

zondag 5 maart 2006

In 2001 had ik singer-songwriter Shannon Lyon op visite in onze radiostudio. De alleraardigste Canadees zette een Summer Blond unplugged sessie neer die klonk als een klok. Een jaar later kwam zijn gelauwerde vijfde album Dharma, op het Inbetweens Records Label, uit. Daarna heeft de Canadees alleen nog maar een indrukwekkende live reputatie opgebouwd in ons land. Toen het stof opgetrokken was, die de release van Dharma toch veroorzaakte in ons kleine kikkerlandje, stond in 2003 zijn zesde studio album Wandered alweer op de schappen. Ondanks deze bijzonder appetijtelijke releases wil Shannon Lyon maar niet echt doorbreken op het Europese vasteland. Ik had bijvoorbeeld deze man wel eens een keer verwacht op gevestigde Blue Highways, Take Roots Festivals of Roots Of Heaven Festivals? Of dit nu wel het geval zal zijn, met de release van Lyon's zevende studio album Safe Inside waag ik weer te betwijfelen. De arrangementen en productie, het klopt allemaal, maar hoe bereik je de doelgroep Kurt Cobain, Jeff Buckley en Nick Drake fans opnieuw? Krijgen die nog wel de kans te luistern naar songs zoals Sad Sorry Non, Lies en Love Willing Lies? Nee dus en verklaart een hoop denk ik. Zelf het uitgesproken radiohitje, helemaal aan het einde van deze prachtige CD, Hallelujah zou met een palletwagentje bij die mensen naar binnen gereden moeten worden. Nou, ga er maar aanstaan. Shannon Lyon bereikt met de release van Safe Inside zijn hoogtepunt tot nu toe. Dit zou toch al voldoende moeten zijn u als lezer van dit stuk in ieder geval te bewegen één van zijn aanstaande live concerten in Nederland bij te gaan wonen. De CD sla je gesigneerd en wel daarna sowieso zo onder de arm. Eind goed al goed.

Jan Janssen

Artist: Beyond Reach (Randle Chowning & Larry Lee)

Album: Beyond Reach

Label: At Hand Records

woensdag 1 maart 2006

Als trouwe bezoeker van het Real Roots Café weet u dat wij de uit Springfield afkomstige Countryrock muziek van The Ozark Mountain Daredevils nog steeds een warm hart toedragen. Wij hebben u doorlopend op de hoogte gehouden van de re-releases van hun legendarische vinyl op CD. Nieuw materiaal hoeft u de komende tijd van deze geroutineerde oldtimers niet te verwachten. Wel hebben Randle Chowning (55) en Larry Lee (58), na meer dan vijftig jaar, weer eens samen een nieuwe CD opgenomen. Onder de naam Beyond Reach hebben de heren een alles behalve onopvallende CD gemaakt. Even uw geheugen opfrissen. Chowning zong Ozark Mountain Daredevils eerste hit If You Wanna' Get To Heaven terwijl u de stem van Lee meteen zult herkennen van de classicrock hit Jackie Blue. Dat de heren dat nauwkeurig in de gaten hebben kunt u horen in de track My Old Band. "We're still there if you're radio's on. On the air with the same old songs. We had the keys in our hands, in my old band." Beyond Reach illustreert overduidelijk de individuele sterke kanten van beide singer-songwriters en licht ook een tipje van de sluier op over hun artistieke rijping in de jaren. Daredevil fan u bent gewaarschuwd, verwacht geen verlengstuk van de nog steeds magistraal swingende Daredevile liedjes. Nee, Chowning en Lee zoeken het meer in melodieuze poprock songs die zeer toegankelijk en fris klinken. Om dit te bewerkstelligen heeft men ondermeer de hulp ingeroepen van een paar Rodney Crowell coryfeeën die luister naar de namen Pat Buchanan op gitaar en Michael Rhodes op bas. Na de fraai klassiek georkestreerde opener Prelude wordt meteen de toon van dit album gezet met de radiohit The Drum. Nadat ik ben toegesproken door president Dwight D. Eisenhower beluister ik misschien wel het beste liedje op de CD You Can't Give Enough. Tekstueel wordt ik diep geraakt terwijl de melodie mij op de been houdt. Beyond Reach verdient het om beluisterd te worden en voet te zetten op Europese bodem. De tijd zal het echter leren.

True Real Roots Cafe website visitors know that we always had and still have a warm spot in our heart if it concerns the music that's coming from the Springfield, Missouri coming country rock band The Ozark Mountain Daredevils. Passing through the years we kept you always informed about there released vinyl on CD. New material we can not expect from these groovy old-timers. However, after more then thirty years and under the name Beyond Reach, Randle Chowning (55) and Larry Lee (58) joined forces and recorded a this untitled well crafted, thoughtful and catching record. Just to refresh you memory, Chowning sang Daredevils first hit If You Wanna Get To Heaven and Lee voice you know from the Arrow Classic Rock hit Jackie Blue. The Chowing kept an eye on that last one when he wrote the song My Old band. It goes like this "We're still there if you're radio's on. On the air with the same old songs. We had the keys in our hands, in my old band." Beyond Reach illustrates the their individual strength and triumph as singer-songwriters. Be aware Daredevil fan, Beyond Reach is not a lengthening-piece of work what you might expected of the still magnificent swinging Daredevile songs. No Chowning and Lee putting it in a more melodious pop rock songs who are appealing accessible and sounding pretty fresh. To bring this they did get a little help from some Rodney Crowell band members who are listing to the names of Pat Buchanan on guitar and Michael Rhodes on Bass. After the well orchestrated opener Prelude the level of this album is set with the typical radio song The Drum. Just after I was addressed by president Dwight D. Eisenhower I am listing to maybe the best song on the album called You Can't Give Enough. Textual it moves me deep inside but at the same time the melody keeps me on my legs. Beyond Reach deserves to be listen to and to put foot on European soil. The time will learn it.

Jan Janssen

Artist: Boris McCutcheon & The Saltlicks
Album: Cactusman Versus The Blue Demon
Label: Frogville Records

woensdag 1 maart 2006

Boris McCutcheon, liet in Nederland een paar jaar geleden een overweldigende indruk achter bij de gestaag groeiende Roots muziekliefhebbers. Dat deed hij met name op zijn debuut album When We Were Big uit 2003 en tijdens zijn daarna ontelbare daarop volgende live optredens. Onder naam Boris & The Saltlicks komt de uit Massachusetts afkomstige singer-songwriter nu met Cactusman Versus The Blue Demon. Meteen kan ik u melden dat McCutcheon op deze plaat zich ontdoet van zijn bluegrass folk en country imago. Hij maakt zich er in ieder geval niet gemakkelijk vanaf in de songs die ik hoor op de plaat. McCutcheon had naar mijn mening, op zijn vorige CD's, altijd een soort van Eddie Hinton kick in zijn aderen stromen, maar benutte die doodeenvoudig te weinig. Het pleziert mij enorm dat hij nu naar de countryblues soul kant is opgeschoven. Daarmee steekt hij bijvoorbeeld gesettelde mensen als Bruce Springsteen en JJ Cale aardig naar hun kroon. Toch weet McCutcheon met zijn Saltlicks daar nog een extra dementie aan toe te voegen. Wat dacht u van Hip-Hop of R&B elementen in de track Chicken Man. Het broeierige Torn Faith en het blues tapijt dat in Don't Get Weird word uitgerold zijn ongekende uitschieters op deze maar liefst meer dan een uur durende CD. Waar voor je geld, dat zeker. Geniet en doe het met mate want Boris & The Saltlicks verdienen het met hoge zorgvuldigheid beluisterd te worden.

Jan Janssen

Artist: James Talley
Album: Got no bread, no milk, no money, but we sure gat a lot of love.
Label: Cimarron Records

woensdag 1 maart 2006

Volgens de overlevering veroorzaakte James Talley in 1975 met zijn eerste plaat 'Got No Bread, No Milk, No Money, But We Sure Got A Lot of Love', een stevig golfje in de spiegelgladde Nashville Country. Indertijd heb ik daar niks van meegekregen, maar dankzij de heruitgave ter gelegenheid van de 30ste verjaardag, alsnog in de gelegenheid gesteld met het werk van deze folk-countryartiest kennis te maken. James Talley, in armoede geboren en opgegroeid in Oklahoma, schrijft, speelt en zingt over het platteland ten tijde van zijn (voor) ouders. Geen nagel om je achterste te krabben, maar uit de liefde voor elkaar en de gedeelde liefde voor muziek als onmisbare ingrediënten, kracht en hoop te putten om de strijd aan te blijven binden voor een jofeler bestaan. 'Got No Bread...' is een prachtige afspiegeling van James Talley's diepe affectie voor hen die toen van niets een duurzaam iets wisten te maken. Hiervan is hijzelf ook een goed voorbeeld, immers zijn elf eigen composities en de inventieve tweevoudige bewerking van de traditional 'Red River Valley' hebben de tand des tijd glansrijk doorstaan. Noch de thematiek over het gewone volk, noch de muzikale vormgeving klinkt in wezen gedateerd. Een aantal goudeerlijke liedjes, krachtig begeleidt in een geluidsmix van oude folk, swing, Mexicano, traditionele Country en een beetje rock 'n' roll. Weemoed, verlangen, optimisme, illusies en berusting zijn een aantal associaties, dat schitterend wordt verklankt door Talley's kalme en warme stem. De muziek prikkelt de verbeelding niet alleen, want ook het zeer informatieve en rijk geïllustreerde CD-boekje draagt ertoe bij de luisteraar volledig mee te nemen naar een stukje Amerika van de jaren veertig en vijftig. Een mooi tijdloos verjaarscadeau aan diegenen die het Amerikaanse levenslied een warm hart toedragen.

Huub Thomassen

Artist: Smutfish
Album: Through A Slightly Open Door
Label: Munich Records

woensdag 1 maart 2006

Na de recensies van Cool Zero en SmithB, in de maanden januari en februari, ligt het Real Roots Cafe aardig op schema. Wij hadden namelijk beloofd dat we dit jaar minimaal één uit Nederland afkomstige CD per maand zouden bespreken. Geen woorden maar daden dus. Voor de maand maart is hier de piksplinter nieuwe CD van het Haagse gezelschap die luistert naar de naam Smutfish. Ik moet eerlijk zeggen dat de band mijn nu pas in het oog springt. Met name de schrijvende pers was lyrisch over hun debuut album Lawnmower Mind, twee jaar geleden. Ik ben onbevlekt en heb zonder enige voorkennis al meerderenmalen zitten luisteren naar hun tweede CD Through A Slightly Open. Hoe moet je wat je hoort uitdrukken op schrift, vroeg ik mij af toen ik besloot toch maar eens iets op te schrijven over deze low profile opgenomen, maar zeer sfeervolle geluidsdrager. Dick Zuilhof op gitaar, Melle de Boer met knijpende zangstem en gitaar, Rob Lagendijk op bas en Sean de Vries achter de drumkit togen voor de opnamen van deze CD naar de Wisseloord studio's ergens op het Gooisematras. De kerels hebben de recordknop ingedrukt en zijn gaan spelen, zo klinkt het in ieder geval. Dat levert een buitengewoon humeurige sfeer op die bij benadering in de buurt komt bij de muzikale The Willard Grand Conspiracy wervelingen maar vocaal gezien toch echt een laidback Ryan Adams gevoel meekrijgt. Het is overigens moeilijk een favoriet te noemen. Ik nigj wat meer naar de wat meer up-tempo nummers als Capable Of Hurting You, Juggling Wolves of het helemaal aan het einde zich bevindende The Higher You Climb. De nieuwe Smutfish splitjt mij in tweeën. Enerzijds vind ik het een moeilijk te definiëren plaat anderzijds is hij onweerstaanbaar spannend en kom ik waarschijnlijk niet omheen dit ding nog ettelijke malen door mijn CD speler te jassen. Wees gewaarschuwd dus neem de tijd, deze briljant gaat pas schitteren als u hem goed benadert.

Jan Janssen

Artist: Tom Pacheco
Album: Rebel Spring
Label: Independent

woensdag 1 maart 2006

Zoals wel meer van zijn collega's geniet Tom Pacheco slechts beperkte bekendheid in Amerika. Zijn muziekstijl laat zich het eenvoudigst plaatsen binnen het singer-songwriter genre, waarbij de man tracht zijn hart op de tong te dragen. Geen diepgravend poezie, maar een eenvoudige eerlijkheid is hierbij zijn handelsmerk, waarbij hij verhalend eerder neigt tot dramatiseren, dan tot humor. Steevast betreffen de onderwerpen alledaagse zaken uit het leven rond ons. "Rebel Spring" zal zijn 15de album zijn - de beide mooie dubbel-cd's "bare bones and barbed wire" en "The Lost American Songwriter", gemakshalve niet meegeteld. (Daar het hier uitgekleeede versies betreffen van eerdere songs.) Tom is een folkartiest van de klassieke stempel - "singing for coins & nickles". Zijn albums zijn gevarieerd opgenomen; in Ierland, Noorwegen, maar de meesten te Woodstock, New York. Onder de productionele supervisie van Jim Weider is ook "Rebel Spring" hier tot stand gekomen. Persoonlijk vind ik deze laatste collectie songs als geheel minder dan het vorige jaar verschenen: "Year of the Big Wind", maar bevat tevens een aantal van Tom's sterkste nummers, zoals het zeer beeldende "Winter Lament", maar ook het refrein uit "That's what Life is" spreekt tot de verbeelding - The work that you do, your family and friends, still there at the end, the aches and the pains. The most common things, the song that you sing. That's what life is. Ondanks dat Tom op zijn site stelt dat hij geconcentreerd was tijdens de opnames, iets rusteloos en droefs drijft de kern van zijn muziek, en wellicht verklaart dat tevens mijn zwak voor Tom Pacheco.

Rein van den Berg

Artist: Dwight Yoakam

Album: Live From Austin Texas

Label: New West Records

zaterdag 25 februari 2006

Ongeveer twintig jaar terug debuteerde Dwight Yoakim met het album 'Guitars, Caddilacs, etc, etc. Hij werd toen vrij vlot door het countrypubliek als de nieuwe traditionalist in de armen gesloten, maar ook bij popliefhebbers kon hij op veel sympathie rekenen. Dat het hem al gauw artistiek en commercieel voor de wind ging is goed af te horen op dit album 'Live from Austin Texas', opgenomen voor het programma Austin City Limits in 1988. Ontspannen en soepel zingend, werkt hij zich tot genoegen van het publiek door de veertien stukken tellende set, waaronder 'Home of the blues' van Johnny Cash, het mede door Buck Owens gezongen 'Streets of Bakersfield van Holmer Joy en 'Little Sister' van Pomus/Shuman. Country & Western dus van up-tempo honky-tonk, razendsnelle bluegrass, sentimentele ballades, zoetgevooisde stem, beetje rock 'n' roll en dat allemaal op smetteloze wijze door zijn begeleidingsband (toen nog met bassist Taras Prodaniuk van Lucinda Williams' band in de gelederen en Flaco Jimenez) over het voetlicht gebracht. Veel vakwerk, maar weinig vervoering, zo is respectievelijk mijn objectieve perceptie en subjectieve gevoel.

Huub Thomassen

Artist: Jackie Leven

Album: Elegy For Johnny Cash

Label: Cooking Vinyl

zaterdag 25 februari 2006

Voormalig frontman van de Rockband Doll by Doll heeft zich binnen mijn beleving in de laatste jaren opgewerkt tot levende legende. Deze Keltische Soul zanger bezingt het leven duidelijk met een eigen visie. In zijn jongste jaren voelde Jackie Leven zich niet geaccepteerd in de Schotse streek waar hij opgroeide - beide ouders waren oorspronkelijk niet van dit gebied. Dit aanvankelijk solitaire bestaan legt de basis voor de individuele en unieke geest die hem juist zo eigen maakt. Na een zigeunerbestaan als muzikant, waar een dynamische levensstijl meer excessen brengt dan regelmaat, volgt uiteindelijk de schaduwzijde. Hij wordt in London op straat aangevallen en ernstig verwond. Hij raakt zijn stem volledig kwijt, zijn platencontract, zijn vrienden. Hij zoekt de heilzame werking van heroine, en verliest zichzelf gigantisch in een drugprobleem, waarna een periode volgt van absolute isolatie. In 1994 is daar "The Mystery of Love is Greater than the Mystery of Death", en sindsdien verschijnen met een vaste regelmaat albums; naast de minstens zo onvolprezen officiële bootlegs. Het totale repertoire bestrijkt ondertussen meer dan 25 albums, waarbij het Doll by Doll werk, schaamtelijk genoeg, nog steeds geen CD-release heeft mogen zien. Johnny Cash stierf op 12 september 2003, en Jackies eerbetoon wordt exact 2 jaar na deze datum gereleased. In principe heeft hij weinig met Johnny Cash's muziek, pas het door Rick Rubin geproduceerde materiaal spreekt hem tot de verbeelding. "Elegy" wordt opgenomen in Beirut (Libanon) met een kleurrijke verzameling aan muzikanten. Bij eerste beluistering werkten de soms wat experimentele arrangementen en het gebruik van (drum)computers voor mij storend, maar uiteindelijk blijken ze slechts camouflage voor de "ouderwets" basale songs die dit album rijk is. Als het gaat om Leven ben ik allerminst objectief, en met Americana heeft het eveneens weinig te maken, maar meer met Europeana. Denk Schots, Iers, misschien zelfs Grieks of Libanees. Plaats daarbij Jackie's degelijke songs en diens soulvolle stemgeluid en je hebt een meesterlijk resultaat. Eerbetoon is voldoende aanwezig, maar dan richting Frankie Miller in diens song "Gladly go Blind" en naar zijn onlangs overleden moeder in de vorm van de voordracht van een klassiek gedicht van Patrick Kavanagh.

Rein van den Berg

Artist: Jenny Whiteley

Album: Hopetown

Label: Black Hen Music

zaterdag 25 februari 2006

In 1998 kreeg de bluegrass band Heartbreak Hill een Juno nominatie (De gerenommeerde muzikale erkenning binnen Canada) voor hun gelijknamig album. Daarnaast haalde de uit deze groep afkomstige zangeres en bassiste, Jenny Whiteley, in 2001 voor haar debuut CD dezelfde prijs binnen voor "Best Traditional Roots Solo". Nu liep ik recentelijk aan tegen haar CD "Hopetown", en bleef zitten met de vraag: "Waarom heb ik nooit eerder van deze meid gehoord?". Jenny komt uit een zeer muzikaal gerespecteerde familie (Ze is de dochter van Chris Whiteley, die sinds '56 samen met zijn broer Ken het blues genre in Toronto en omstreken domineert) en luisterend naar de muziek heeft ze zich met "the cream of the crop" weten te omringen. Vader Chris en broer Daniel (virtuoos mandoline speler & gitarist - stond als 8 jarige al op de planken, en de passie voor de traditionele muziek werd met de paplepel naar binnen gegoten) zijn van de partij, naast een aantal illustere vrienden. Qua stem kan ze zich uitstekend meten met ene Gillian Welch of Alison Krauss. Mijns inziens treedt dit album echter ruimschoots buiten de perken van de bluegrass, maar kent wel degelijk de karakteristieken van deze traditionele muziek, noem het desnoods moderne traditionele folk. De 11 (eigen material & co-write) songs variëren van persoonlijk tot verhalend. Uiteraard akoestisch, en daarnaast gewoon verdomt goed! Overigens met "Hometown" pakt ze in 2005 wederom dezelfde prijs. (En ik weet waarom!)

Rein van den Berg

Artist: Sam Baker

Album: Mercy

Label: Independent

zaterdag 25 februari 2006

Af en toe kan het beslist geen kwaad om eens een blik te werpen over de schutting van de burens. Al doende kon ik niet heen om de zeer lovende recensie van Sam Baker's album "Mercy" door Tony Peyser op de site van Alt. Country. Aangezien de CD verkrijgbaar is via de ultieme distributeur van onafhankelijke artiesten; CDBaby, kon ik me relatief snel van een audio-introductie voorzien. Eerste beluistering intrigeert meteen, daarna moet je het de gelegenheid geven om te kunnen groeien, je daarvoor enigszins openstellen is een must. Sam's muziek biedt barre eenvoud, maar kenmerkt zich allerm minst als hapklare brok. De intensiteit echter dwingt je automatisch tot meerdere beluisteringen, en je zult ervaren dat de muziek groeit. De inlays bevatten Sam's verhalende, persoonlijke licht filosofische teksten, realistische poëzie, vaak materiaal om over na te denken, of bij stil te staan. Sam beschrijft in "Steel" een ingrijpend pijnlijk drama, waarbij hij tenauwernood een autobom overleeft in Peru. "In a dream come right out of hell. Smoke rises through a hole in a rood. The dead say fare thee well." Het album telt 12 zeer minimalistische songs, waarvan de afsluiter; "Mercy - in Gratitude" instrumentaal is. "Mercy" kent overigens het volledige klassieke Texaanse instrumentarium; gitaar, steel, dobro, banjo, harmonica, viool, chello, mandolin, drums en bas. Akkoord het betreft hier geen feest-cd, maar de muziek deprimeert allerm minst, het gebodene is beschouwend, wellicht relativerend. "Hij schildert zijn woorden als een echte impressionist!" Vergelijkingen zijn gemaakt met Townes van Zandt en Woody Guthrie, en ik wil daar graag David Munyon aan toe voegen vanwege het observerende en beeldende realisme in zijn songs. Hier is geen vergissing mogelijk, pijnlijk mooi soms. Met diverse gastbijdragen van o.a. Walt Wilkins, Jessi Colter, Kevin Welch & Joy Lynn White.

Rein van den Berg

Artist: Texas Tornados

Album: Live From Austin Texas

Label: New West Records

zaterdag 25 februari 2006

De opnames op deze cd stammen uit begin 1990 en maken deel uit van de schier oneindige Austin City Limits live-reeks. Iedereen kent natuurlijk deze helden uit de Texas-Mexico omgeving, die zich in 1989 verenigden in The Texas Tornados, na reeds succesvol verlopen solocarrières: Flaco Jimenez, Freddy Fender en de kern van het Sir Douglas Quintet Augie Meyers en de al in 1999 overleden Doug Sahm. De muziek Live From Austin TX is het overbekende Tex-Mex: een kleurrijk palet van rock 'n' roll, rhythm en blues, country, folk, polka en Mexicaanse Norteño. De accordeon van Jimenez, het uit duizenden herkenbare orgelspel van Augie Meyers, in combinatie met de sentimenteel romantische zang van Freddy Fender en de rhythm en blues aanpak van Doug Sahm geven voor velen dat onweerstaanbare gevoel van feest - en braspartijen. Opzweepende en buitengewoon dansbare muziek met grote herkenbaarheid, want natuurlijk ontbreken de overbekende hits niet op het negentien stukken tellende album. 'Mendicino', 'She's About A Mover' kent iedereen, maar ook Fenders' tranentrekkers 'A Man Can Cry' en 'Wasted Days & Wasted Nights' zijn er op te vinden. Heel mooi is het van Jimmy Reed gespeelde 'Baby What You Want me To Do'. De band weet professioneel en met speels gemak het publiek aan zich te binden. Live From Austin TX is voor verslingerden aan deze gekruide muziek én voor fans van Rowwen Hèze uiteraard, verplichte kost.

Huub Thomassen

Artist: Will Webb

Album: Room To Room

Label: Independent

zaterdag 25 februari 2006

Will Webb oogt niet als de allerjongste op het hoesje van 'Room To Room'. Dat en in combinatie met het feit dat dit album pas zijn tweede is, na het in 2003 verschenen debuut 'Name Of The Train', mag hij gerust een laatbloeiër worden genoemd. Will Webb is een hele gewone maar fantastische - rond de drie minuten - liedjesschrijver, die in wisselende artistieke gedaantes van troubadour, countryzanger, tot onvervalste (pub) rocker, zijn repertoire ten beste geeft. Het is een genot om naar de twaalf zeer toegankelijke nummers te luisteren. Het album biedt een staalkaart van zijn muzikale invloeden, een proeve van zijn persoonlijke smaak en dat samen geeft sterke associaties met grote vakbroeders van deze man uit Elmwood, Tennessee. Ik hoor Bob Dylan, John Prine, JJ Cale en Nick Lowe prominent voorbij komen. Meng hun stijlen door elkaar en je hebt Will Webb. Ook is Will Webb behept met een prachtige droefgeestige baritonstem die, door het fraaie ondersteuningswerk van tweede stemmen en diverse instrumenten, nog eens extra diepte krijgt. Will Webb doet niet aan nieuwlichterij, maar brengt juist met zijn levensechte benadering de rijke historie van het verhalende liedje weer eens dichterbij en voegt daar ook nog en passant, met bijvoorbeeld 'Like Fred Astaire', 'Steel & Iron', 'In His Hands' en 'Gone', schijnbaar achteloos een aantal er aan toe. Schaf 'm aan en koester dit kleinood voor altijd

Huub Thomassen

Artist: Brad Colerick

Album: Cottonwood

Label: Back 9 Records

woensdag 15 februari 2006

Wees eens eerlijk, hoeveel cowboys denk u dat er wonen aan de Sunset Strip in Hollywood? Ik moest diepgaan om in de autobiografie van Brad Colerick te lezen dat daar onder andere ook Brian Wilson en Jim Morrison gewoond hebben. Dat zijn naar mijn weten nog lang geen cowboys en zo klinkt Colerick weldegelijk als ik zijn debuut album Cottonwood beluister. Maar goed zoals zo vaak komt ook Brad Colerick niet echt uit Hollywood. De man komt uit Nebraska en daar zit hem ook het venijn. Ik moet echter wel tot track drie "Cottonwood" wachten tot dat ik pas doorkrijg hoezeer deze CD mij eigenlijk bevalt. Geen meesterwerk, maar wel goed geproduceerde songs waarbij ik duidelijk de muzikale geest van Chris Hillman hoor bonken in mijn luidsprekers. "Time Away", weer zo'n prachtig liedje dat de prachtige inlay van dit Digipack veel eer aan doet. Colerick dankt daarin Julie Larson, kent haar nog van haar vorig jaar verschenen CD Wakening? Colerick schreef samen met Rob Laufer het schitterende How Or Love Will Be. Laufer kennen we van diens album "Wonderwood". Colerick's ballades op deze CD doen het bij het best, zo ook Every Single Day. Het enige minpuntje aan deze CD is dat het tekstueel, voor mij gevoel, toch weer een tikkeltje te E.O. over komt. Hoeft natuurlijk geen nadeel te zijn, maar ik wil u dat toch even meegeven, voordat ik later het verwijt krijg dat ik u op het verkeerde been heb gezet.

Jan Janssen

Artist: The Gibson Brothers

Album: Red Letter Day

Label: Sugar Hill Records

woensdag 15 februari 2006

Broers Eric en Leigh, zonen van melkveehouder Gibson, groeiden op aan de New Yorks/ Canadese grens en raakten al in hun vroegste jeugd in de ban van Bluegrassmuziek. Geïnspireerd door enkele groten der aarde van dit pickersgenre (Bill Monroe, The Stanley Brothers, The Louvin Brothers) en gestimuleerd door enkele locale volgelingen, ontwikkelde het duo hun stijl dat het best omschreven kan worden als een vervlechting van de Westkust countrybenadering à la Buck Owens en de zachte elegante behandeling van Emmylou Harris. Op Red Letter Day staan vijftien nummers waarvan er vijf zelf zijn geschreven. De overige liedjes zijn welgekozen en er zitten verrassende covers tussen, zoals 'If I Were You' van countryrocker Chris Knight, 'It's All Over Know' van Bobby Womack (door The Rolling Stones eeuwig groen gemaakt) en 'I Got A Woman' van Ray Charles. De afzonderlijke - en meerstemmige zangpartijen van de broers zijn in alle stukken, in een woord, prachtig. De stem van Leigh heeft veel weg van het fluweel van Roy Orbison. Luister bijvoorbeeld naar 'As Long As There's You'. Eric's stem heeft wat meer countrysnik in huis. De Gibsonbroers konden bij het maken van dit derde album rekenen op een behoorlijk aantal coryfeeën uit de countrywereld, zoals Ronnie McCoury, Mike Barber en Jason Carter, waarvan laatstgenoemde ook samen met de broers de schijf van het vertrouwde kwaliteitsgeluid voorzag. Wie van snelle muziek houdt: pick it up.

Huub Thomassen

Artist: The Dam
Album: Beautiful Trash
Label: Rosa Records

donderdag 2 februari 2006

En toen was er out of the blue The Dam uit Amsterdam, dat met gitarist Ronnie Splinter van de gedenkwaardige Outsiders zijn bekendste afgevaardigde in huis heeft. Samen met Amsterdamer (?) en zanger Jerry Turner schreef hij de songs voor Beautiful Trash. In het gitaarspel van Splinter is nog altijd sterk de geweldige echo te horen van de Outsiders, maar de boventoon van het groepsgeluid wordt toch bepaald door het orgelspel van Jim Pacobs, dat sterk refereert aan zestigerjaren bands zoals The Animals. In dat decennium voelt The Dam zich buitengewoon thuis, want het is beat- en nog eens beatmuziek, dat nerveus jachtig en springerig jengelend, voor het voetlicht wordt gebracht. De dertien songs zijn oersimpel van melodie, bezitten kop en staart en worden gedreven uitgevoerd onder aanvoering van Jerry Turner's aangevreten stem. De ritmesectie, bestaande uit Fat Pete op drums en Ruud van Meerlant op bas, zorgt voor de smerige stuwung en als Ronnie Splinter zich al waagt aan een solo dan is die prachtig onvolmaakt en hakkend. The Dam bestaat uit oude (re) stoere mannen die met deze muziek en rijmelarij over (vooral) bakvisliefdes moeiteloos teruggaan in hun jonge jaren en daarmee hun puberale jongenshart weer eens flink laten kloppen. Dat is leuk voor de een en misschien aandoenlijk voor de ander, maar het heeft in elk geval een verdomd mooi (Neder) beatplaatje opgeleverd met Angels and Devils, Trash Girl, Moon, Fantasy War en Wintermoon als trefzekere klassieke singles in de dop. Alleen, die zullen nooit gehoord worden op de radio. Dus...

Huib Thomassen

Artist: Billy Bob Thornton
Album: Hobo
Label: Big Deal Records

woensdag 1 februari 2006

Billy Bob Thornton werd in de jaren zestig gegrepen door de Britse beatinvasie van groepen als Kinks, Dave Clark Five en vooral The Beatles. Hij leerde door Ringo Star drummen, zat in verschillende anoniem gebleven bandjes in thuisstaat Askansas, vertrok begin jaren tachtig naar het beloofde land Californië om er een carrière als filmacteur na te jagen. Dat nu lukte vrijwel meteen door zijn zeer gewaardeerde spel in de semi-documentaire over de Athens, Georgia southern rockband Widespread Panic. In de muziek bleef zijn rol, met af en toe een bijdrage aan projecten van anderen, een marginale. Ongeveer twintig jaar later (2001), bracht hij zijn albumdebuut 'Private Radio' uit op het dan nieuwe label Lost Highway, een collectie van donkere ballades, mid-tempo countrytunes met vaak gesproken - en fluisterzang die mij slechte ten dele kon bekoren. 'The Edge Of The World', zijn tweede in 2003, gaat ongehoord aan me voorbij. Onlangs kwam het autobiografische 'Hobo' uit, dat een impressie biedt van bijna een kwarteeuw ervaringen in de Golden State of Californië. De 10 nummers op 'Hobo' zijn als het ware dagboekvertellingen, bedoelt voor mensen die in dat 'beloofde land' ook een aanlokkelijk perspectief menen te zien. Thornton zag die verlokkingen ook, maar lange tijd was het geen goud wat er blonk. Dromen die nachtmerries werden - zwerven, bijna dood, geen cent te makken.- maar hij bleef in de goede afloop geloven. De muziek op 'Hobo' ligt in het verlengde van 'Private Radio' met dit verschil dat de arrangementen nog iets zwoeler en zweveriger zijn. In alles valt zijn stem het meest op. Hij croont, fluistert en praat als Barry White in zijn beste dagen. En dat is het waarom 'Hobo' mij opnieuw niet kan overtuigen. Deze rijke gearriveerde 'Hobo' kan niet zingen. Hij acteert!

Huib Thomassen

Artist: Conan And The Showdogs

Album: Tone Deaf And Color Blind

Label: Ring Road Records

woensdag 1 februari 2006

Tussen de overstelpende hoeveelheid albumreleases van artiesten in muziekgenres als country, folk, rock en alle mogelijke variabelen of kruisbestuivingen, zit veel koren maar nog meer kaf. En onder dat laatstgenoemde deel, moet helaas Canon And The Showdogs worden gerangschikt. Een hard oordeel, maar Tone Deaf And Colorblind verdient niet anders met dit slappe aftreksel van, ja van wat eigenlijk? Het toch fysiek stevig en stoer ogende trio uit Syracuse, New York, bestaande uit pseudoniem Conan, gitaar, zang (hij zou eens herkend worden als, ja als wat eigenlijk?), Michael P. Ryan, bas, zang en 'Crash' Dan Eason, drums, levert niettemin een week, waterig en gemakzuchtig klinkend werkstuk af met elf voornamelijk halfbakken countryrockballades. Het geluid is jaren zeventig (REO Speedwagon-, Journey- achtig), dat slechts de opwinding van een goeie gaap teweegbrengt. Gelijk heeft de band natuurlijk wel om te proberen een graantje mee te pikken uit de omvangrijke muziekschoven. Maar om dat met zulke ondermaatse kwaliteit te doen, daarvoor moet je wél horende doof en ziende blind zijn.

Huub Thomassen

Artist: Graham Lindsey

Album: Hell Under The Skullbones

Label: Sonic Rendezvous

woensdag 1 februari 2006

Zit Nederland te wachten op een Bob Dylan kloon? Het antwoord op die vraag leest u aan het einde van deze recensie. Het verhaal gaat namelijk over een puntige jongeman die zich, als ik het goed meegekregen heb, heeft gevestigd in de Amerikaanse staat Nebraska. Een paar jaar geleden debuteerde Graham Lindsey op het Catamount label met Famous Anonymous Wilderness. De opvolger, van dit in Nederland goed ontvangen Punk Folk werkje, krijgt met Hell Under The Skullbones een niet mis te verstane opvolger. Ook deze CD is geproduceerd door Steve Deutsch. Deutsch, die ooit op een blauwe maandag basgitaar speelde in de band van Rocky Burnette, staat bekend als een zeer eigenzinnige producer, die niet zomaar met iemand de studio in huppelt. En dat is dus ook duidelijk te horen op Lindsey's twee solo album. Larry Taylor (Tom Waits), Greg Leisz, Moris Tepper (Captain Beefheart), en Nick Vincent (Frank Black) werkten onder andere aan deze CD mee. Muzikaal gezien zitten zijn vaak donkere tekstuele bespiegelingen op de wereld, goed in elkaar. Toch kom ik er niet omheen door te schrijven dat deze plaat niet zomaar een hapsnap CD is. Je moet er een paar keer flink doorheen om te begrijpen wat de volgroeiende songs allemaal in je teweeg brengen. Sociale beleving? Jazeker, zoals in de opener Matchbook Song, "This ain't political masturbation masquerading as a theme. Ain't no psychology blow job for a scream. It could be you or it could be me" Emotie? Ja, zoals Just Like Dust. Ook daar gloort heel even licht aan de horizon, maar somberheid behoudt de overhand. Een werkelijk mooi product die waarschijnlijk nog wel verder zal rijpen in mijn CD speler. Zo en nu dan even kort antwoord op bovenstaande vraag. Nee dus. Graham Lindsey's muziek en stem mogen dan wel verdacht veel vergelijken vertonen met die van Dylan, toch denk ik dat Lindsey zijn eigen specifiek ding doet. Alles behalve een kloon dus, en dat maar goed ook.

Jan Janssen

Artist: Hyacinth House

Album: Hyacinth House

Label: Independent

woensdag 1 februari 2006

Ik heb eens ergens gelezen dat tegenwoordig er een overvloed is aan uit Zweden afkomstige Alt. Country bandjes en singer-songwriters. Hoe langer ik daarover nadenk, des te dubieuzer ik deze uitspraak vind. Het zal wel aan mij liggen, maar ik kan er namelijk op dit moment maar erg weinig ophoesten. Nu ik ook nog het ongetitelde debuutalbum van Hyacinth House zit te beluisteren kan ik die ook weer niet in dat rijtje plaatsen. En weet u, dat maar goed ook. De uit het, 280 kilometer ten zuiden van Stockholm gelegen. vissersplaatsje Västervik afkomstige muziek van Hyacinth House wijkt, mijn inziens, daarvoor ook veel te veel van af. Onder bezielende leiding van Mack en Freddy Johansson maken Hyacinth House een eigentijdse variant op het hedendaagse alternatieve popcircuit. Natuurlijk hoort u een kabbelde Banjo, Mandoline en vlijmscherpe strijker arrangementen als een soort van Sixteen Horsepower reïncarnatie. Maar het gaat mij echt te ver dit meesterstuk vast te nagelen aan het At Country genre. Een heel apart beeld krijg ik ineens op mijn netvlies, bij de fade out van On A Train. Stelt u zich eens voor, een cactus graaft zijn wortels diep in een ijsvlakte, de sterke pure zon belicht een ondenkbaar spel tussen wat zal verdampen en later gevuld zal worden met witte schimmen. Een beetje poëtisch, effe nadenken dus! Voor ik het in de gaten heb loopt de track nagenoeg naadloos over in O Old My Love en The Swallow's Eye. Ook hier weer die uitmuntende mix van sample, loops, Cello partijen en pakkende hard geplukte elektrische snaren. Het klinkt allemaal net een paar stappen van het onvoorstelbare. Ongrijpbaar fonkelt deze CD zijn tijd uit, zonder ook maar een moment te verwelken. Deze doortastende, broeierige, en kraakheldere klanken is per definitie geschikt voor een grote publiek. Ten minste laat ik het hopen. Vele Real Roots Cafe lezers zullen juist door deze opmerking misschien deze CD links laten liggen. Eerlijk gezegd, een knal voor je kop verdienen je, als je het in je hoofd haald.

Jan Janssen

Artist: Molly Thomas

Album: Shoot The Sky

Label: Independent

woensdag 1 februari 2006

Deze origineel van Mississippi afkomstige violiste heeft al de nodige studio en live werkzaamheden verricht voor collega artiesten; zoals Mindy Smith, Todd Snider, Will Kimbrough en Matthew Ryan. Gelukkig is haar nu de gelegenheid geboden om uit de schaduw te stappen. En gelukkig beperkt zich dit album allesbehalve tot een aantrekkelijke verpakking, want Molly's talenten blijken zeer veelzijdig. Behalve violiste blijkt Molly Thomas ook een uitermate verdienstelijk op cello, piano, orgel, gitaar, bas en noem maar op. Daarnaast tref je op deze CD 12 evenwichtige eigen songs aan. Haar (l)ijzige zang valt zeer gemakkelijk te vergelijken met Lucinda Williams, zonder te vervallen tot een copy. De muziek heeft iets donkers, maar is ook warm en gevoelig. Ik denk dat je deze dame kan rangschikken tussen de nieuwe lichte zuidelijke artiesten, waarbij de accenten aanzienlijk meer bieden dan een country feel alleen. Leuk dat we ook de Texaan Mando Saenz hier aantreffen. (Eveneens iemand die, evenals Molly, perspectief voor "onze" muziek biedt en dus iemand die je binnen je gezichtsveld moet houden)

Rein van den Berg

Artist: NQ Arbuckle
Album: Hanging The Battle-scarred Pinata
Label: Six Shooter Records

woensdag 1 februari 2006

Via het muziekdistributie bedrijf Bertus heeft het Canadeese platenlabel Six Shooter in 2005 een aantal artiesten op de Nederlandse markt geworpen, waaronder albums van Luke Doucet, maar ook "The Last One Standing" van Christine Fellows; een album met uitsluitend stijlvolle miniatuurtjes. Persoonlijk juich ik dit soort ontwikkelingen van harte toe, vanwege mijn interesse naar onbekend werk, en vooral omdat binnen de Canada muziek een zekere puurheid schuil gaat. Kaf van het koren scheiden kan slechts door intensief te beluisteren. De hoes van dit door Luke Doucet geproduceerd album beeld een man af (Neville Quinian Arbuckle mag ik aannemen) staand op een kruk, of hij nu slechts een gloeilamp aan het planfond hangt of zichzelf blijft onduidelijk. Ik veronderstel het eerste, want dit album dateert alweer van 2002 en de opvolger is verschenen afgelopen jaar. Vond de verpakking allesbehalve "warm", waardoor ik de noodzakelijke beluistering telkens uitstelde, maar eenmaal geproefd raakte ik toch geïntrigeerd. Denk dat een vergelijking met Richard Buckner beslist op zijn plaats is. Evenals de inlays kan ik de songs niet echt kenmerken als "warm" of "eenvoudig", ben zelfs bang dat de gemiddelde realroots-liefhebber dit product als redelijk vlak zal beoordelen. Echter met ietwat meer luistermoeite is duidelijk een aanstekelijke intensiteit waarneembaar, waardoor het album als geheel beslist blijft boeien. Zelf vond ik dit album een avontuurlijk rauw akoestisch "Americana" debuut (waarbij Arbuckle's zang en gitaarspel domineert), maar ik twijfel zeer of deze uitgekledede muziek door een grote groep wordt omarmd. Helemaal kaal is het instrumentarium nu ook weer niet, want drums, bass, piano, accordeon en achtergrond vocalen maken het palet compleet. Emotie met een zekere afstandelijkheid, maar wel origineel.

Rein van den Berg

Artist: Smith B
Album: From One Heartache To The Next
Label: MonkeyMan

woensdag 1 februari 2006

Vaak ben ik ietwat huiverig (noem het bevooroordeeld) ten aanzien van Nederlandse "Americana", ik mis al snel een zekere authenticiteit. Bij de opener en titelsong van dit album slaat mijn vooringenomenheid alvast om in verbazing, want het is gewoonweg een erg fijne song, terwijl het volgende nummer van de plaat, en tegelijk het van dit album getrokken single "Dying Man" mijn mond nog verder open laat vallen. Dit is gewoon bijzonder plezierige muziek. (Sudden Movements In The Basement) bestaat uit een aantal vakkundige muzikanten waarvan Maurice Roosen het compositorische hart vormt. De aangenaam in het gehoor liggende singer-songwriter muziek kent inderdaad zijn basis in de country/folk, zoals die herkenbaar is bij ene John Hiatt of Jackson Browne. Dit nieuwe initiatief komt uit Helmond. Met een rijk instrumentarium wordt een vakkundig palet samengesteld, waarvan Roosen's zang beslist karaktervol gemoemd mag worden. Daarnaast brengt Ingeborg Slegers een "special appearance" in de vorm van backing vocals. Okay, wellicht is het niveau van de CD in zijn geheel genomen niet overall even constant maar all & all een uitstekende musicaal verzorgde en uiterst genietbare schijf, en dat allemaal onder de bezieling van geluidstechnicus Ankie Keultjes. (The Very Girls)

Rein van den Berg

Artist: Bob Cheevers
Album: Texas To Tennessee
Label: Back 9 Records

vrijdag 20 januari 2006

Bob Cheevers heeft in Amerika gedurende zijn veertigjarige muzikantenbestaan een behoorlijke status opgebouwd. Jackson Browne noemt hem in de bio niet voor niks zijn favoriete songschrijver aller tijden, maar ik had nog nooit van hem gehoord. Zijn achtergrond in een notendop: van oorsprong uit Memphis verhuisde hij medio jaren zestig naar Los Angeles, waar hij onder de indruk raakte van Jackson Browne's muziek. Hij keerde door het commerciële getrek en gedoe LA. de rug toe en vestigde zich op een ranch in Noord-Californië, waar hij een tijdje broodschrijver was voor uitgever MCA. Ook daar kwam aan de samenwerking een eind door artistieke en commerciële onenigheid. Via Indiana strijkt hij tenslotte neer in zijn huidige woonplaats Nashville. Daar maakt hij een artistieke doorstart, uiteraard op een onafhankelijk label. Uit honderden nog op de plank liggende composities zijn dertien stuks voor 'Texas To Tennessee' geselecteerd, die tekstueel allemaal gaan over het huidige en vroegere leven in het oude Westen en over het leven onderweg. Cheevers is een volbloed verhalenverteller die in stijl en stem sterk refereert aan Ray Wylie Hubbard. De liedjes zijn eenvoudig maar krachtig gemaakt, waarbij de melodieën en de stevige (slide) gitaarbijdragen van producer Charlie White vaak verwijzen naar die van Jackson Browne's eerste platen. Muzikaal gezien put Bob Cheevers dus uit folk, rock, r&b en natuurlijk country. Mooiste nummers: 'I Need To Slow Down' 'Me & Dan & The Spoonman' (een ode aan Dan Penn en Spooner Oldham) en de kalme afsluiter met venijnig gitaaroutro 'Girl In Amarillo'.

Huib Thomassen

Artist: Colin Brooks
Album: Blood and Water
Label: Independent

vrijdag 20 januari 2006

Soms heb je van schijfjes die gewoonweg niet pakken, zelfs na frequent draaien ontbreken dan - mag ik veronderstellen - de vereiste componenten die je voor jezelf hebt gedefinieerd. Kan een kwestie van smaak zijn of wellicht is er sprake van een alternatieve autonome bril - wie zal het zeggen - zeker wanneer dezelfde CD door een ander euforisch wordt geschreven. "Blood and Water" pakt echter meteen vanaf de eerste seconde, en laat je vervolgens niet meer los. Deze sublieme plaat kent alle elementen van een grandioos singer-songwriter album; sober, integer en rootsy. Bloed en water druipen bijna uit je speakers bij deze zeer basale CD. Schitterend bluesy folk materiaal opgenomen met slechts 2 microfoons en een gitaar. Terwijl de 12 songs overwegend solo worden uitgevoerd krijgt Colin ondersteunende bijdragen van de supertalenten Anais Mitchell, Jonathan Byrd and Tim Beattie. Eigenlijk dienden deze sessies als vooropvolger van zijn debuut "Chippin' away at the promised land". Vis moet je eten wanneer hij vers is, en dat moet men ook gedacht hebben tijdens de opnames, want alle overdadige schakels ontbreken. Ook mooie beeldende gritty teksten a la (de recent overleden) Chris Whitley. Direct van de bron. Een aanrader voor mensen die van ongecompliceerd houden.

Rein van den Berg

Artist: Dan Israel

Album: Dan Israel

Label: Eclectone Records

vrijdag 20 januari 2006

Dan Israel is de frontman van The Cultivators, een alternatief countryrockbandje uit Minneapolis met vier albums op hun naam. Ook solo laat hij geregeld van zich horen, want dit titelloze album is alweer zijn derde in pakweg vijf jaar. Met zijn groep én alleen is het hem evenwel nooit gelukt om uit de obscuriteit te geraken en dat zal waarschijnlijk met deze productie weer niet het geval zijn. Edoch, juist in de schemerige hoeken van de wat serieuzere popmuziek, tref je geregeld kleine pareltjes aan. Welnu, deze situatie is volgens mij ook van toepassing op Dan Israel. Wanneer ontroering een graadmeter is voor goede muziek dan is naar mijn opvatting Dan Israel daarin prima geslaagd. Alle 14 nummers zijn van eigen hand en zijn eigenhandig - als eenmansband: piano bas, drums, gitaar, zang, - ergens in een kelderstudio ingespeeld en opgenomen. De sound is heel basaal, soms een tikkeltje plat zelfs en bij vlagen lekker rammelend. Van diverse artiesten (Modern Lovers, Lou Reed, Stones) heeft hij als een raaf introotjes, licks, hooks en breaks gejat. Zolang hij die op dit album zo vlekkeloos weet te verwerken in zeer toegankelijke melodieuze songs, heb ik geen enkel bezwaar. Met zijn klein gehouden filosofische teksten over zijn persoonlijke (kijk op het) leven, winnen alle liedjes nog meer aan zeggingskracht. De ene keer brengt hij zijn liedjes op een broeierige, getergde rockmanier, de andere keer klinkt hij kalm en berustend als een folkzanger. Als eerder gezegd speelt hij alle instrumenten zelf, maar zijn nou niet bepaald zuivere stem is van dat alles het mooiste: prettig hees, indringend emotioneel. In de eenvoud/ beperking herkent men de meester, zo wil een gezegde. Die spreuk wordt met name in nummers als 'Cold Cold Winter', '2822', 'One Last Time' 'Ain't Nobody' en 'Plenty' op zeer adequate wijze in praktijk gebracht.

Huub Thomassen

Artist: David Childers And The Modern Don Juans

Album: Jailhouse Religion

Label: Lucky Dice Music

vrijdag 20 januari 2006

Hoe klinkt "Ass Shakin", "Hard Sweatin", "Rock & Roll"? Zo die zit, zet ik u nu voor het blok? Hoeft niet ik heb het niet bedacht. Het zijn de woorden uit de mond van de in Chapel Hill, North Carolina geboren en getogen pleitbezorger David Childers. Yes, u leest het goed Childers doet iets in rechten. In de tussentijd maakte onze ruw gepolijste advocaat zeven albums waarvan Room #23, uit 2003 nog kraakhelder in mijn trommelvliezen trilt. Jailhouse Religion is zijn achtste nieuwe album waarvan ik stevig mag hopen dat de verhalen, die ik aantref in de liedjes, niet uit zijn kantoor vandaan komen. Mocht het wel zo zijn dan heeft onze voorstander echt een hondenbaan. Samen met Mark Lynch op bas, zoon Robert Childers achter de drumkit en Randy Saxon op gitaar hameren ze er flink op los in Danse Macabre, The General Belgrado en Voice Of The Devil. Ik zou Childers & The Modern Juans daarmee wel eens live aan werk willen zien. Ik denk dat ze binnen vijf minuten het kalk van het planfont af laten komen. Toch maar uitnodigen op Blue Highway 2006 dus? Maar goed er zitten ook één paar prachtige eigentijdse Roots rock ballades tussen, zoals het bluesy Bottom Of My Bottle of het met Mariachi trompetten gekleurde Roadside Parable. Down Below wordt zelfs slim verpakt met een elektrische sitar? Childers maakt ook nog even een Bakersfield uitstapje in de vorm van Chans Of Sadness. De zeer goed gepositioneerde rustpunten op dit album zijn echter maar van korte duur. Voor je het in de gaten hebt zit je weer met je haren recht overeind in een soort van Rollercoaster rit waarvan je mag hopen dat het allemaal goed zal komen. Gelukkig komt alles goed op deze blanke pit CD. Ik ga stevig wensen dat we deze pleiter en zijn moderne versierders nu ook live in Nederland aan het werk kunnen krijgen.

Jan Janssen

Artist: Kate Campbell

Album: Blues And Lamentations

Label: Large River Music

vrijdag 20 januari 2006

Binnen het Folk/blues genre heeft Kate Campbell zich al geruime tijd geleden gekwalificeerd tot een van de toonaangevend vrouwelijke singer songwriters. Deze geëngageerde artiest heeft sinds haar debuut "Songs from the Levee" al menig kunstwerkje tot boven het maaiveld gecreëert. Haar kwaliteit is gefundeerd op een behoorlijk talent, waar het niveau van ieder album telkens opnieuw afhankelijk is van vernieuwde inspiratie en discipline, maar ook het vakmanschap van de mensen waarmee ze zich weet te omringen. De meest respectabele namen sieren steevast haar oeuvre. Het multi-talent Walt Aldridge kan binnen deze context niet onvermeld blijven, want behalve de puntgave en uiterst sfeervolle productie is hij wederom mede verantwoordelijk voor een aantal co-composities, maar ook als verdienstelijk gitarist. De van oorsprong uit New Orleans afkomstige Kate weet een muzikaal landschap te creëren waarbij je je waant rond de Mississippi Delta en de katoenvelden van het zuidelijke Amerika. De overwegend treurige songs krijgen vanwege hun bluesy, gospelachtige aanpak een louterend effect, waarbij op respectvolle wijze de authentieke muzikale stijlvormen van het zuiden subliem worden geëtaleerd. De overwegend eigen composities, een cover van Jessie Mae Hemphill en twee her-ge-arrangeerde traditionals geven de perfecte sfeertekening van een eeuw oude geschiedenis gegoten in kristalheldere en tijdloze muziek.

Rein van den Berg

Artist: Scotland Barr & The Slow Drags

Album: Legionnaires Disease

Label: Monkey Barr Music

vrijdag 20 januari 2006

Scotland Barr & The Slowdogs is een kwintet uit Portland, Oregon dat countryrock speelt uit het alternatieve circuit. Op 'Legionnaires Disease' staan van bandaanvoerder Scotland Barr dertien composities van eigen hand. De snelheid van de plaat wordt door zijn begeleidende Slowdrags inderdaad traag aangehouden. Het aantal ballades en middentempo liedjes overheersen en dat brengt het eindresultaat wat uit balans. Meer afwisseling heeft toch meestal meerwaarde. Het geluid op de cd is echter warm en prettig korrelig, waarbij Barr's gruisige en wat vermoeid klinkende stem perfect past bij zijn nou niet bepaald vrolijk stemmende teksten. Ook zijn bandleden en studiohulptroepen kwijten zich adequaat van hun taak met de inzet van een breed aanvullend instrumentarium: dobro, mandoline, accordeon, piano, viool en tweede stemmen. In het oorspronkelijke songs als 'Bruised Tattoo' 'Count On Me' 'Delta Drive' en 'Always Cherry' getuigen van songschrijvertalent, maar dat komt op dit te eenvormig gehouden debuutalbum nog te weinig uit de verf.

Huub Thomassen

Artist: The Resentments

Album: Switcheroo

Label: Blue Rose Records

vrijdag 20 januari 2006

Deze formatie steekt bij gelegenheid de koppen bij elkaar. Ze hebben op eigen kracht of in afwisselend groepsverband naam gemaakt. Stephen Bruton heeft alweer diverse solo releases gebracht, naast zijn dienend werk als gitarist en songschrijver voor artiesten als Delbert McClinton, Ray Wylie Hubbard, Bob Dylan, Waylon Jennings en Bonnie Raitt om er maar eens een willekeurig aantal te noemen. ("He's been around!") Jon Dee Graham komt voort uit Texaanse bands als "The Skunks" en "The True Believers" alvorens zijn diensten aan te bieden aan een keur van notabelen van John Doe tot Calvin Russell. Naast zijn uitstekende solo-werk, geniet hij ook een comfortable reputatie als live-artiest, zeer zeker op de Nederlandse podia. Eveneens Jud Newcomb (Loose Diamonds en recentelijke zijn 2de solo cd "Byzantine"), Bruce Hughes (Poi Dog Pondering) en John Chipman hebben eveneens hun plaats binnen de Texaanse muziekwereld opgeëist. "Switcheroo" is het 2de studio-album van deze gevarieerde spelende band. De 12 tracks (naast de 2 onvermelde instrumentale maar ietwat over-enthousiaste toevoegingen) bestaan uit eigen composities en 4 covers (van John Fogerty, Van Morrison, Son House & The Music Explosion) Zowel de kracht van het teamwork als de individuele talenten komen ruim aan bod, vind in het bijzonder de songs van Bruce Hughes lekker evenals de schuurpapierstem van Jon Dee. Dit album werd door velen in hun eindejaarslijstjes gerangschikt als een van de betere albums van 2005. Terecht. Leuk CD-tje!

Rein van den Berg

Artist: Adrian James Croce

Album: Early On

Label: Seedling Records

dinsdag 10 januari 2006

AJ Croce had ik niet zo hoog zitten als artiest. Afgelopen oktober zag ik hem op het Take Root festival in Assen. Ook toen sprak hij me niet aan met zijn ietwat zijige muziek en weeïge presentatie. Mijn devies was: links laten liggen deze salonmuzikant. Maar dan verschijnt uitgerekend even later Early On, een compilatie van zijn eerste drie albums: AJ Croce (1993) That's Me At The Bar (1995) en Fit To Serve (1998). En eerlijk is eerlijk, ik heb hem schromelijk onderschat want Early On bevalt me zeer. Een tot de rand toe gevuld album met 18 aanstekelijke nummers (waaronder een paar covers) die allen hun oorsprong vinden in de onmetelijke geschiedenis van de zwarte muziek. Swingjazz, blues, New Orleans' rhytm & blues, deep soul, gospel en de rock 'n' roll van Little Richard, het is allemaal te vinden op Early On. Vergelijkbare referenties zijn er genoeg: Dr. John, Tom Waits, Randy Newman, maar ook John Hiatt's gruzige stem schiet me geregeld te binnen. Bij de opnames werd AJ Croce geholpen door onder meer Ry Cooder, Jim Keltner, David Hidalgo en Benmont Tench. Het album laat zich beluisteren als een eclectisch en muzikaal hoogwaardig rootsalbum, dat de soms eenkennigen zoals ik, een nieuwe kans biedt om AJ Croce op juiste waarde te schatten. Early On komt gelukkig niet te laat.

Huub Thomassen

Artist: Adrian Kosky

Album: Dirty White Music

Label: Sound Vault Records

dinsdag 10 januari 2006

De muziek op Dirty White Music, van Australiër Adrian Kosky, beweegt zich op het snijvlak van Britse folk en Amerikaanse country/ blues. Dit mengsel van muzikale stijlen pakt, in de meeste van de veertien nummers, goed uit. De opname van de cd vond plaats in de hooglanden van Victoria, onder het motto 'weinig is meer': kleine studio, veelzijdige medemuzikant /producer Richard Pleasance (o.a. gitaren, mandoline, sitar, piano, bas, drums en tweede stem) en bovenal passie voor rootsmuziek. Kosky zelf bespeelt ook een veelheid aan instrumenten (o.a. dulcimers, dobro, harmonica, gitaar) en beschikt over een warm doorleefd stemgeluid. De combinatie van opnameplaats, de simpele muzikale benadering en de autobiografische teksten (over liefde en leven in alle gedaantes) heeft van Dirty White Music een stemmige cd gemaakt. Intiem, ingetogen en vol van weemoed en verlangen. Kosky's grootste kracht ligt in de folk georiënteerde nummers, zoals het bespiegelende Born To Be, het zelfverzekerde My Town, het hoopvolle The Bigger Picture, het berustende Climbing The Ladder en het betekenisvolle titelnummer, waarin Kosky uitroept: 'Dirty white music purifies my soul, better than sex, drugs and rock and roll.' Deze levensvoorwaarde en prioriteitstelling voor zielsreiniging is ook de mijne, tenminste als dat niet de enige manier is. 'Dirty Black Music' - ik noem maar wat - maakt tenslotte ook vaak heel wat los in de mens.

Huub Thomassen

Artist: Cool Zero

Album: Life In Change

Label: Independent

dinsdag 10 januari 2006

We krijgen soms boze e-mailtjes dat wij onvoldoende Nederlands Roots talent onder de aandacht zouden brengen. Wij verschillen daarmee van mening, maar wat moet je? Dus dacht ik laten wij het volgende afspreken. Het komende jaar probeert het Real Roots Cafe minimaal één uit Nederlandse afkomstige CD per maand te recenseren. En wij bijten dit jaar, vorig jaar wat dat overigens de CD van J.P. Den Tex, La Jeune Fille Au Chewing Gum, de spits af met de uit Breda afkomstige formatie Cool Zero. Hun debuut CD Life In Change verscheen al in september 2005, in december deponeerde men de CD pas bij ons op de deurmat. Songsmid en zanger Sander van Son, Alex Heijkamp op bas, Theo Streng op drums en Alec Lokhoff en René Cas beide op gitaar, maken zeker geen Roots muziek maar kristalheldere recht voor s'en raap rock. Bij het beluisteren van deze CD hoor ik direct Bad English, Giant en The Counting Crows gerelateerde composities en arrangementen. De nog jonge honden zijn duidelijk niet over een nacht ijs gegaan als ik de rock ballad Into The Sun langs hoor komen. Het laten rijpen van het liedje lijkt het devies geweest te zijn. Ga er maar aanstaan "In all the songs you have written, were just the lies you have told". De doordachte liedjes, met weldegelijk een zekere tekstuele poëtische inslag, hebben een hoog toegankelijkheidsgehalte, zonder te pop te klinken. De ruwe randjes zitten er nog aan en dat is zeker niet negatief bedoeld. Nee, Pieter Kop, bij de kenners onderons bekend door zijn samenwerking multi-instrumentalist Arjen Anthony Lucassen, heeft keurig werk verricht kan ik wel stellen. Helaas is Cool Zero niet de enige band in Nederland die op een dergelijk originele wijze aan de weg timmeren. Gezien het feit dat ik deze jongens nog niet heb gehoord op Radio 3fm zegt al genoeg. Toch verbaast ik mij enigszins, maar goed dat zeg meer over mijzelf als over deze klasbakken met ballen uit Breda.

Jan Janssen

Artist: Magic Car
Album: Family Matters
Label: Tiny Dog Records

dinsdag 10 januari 2006

Naar verluidt had Magic Car met hun 2de eigen beheer release 'Family Matters' helemaal geen promotieplannen. Dat hoefde ook niet, want zij maken puur muziek voor de eigen artistieke lol. Nou vooruit dan: een kleinschalig bereik van fijnproevers zou de band al tot tevredenheid stemmen. Spijsplinternieuw label Tiny Dog pikte het album echter op, daarmee het album mogelijk onttrekend aan de vergetelheid. Wie zijn zij dan wel? Magic Car komt uit Nottingham, Engeland. Zangeres Hazel Atkinson en zanger/songschrijver/ multi-instrumentalist Phil Smeeton vormen het hart van deze groep, bijgestaan door een paar vaste (John Thompson op bas en Dave Langdorn op lapsteel) en een aantal ingehuurde krachten. Wat voor muziek maken zij? De nummers op 'Family Matters' zijn een mengeling van folk en countryinvloeden, of concreter: het mystieke deel van de Walkabouts en de dromerige sfeer van Lambchop. Breed uitwaaiende arrangementen trekken aan je voorbij, zonder dat het al te soft wordt. Kenners weten dan genoeg: 'Family Matters' is een ouderwetse luisterplaat, die 12 redelijk nieuwerwetse liedjes van behoorlijk niveau laat horen. Of deze oorstrelende, maar eigenzinnige muziek zijn weg zal vinden naar een groter gehoor, waag ik te betwijfelen. Jammer dan.

Huub Thomassen

Artist: Steve Mayone
Album: Unfortunate Son
Label: Independent

dinsdag 10 januari 2006

Zijn biografie er op na lezend bleek Mayone al sinds 1977 actief te zijn binnen de muziek. Ik had echter nog niet van hem gehoord. Ook zijn in 2004 verschenen officiële debuut CD "Bedroom Rockstar" is volledig langs mij gegaan. Na beluistering van deze opvolger bevreedt mij dat niet compleet, want zijn muziek hangt meer richting vlakke in het gehoor liggende pop dan bijvoorbeeld een doorleefde blues. Nu is de muziek uitstekend doorspekt met instrumenten als mandoline, banjo en bijvoorbeeld dobro, maar ergens beklemmt mij het gevoel "Braafheid goes Americana". Met andere woorden de voortkabbelende songs zijn beslist niet slecht, maar ik mis een duidelijke mate van scherpte en verrassing op "Unfortunate Son". 12 leuke poptracks (en ook niet meer dan dat) waarbij het ritme mij soms als zeer eentonig stoort. Mijns inziens heeft deze muziek (op een individule track als bijvoorbeeld "Truckee River" na) niets te maken met Americana, Roots, Folk of Blues, terwijl aan de andere kant mist het duidelijk potentie voor het huidige pop-repertoire. Ietwat gedateerde popmuziek voor de luisteraar die ietwat Beatle-esk is ingesteld.

Rein van den Berg

Artist: The Orange Humble Band
Album: Humblin' (Across America)
Label: Laughing Outlaw Records

dinsdag 10 januari 2006

Humblin' (Across America) kwam precies 5 jaar geleden al uit in Australië en een jaartje later in Europa. Op beide continenten bracht deze cd toen geen enkel artistiek, laat staan commercieel rimpeltje, teweeg. Echt opmerkelijk is dat niet, (er blijft wel eens wat meer liggen of sterft in anonimiteit in het niet bij te houden aantal releases), maar daarom nog niet altijd terecht. Dat nu geldt ook voor dit 2de album van The Orange Humble Band, vandaar mijn vreugd' met de door deze platenmaatschappij geboden herkansing. The Orange Humble Band is een superbe collectief, dat bestaat uit het Australische kernlid/ gitarist Darryl Mather, zanger Ken Stringfellow (Posies, Big Star), multi - snarenplukker en producer Mitch Easter (o.a. REM), basspeler Jamie Hoover en drummer Jody Stephens (Big Star, Golden Smog), toetsenist Spooner Oldham en een incidentele bijdrage van Jim Dickinson en Don Dixon. Een bewust door Mather uit de Memphisregio samengestelde deeltijdgroep, die in de Ardentstudio 15 nummers opnam met - hoe kan het anders - gehaaide, excentrieke, stevige poprock, maar ook met een appetijtelijke synthese van luchtige pop en gevoelige countrysoul (hier en daar opgesierd met een vette blazerspartij). Bij een eerste beluistering zal niet meteen de grootste opwindning ontstaan, maar langzaamaan is ook een hele effectieve manier om daar te geraken. Geduld en herhaaldelijke draaibeurten zijn nodig voordat Humblin'(Across America) zich aan je overgeeft. Speciaal aanbevolen voor liefhebbers van Big Star, Byrds, Golden Smog en Memphissoul. Eind januari 2006 in de winkel.

Huub Thomassen

Artist: Tom Pacheco
Album: Bloodlines
Label: Frog's Claw

vrijdag 6 januari 2006

Exact op de zestigste verjaardag van Tom Pacheco - 4 november - ontving ik zijn nieuwste genaamd: "Bloodlines". Diverse familieleden zijn van de partij, iets wat zondermeer hoorbaar van invloed is op het intieme en directe geluid van "Bloodlines". De belangrijkste dingen in iemands leven zijn behalve zijn gezondheid, zijn familie en vrienden. Dit album verwoordt deze verwantschap. Het bevat een aantal prachtige nummers, zowel strijdbare als breekbare. De oprechte ode aan zijn recent overleden vader - eveneens musicus - is roerend. Tom heeft dit jaar zelf een spoedoperatie ondergaan - de 100.000 km beurt - maar klinkt gezond als nooit tevoren. Op de hoes opent hij met een leuk verhaal van - 40 jaar geleden - toen hij en zijn broer in een band zaten genaamd "The Raggamuffins" en in Greenwich Villlage regelmatig de openingsact waren voor "Jimmy James & the Blue Flame". (totdat Jimi door Chas Chandler naar Engeland werd gehaald en met de "The Experience" de wereld een ander gezicht gaf.) Tom Pacheco is waarschijnlijk een van de onbekendste, maar ook meest ondergewaardeerde singer/songwriters. Zijn oeuvre is omvangrijk, maar kent een originele rode lijn. Beschouw hem als een analyticus, hij observeert de wereld, en legt zijn verbazing, boosheid, teleurstelling vast in zijn muziek. De meeste artiesten maken een neerwaartse lijn naarmate hun leeftijd vordert, bij Pacheco manifesteert zich eerder een tegenovergestelde ontwikkeling. Deze pure songs gebracht vanuit een vertrouwde omgeving hebben het beste naar buiten gebracht. Iemand die ik plaats op dezelfde lijn als David Munyon of Tom Ovens. Het nummer "We are the People" gaat me net iets te klef, maar op een totaal van ruim 45 minuten muziek neem ik dat graag voor lief.

Rein van den Berg

Artist: Jake La Botz
Album: Graveyard Jones
Label: Charnel Ground Records

maandag 2 januari 2006

Een paar jaar geleden stond Jake La Botz in het voorprogramma van Tony Joe White in Paradiso Amsterdam. Ik heb niet één concertverslag gelezen, maar ik weet zeker de zwoele Swamp Blues fans blij verrast zullen zijn geweest toen ze deze in Chicago geboren en getogen stemkunstenaar aan het werk gezien hebben. Jake La Botz is er nu met de opvolger van All Soul And No Money. Met Graveyard Jones gooit La Botz zijn hele ziel en zaligheid wederom in de strijd. Met al zijn tekstuele ups en downs op deze plaat zou deze soul blues man als een soort van verfrissende Willy DeVille en Hank Willems III door het leven kunnen en moeten gaan. La Botz trakteert mij eerst op een fantastische opener genaamd Tiny. Het daarop volgende iet of wat monotone Grandma's Photographs slaat een brug naar het meer met een country snik gezongen Sadness Is The Grave. In tegenstelling tot La Botz voorganger heeft hij de productie van deze CD in eigen hand gehouden. Dat levert naar mijn mening een wat rustiger overkomend geheel op. Dat uit zich met name in nummers als The Orphans, The Wishing Well en Heaven Is The Only Hell ergens in het midden op plaat. Let daarbij wel even op waar je naar luistert want de trackvolgorde staat verkeert aangegeven op de CD lay-out aan de achterkant van de CD. Dit laatste vergeven ik Jake La Botz echter want Graveyard Jones is en blijft voor mij een uitzonderlijk pittige plaat waarvan ik nu al weet dat u daar lekker lang van kunt genieten.

Jan Janssen

Artist: Reto Burrell
Album: Hello Hello Hello
Label: Phonag Records

maandag 2 januari 2006

Na het afscheid van Reto Burrell van het Duitse Blue Rose Records label, een paar jaar geleden, dook in 2005 ineens zijn vierde studioalbum Burrell op. Een nieuw traject, met duidelijk minder countryrock invloeden en aanzienlijk meer pop-rock geestdrift was het gevolg. De vanuit "Rock City" Lucerne, Zwitserland opererende singer-songwriter pakt nu opnieuw flink uit met zijn vijfde release genaamd Hello Hello Hello. De koers van deze CD ligt glashelder in het verlengde van zijn voorganger. Kortom, muziek met spierballen dus. Daar staat tegenover dat Burrell het schrijven van goede inhoudelijke liedjes nog steeds niet is verleerd. Misschien is dit dan ook wel de ruggengraat van dit album. Bij Burrell gaat het ergens om en hij spreekt het uit in duidelijke taal. Neem nu het liedjes Crime "Time Flies I'm riding on its wings again. It's a nice ride, enjoying the view from here. Next stop is the top of the world. Closer to the sun. Am I the only one?". De ambities zijn er zeer zeker en gebrek aan zelfkennis kan ik hem ook niet aanrekenen. Burrell weet hoe het voelt en het zit diep. Hij ondervond dit den lijve toen hij eind jaren negentig uitgenodigd werd door producer Pete Anderson (Dwight Yoakam en Michelle Shocked) om in Amerika een plaat op te nemen. Gedesillusioneerde, zonder platen deal, keerde Burrell toen terug van dit avontuur. Hoe negatief dit verhaal ook mag klinken Burrell slaat zich er fantastisch door heen en weet mij andermaal te overtuigen met zijn bezielende power rock die bovendien gemakkelijk gelijke tred houdt met mensen als Tom Petty & The Heartbreakers, Jacob Dylan's Walflowers, Matchbox 20 en Train. Ik schrijf het nog één keer, geachte promotors, booking agency en club circuit minnend Nederland met Burrell haalt u puristische onderbuikgevoel Rock 'n' Roll in huis die heden ten dagen meer uitzondering is dan regel.

Jan Janssen

Artist: Fred Prellberg

Album: Last Of The Rock Stars

Label: Denmark Street Records

zondag 1 januari 2006

Last of the Rock Stars is de titel van het low-budget debuutalbum van Fred Prellberg. De CD bevat 10 prima songs, waarvan de titeltrack de enige cover is, en wel van Prellberg's idool. Wellicht mag dit album gezien worden als een eerbetoon aan de popklassiekers van de jaren 70 in het algemeen, maar meer specifiek gaat dit respect naar Elliott Murphy. Nu mag je Murphy beslist nog geen icoon uit vervlogen tijden noemen, want hij produceert vooral de laatste jaren kwalitatief zeer sterke albums. Zowel het stemgeluid, als de songstructuren zijn een duidelijke vette knipoog richting Murphy (Die vanuit zijn woonplaats Parijs enkele linernotes heeft toegevoegd!) Op de site van Denmark Street Records tref je overigens nog meerdere Murphy covers aan - in de vorm van een aantal luisterfragmenten - uitgevoerd door Prellberg samen met Ralph Vidmar. Dit album is voor nog geen 10 Dollar verkrijgbaar bij CD Baby en bevat zeer luisterrijk voer binnen het pop/rock idioom. Een charmente CD, wars van pretenties, maar vooralsnog staat Prellberg nog in de schaduw van de meester. Ondanks dat Murphy ondertussen een omvangrijk oeuvre heeft opgebouwd in ruim 30 jaar, blijft het voor mij verbazingwekkend dat deze "Last of the Rock Stars" zelden tot nooit binnen Nederland optreedt!

Rein van den Berg

Artist: Over The Rhine

Album: Drunkard's Prayer

Label: Back Porch Records

zondag 1 januari 2006

Quiet music should be played loud krijgen we mee als advies op de homepage van het echtpaar Detweiler/Bergquist. De achterzijde van de hoes geeft ons een blik van de huiskamer waarin de desbetreffende muziek is opgenomen. De sfeervolle klanken komen in deze huizelijke setting perfect tot hun recht. Deze band, welke wel eens wordt vergeleken met groepen als "10.000 Maniacs" en "The Innocent Mission", afkomstig van Cincinnati - Ohio, heeft al sinds jaren een devote groep aanhangers. Ondertussen zijn we aanbeland bij de 11de CD van deze zeer talentvolle en kunstzinnige band, waarbij de primaire klanken centraal staan. De zang van Karin Bergquist komt op deze intieme en zeer persoonlijke plaat zeer subtiel tot zijn recht. Er bevindt zich een volledig evenwicht tussen haar stemgeluid en de acoustische instrumentatie, met daar centraal staand de bazale piano-klanken van Linford. "Little did I know" is wat mij betreft de ultieme sfeertekening, een synthese tussen compositie en uitvoering. Romantische muziek welke balanceerd tussen folk, roots en softjazz. Voor eventuele geïnteresseerde lezers zal "Drunkard's Prayer" zeer waarschijnlijk een aangename kennismaking zijn, maar wees gewaarschuwd, want ik weet zeker dat na beluistering de drang zal ontstaan meer werk van deze Amerikaanse band te bezitten. Een hele eigen wereld, en buitengewoon kunstzinnig.

Rein van den Berg

Artist: Rich Hopkins & Luminarios

Album: The Horse I Rode In On

Label: Blue Rose Records

zondag 1 januari 2006

Rich Hopkins And The Luminarios uit Tucson Arizona maakt al jarenlang woestijnrock en dat dient hij nog altijd in goed verteerbare proporties op. Dat komt omdat hij telkens weer subtiel wat ingrediënten aan de samenstelling weet toe te voegen c.q. te veranderen.. Op The Horse I Rode In zijn dat vooral de ondersteunende vocalen van Ann Rosales en het vaker aan The Byrds herinnerende geluid. De basis is natuurlijk overeind gebleven met die overstuurde -à la Crazy Horse - gitaarsound en het fragiele, maar aantrekkelijke stemgeluid van Hopkins. Ook altijd mooi zijn diens niet te weerstane songstructuren met die heftige breaks en hooks en dat prachtige, snerpande en noisy gitaarspel. Dat blijft mij altijd goed in de smaak vallen. De kwaliteit van zijn ballades zijn niet van datzelfde niveau, maar met Linea # 27 komt hij in de goede richting. Schatplichtig als Hopkins is aan Neil Young vertolkt hij diens Mr Soul, een nummer uit de goede oude tijd van Buffalo Springfield. Allemaal niks nieuws onder de zon wat deze prikkende woestijnrocker voorspiegelt en toch blijft Hopkins voor mij altijd 'hot'.

Huub Thomassen

Artist: Ryan Frisinger

Album: Two Lovers

Label: Independent

zondag 1 januari 2006

De naam Ryan Frisinger zei mij helemaal niets toen ik zijn tweede solo CD Two Lovers ging beluisteren. De CD opent met "Sinner". Meteen valt op dat meneer Frisinger over een spectaculair mooi stem geluid beschikt. Als dan track twee "Yours" voorbij komt word ook duidelijk dat we deze uit Alexandria, Indiana afkomstige singer-songwriter ook niet kunnen beschuldigen van het maken van fantasieloze muziek. Slechts uitgerust met een akoestische gitaar voorziet hij zijn liedjes met geraffineerd geprogrammeerde samples en loops. Hier en daar duikt ook een indrukwekkende vrouwelijke backing vocal op. Kan overigens niet echt achterhalen wie die deze zangeres nu eigenlijk is. Zijn teksten hebben zondermeer een iet wat spirituele inslag. Toch dringen de poëtische vertellingen zich niet aan je op. Het luistert allemaal als een persoonlijk tot je gerichte brief waarvan je staat te popelen om er een terug te schrijven. Ik heb dit gedaan door een bezoekje te brengen aan zijn indrukwekkende website. De slepende nummers op Two Lovers bevinden zich ergens tussen een Damien Rice of, zoals ik het beluister in "Promised Land", Rob Thomas. Genoeg aanknopingspunten dus om de alternatieve akoestische folk muziek van Ryan Frisinger eens te ontdekken.

Jan Janssen

Artist: Stacey Earle & Mark Stuart

Album: S&M Communion Bread

Label: Bittersweet Recordings

zondag 1 januari 2006

Een paar jaren geleden besloten Stacey Earle en Mark Stuart zowel een muzikale - als een liefdesverbintenis aan te gaan. En dat het muzikaal en persoonlijk tussen beiden heel goed klikt mag blijken uit hun 2de album S&M Communion Bread. Het liefdevolle samenwerkingsverband voert de luisteraar mee in een waaier van fraaie levensliedjes over geluk en ongeluk, hoop en vrees, etc. Het album telt elf nummers - zeven van Stacey, drie van Mark en één traditional - dat zich als een fijn gevarieerd en toch samenhangend geheel laat beluisteren. Er is bijvoorbeeld rootspop in On Up In Annie's Room, countryswing in Are You Ready, slowblues in Around The Back te horen en gospel in When I Walk Alone en in het à capella gezongen The Old Gospel Ship. Ook hun beider stemmen vloeien mooi samen en dat doet denken aan dat andere gouden duo Julie en Buddy Miller. Uitgesproken mooi zijn twee nummers van Mark Stuart, zoals The Old Watch, dat op ontroerende wijze verslag doet van een missing in action vriend tijdens een oorlog en I Don't Wanna Have To Run dat gaat over de rusteloze en tegelijkertijd naar rust snakkende ziel. Ook op dit album wordt het tweetal voortreffelijk bijgestaan door mede - producer Michael Webb op piano, accordeon, bas. Patrick Earle op drums en Craig Wright percussie. Indachtig de albumtitel zou dit volksvoer moeten zijn.

Huub Thomassen

Artist: Starlazer Gilly

Album: Big In Texas

Label: Junogi Records

zondag 1 januari 2006

In het CD boekje bedankt Starlazer Gilly alvast The State Of Texas 'in wich we will soon be big'. De wens is de vader van de gedachte en het moet gezegd, na het beluisteren van deze cd zou die wens zo maar in vervulling kunnen gaan. Hun cd Big In Texas is een verdomd leuk feestplaatje van dit kwartet uit Pennsylvania. Steph(anie) Hayes, songschrijfster, zang, gitaar, harmonica en Susan Rosetti, zang, gitaar zijn de leading ladies, die beiden op perfect ritmische ondersteuning kunnen rekenen van Jim Miades op bas en ene Scooter op drums. Ook de hulp van streekgenoot Tom Gillam draagt met zijn warme (slide) gitaarpartijen flink bij tot het hoge swingniveau. Deze schijf laat elf nummers horen die afwisselend rauw, subtiel, (punk) hard, singer-songwriterzacht, maar altijd zeer melodieus uitpakken. Soms refereert de zang aan de Indigo Girls, dan weer aan bijvoorbeeld Hazeldine of Nathalie Merchant. Starlazer Gilly brengt een geslaagde fusie tussen pop, country, rock en folk. De samenhang van de liedjes, de samenhang van de dames, het enthousiasme en de energie van het hele gezelschap, moet zelfs bij elke houten Klaas een opwindende reactie sorteren. In June Carter's Ring Of Fire (de enige cover) komen alle hiervoor genoemde stijl -en muziekelementen mooi samen. Niks vernieuwend deze muziek, maar gewoon verrekke lekker. Een beetje Texaan - doorsnee toch geen houten Klaas dunkt me - vindt dit natuurlijk ook en zal Big In Texas (een grote staat... van) erkenning geven.

Huub Thomassen

Artist: The Mannish Boys

Album: That Represent Man

Label: Delta Groove Productions

zondag 1 januari 2006

The Blues is een zeer specifiek genre, en is minstens zoveel omvattend als Folk, Jazz, Klassiek of iedere andere denkbare stroming. Mijn muziekkennis binnen dit genre is (helaas) redelijk beperkt, ik heb de Blues slechts zijdelings gevolgd. De conventioneel klinkende elektrische blues is wat mij betreft net zo gedateerd als de Midnight Jazz, en dus allesbehalve vernieuwend, verrassend of spannend. Dat wil overigens niets zeggen over kwaliteit van de songs, het spelplezier of de dynamiek van de musici. Mijn persoonlijke muzikale voorkeur gaat uit naar folk georiënteerde muziek, en binnen dat kader valt al snel de authentieke Delta Blues, en dan al helemaal gegoten in een puntgaaf technisch, maar akoestisch uitgevoerd jasje. (klinkt als een paradox !) Melvin London & McKinley Morganfield schreven rond 1955 de klassieke song "Mannish Boy". Vanuit de RealRoots-gelederen ontving ik nu een CD van de gelegenheidsformatie "The Mannish Boys", een album die werkelijk bol staat van prima in het gehoor liggende blues, zeg maar gerust party-blues (alweer een paradox?), want deze muziek is primair gemaakt voor entertainment. De individuele musici hebben volgens het hoeswerk allemaal een uitstekende staat van dienst, en dat geloof ik graag, want de muziek staat als een huis. Het met zorg gekozen repertoire zorgt dan ook nadrukkelijk dat alle kwaliteiten en eigenschappen van dit genre ruim aan bod komen. Voor de luisteraar is dit heerlijk ongecompliceerde muziek, ideaal voor in de cd-slee van je auto. Het zal zeker je vakantiegevoel onderstrepen.

Rein van den Berg

Artist: Tim O'Brien & Darrell Scott

Album: Real Time

Label: Full Light Records

zondag 1 januari 2006

Verandering van spijs doet eten! Of, ik probeer mezelf een zo gevarieerd mogelijk pakket aan smaken toe te dienen. Weliswaar binnen de bandbreedte van het toelaatbare. Country kent de nodige varianten, Folk eveneens. Bluegrass is een muziekvorm die ergens tussen Country en Folk laveert. Autentieke Hillbilly is overigens allesbehalve aan mij besteedt. Ik weet daarom niet of ik de muziek van van Darrell Scott & Tim O'Brien als exclusief moet bestempelen, maar ze zijn voor mij toch toonaangevend binnen de bovengenoemde stijlvorm. (maar dat zal ongetwijfeld een kwestie van smaak zijn!) Beide artiesten hebben individueel hun sporen als rasmusici al ruimschoots verdient. Dit combi-product is dan ook ontstaan louter uit plezier, en mag veronderstellen, uit wederzijds respect. "Real Time", oorspronkelijk uitgebracht in 2000, is dan sinds kort beschikbaar gemaakt voor de Europese markt. Veel drive & virtuositeit hier, het accent gaat uiteraard volledig op de banjo, mandoline & gitaar, begeleid door de uitstekende zang van beide heren, zowel in lead als harmony. Behalve als uitvoerende musici, beheersen zij ook begenadigde talenten op compositorisch gebied. Het grootste aantal nummers is van eigen hand, terwijl ze anderzijds de arrangementen voor hun rekening nemen. In 13 songs (waarvan 2 Hank Williams songs, en 2 andersoortige traditionals) trekt dit product letterlijk alles uit de kast, en met de juiste volume, en de juiste stemming krijg je al snel het gevoel dat ze op het puntje van je stoel zitten. Veel spontaniteit, en veel one-track werk, vakmanschap dus. "Real Time" blijkt tijdloos.

Rein van den Berg